Loveswept

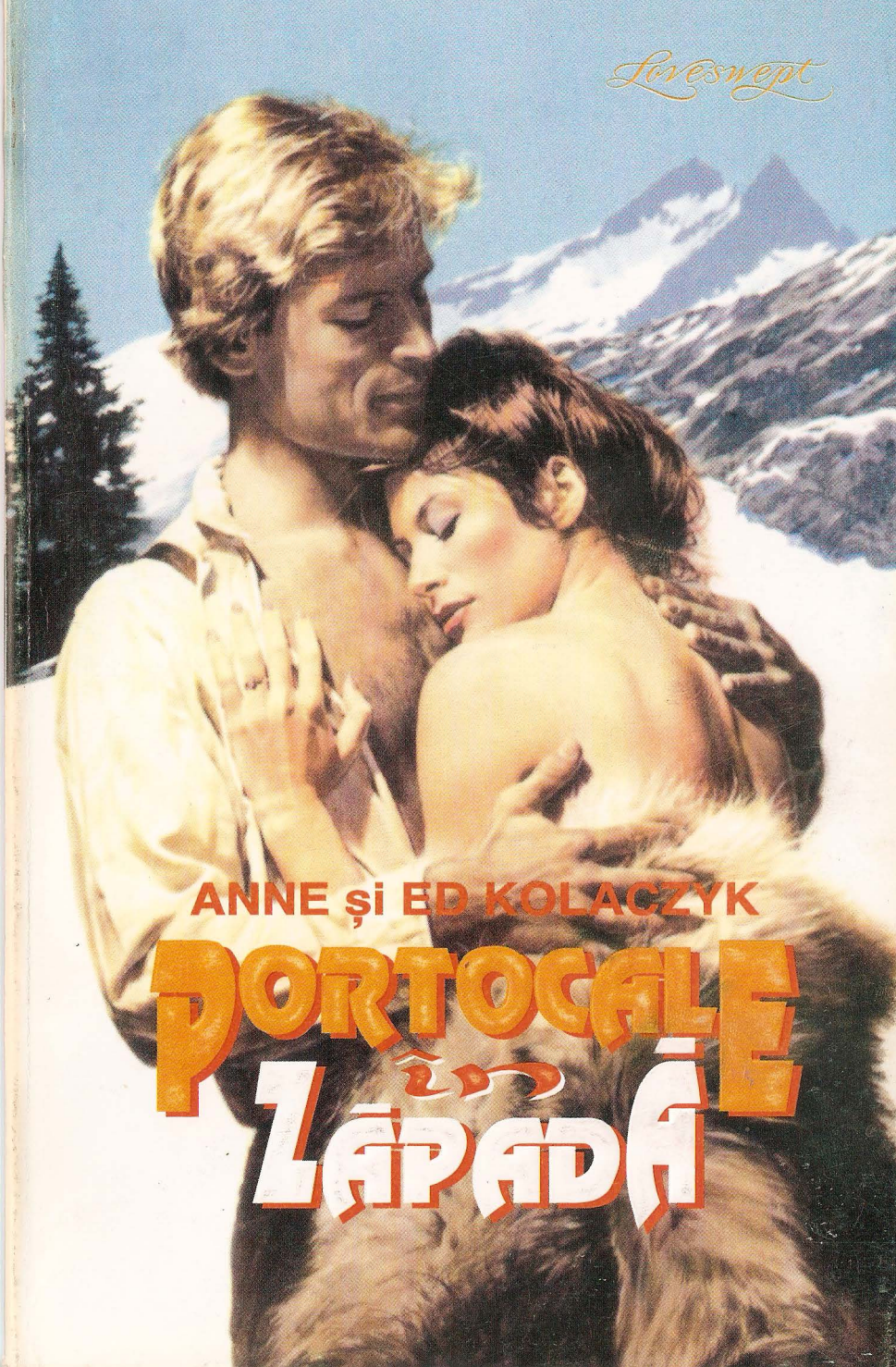

ANNE și ED KOLACZYK

PORTOCALE ÎN ZĂPADĂ

Romane de dragoste,
pe care nu le veți uita niciodată,
scrise de autori cunoscuți ai genului

Loveswept

Stînd în mașina ei, împotmolită în mijlocul unei furtuni de zăpadă în statul Minnesota, întrebîndu-se de ce oare plecase din California, Erika Larinaan își dădu seama că înghețase tun. Dar, cînd un salvator, bărbos ca un viking, apăru să o scoată din zăpadă, ea simți în inimă un fior neașteptat! Per Nielsen știa că zeii Norvegiei făcuseră din Erika misiunea lui specială și că fusese ales să-i fie ghid în plăcerile nordului înghețat. Dar Erika nu e pregătită să facă jurăminte eterne și nici să prindă rădăcini într-un loc. Și totuși, îmbrățișarea devastatoare a lui Per îi face buzele să ardă într-o chemare pe care ea nu are puterea să o nege. Ar putea o femeie care a visat iubirea sub florile de portocal, să fie fericită făcînd oameni de zăpadă?

1600 lei
32 lei T.L.
1632 lei Total

ISBN 973-95056-4-6

Prolog

– Bine, dar cine e deşteptul? întrebă Per, ridicînd obiectul şi rotindu-şi privirile prin cameră.

Erika privi obiectul din mîinile lui Per. Era o scîndură de aproape un metru şi jumătate lungime, acoperită cu un material vătuit, brodat

– Pentru ce e asta? întrebă ea.

– Pentru a-l ţine în frîu pe Per, spuse Corina chicotind.

– Cum? Erika simţi cum o umflă şi pe ea rîsul. Să-l pocnesc cu ea?

– Asta aduce aminte unde-i locul fiecăruia în pat. E o reminiscenţă din vremurile coloniale, cînd nu-ţi era permis să refuzi un străin şi puteai fi nevoit chiar să împarţi patul cu el, îi explică Per. Dar, adăugă el, îndepărtînd scîndura, nu este lucrul pe care să-l dorim în patul nostru. Erikăi îi place să simtă trupul meu viril lîngă al ei.

Erika se înroşi, în timp ce murmura „O, chiar aşa?"

Per o sărută repede pe obraz.

– Voi încerca să stau cuminte în noaptea asta, pentru a nu vă stînjeni, dar să ştiţi că devine cam transportată cînd rămîne singură cu mine.

Capitolul unu

Erika încercă din nou, convinsă că o stupidă bucată de gheaţă nu o va birui, dar, indiferent cum sucea volanul sau cîtă benzină dădea motorului, maşina nu se urnea. Rămăsese în drum. Era pe cale să moară de frig aici, în stepele acestea sălbatice, pustii, dintre Minneapolis şi St. Paul, fără să mai ajungă vreodată la noua ei slujbă. Această ultimă problemă părea de

neevitat. Dezastrul o urmărise încă de ieri, cînd sosise la Minneapolis.

Mai întîi, avionul de la Los Angeles aterizase cu peste două ore întîrziere, fiindcă pista era troienită. Apoi, vîntul a gemut toată noaptea la fereasta motelului, ţinînd-o trează cu obsesiile unei noi ere glaciare, coborîte asupra lumii. Chiar cînd reuşi, în cele din urmă, să adoarmă, visele îi fură pline de suflete torturate care plîngeau, condamnate să călărească pe vîntul nordului pentru vecie.

Acum, stînd în maşina ei, Erika privea cum vîntul îi arunca zăpadă în parbriz şi încerca să-şi amintească emoţia ei de luna trecută, cînd i se oferise slujba de la *Data Control*. Îi făcea bine să-şi aducă aminte de încurajarea şi încrederea în capacitatea sa, exprimate de colegii ei la petrecerea de adio de vinerea trecută.

Avea să-i permită unui fleac de viscol să îi stea în cale? se întrebă ea cu asprime. S-ar lăsa Joe ori Mavis ori Zack înfrînţi de gheaţă şi zăpadă? suspină Erika. Ştia că sora ei s-ar fi lăsat, şi asta îi fu destul pentru a ieşi din maşină şi a o porni pe şoseaua înzăpezită, ca să controleze situaţia.

Ca un tîlhar crud, vîntul îi smulgea respiraţia din plămîni. Se prinse de maşină, înaintînd pas

cu pas spre partea din spate. Îi dădură lacrimile şi îi îngheţară genele. Forţîndu-şi mintea să se întoarcă la vremurile bune, ea îşi aminti cît de grozavă fusese petrecerea. După lucru, s-au dus la *Garden Spot* şi au preluat mica suprafaţă unde se putea mînca, aflată în curtea interioară, punînd mesele una lîngă alta, astfel că se făcuse destul loc pentru a sta toţi douăzeci împreună, în aerul cald al nopţii.

Între vin alb şi salate, au schiţat, pînă la detaliu, viitorul industriei de calculatoare şi propriile lor locuri în ea. Erika avea numai douăzeci şi nouă de ani şi era unul dintre cei mai buni proiectanţi din ţară, au decretat ei. Şansa ei de a ajunge în vîrful echipei de la *Data Control*, proiectînd un nou canal de dischetă, nu era deloc de neglijat. Oportunitatea mutării din California de Sud la Minneapolis, în ianuarie, nu fusese discutată nici măcar o dată.

Existaseră atunci şi obligatoriile cadouri prosteşti: şosete şi mănuşi electrice „care să menţină calde perifericele ei personale", se putea citi pe bilet. Joe a ţinut un discurs mişcător despre cît de aparte fusese ea şi cît de mult or să-i simtă lipsa ei toţi. Nu putea să-l ia prea în serios, Erika ştia, era genul de discurs pe care el

îl ţinuse deja de trei ori, în ultimele şase luni. Schimbările de serviciu şi salutările rapide de bun-rămas erau o întîmplare standard în vieţile lor.

Erika se uită încruntată la roata dreaptă din spate, care era îngropată în troianul de pe marginea drumului, şi lovi furioasă cu piciorul zăpada doar pentru a i se rostogoli un bulgăre zdravăn într-o gheată. Abia dacă mai conta, de vreme ce picioarele ei erau deja înţepenite, dar era încă o minusculă, e drept, dovadă că nu se mai afla în lumea civilizată. Ce şi-ar mai fi pus şosetele acelea electrice, se gîndi ea cu tristeţe.

– Aveţi nevoie de ajutor?

Se răsuci şi văzu că se apropie de ea un bărbat înalt, cu o barbă roşcată. O furgonetă, de un albastru-închis, pe care nu o auzise apropiindu-se, era parcată la cîţiva metri în spatele ei. Poate că auzul era primul simţ pe care i-l răpise vîntul îngheţat, meditä ea. Bărbatul se duse să verifice maşina, iar privirea Erikăi îl urmări.

Arată, îşi zise ea, ca un enorm Saint-Bernard şi pare că are dreptul să fie mai încălzit decît oricine în pustietatea aceasta îngheţată. Capul îi era acoperit cu o şapcă maron-închis, tricotată, iar şuviţele de păr care se vedeau erau de aceeaşi

culoare ca şi barba. Purta o jachetă groasă, din blană de oaie, făcută din bucăţi în nuanţe deschise şi închise, mănuşi din piele de căprioară şi bocanci grei. Pînă şi blugii păreau groşi şi calzi. Ar fi trebuit să-l urască fiindcă era atît de bine îmbrăcat, se întrebă Erika, sau să se roage, pur şi simplu, să intre în hainele lui şi să împartă cu el căldura lînei?

– Doamnă, te-ai băgat într-o chestie destul de urîtă aici, spuse bărbatul, dînd ocol maşinii pentru a veni lîngă ea.

Voioşia lui a făcut-o să fie repede hotărîtă şi să-şi stăpînească furia.

– Nu m-am băgat în nimic. Drumurile sînt atît de prost curăţate, încît maşina a patinat pe gheaţă. N-am avut, efectiv, ce să fac.

– Sigur.

Se uită suspicios, ca şi cînd ar fi rîs de ea, iar Erika îl fixă sever cu privirea, îndesîndu-şi mîinile în buzunarele impermeabilului subţire. Iritarea nu-i era de nici un folos, dîrdîia fără să vrea. A-şi îndrepta furia în afară, părea să o lipsească de preţioasa căldură, în timp ce el arăta de parcă ar fi uitat cu totul de vîntul arctic, aspru.

– Bănuiesc că nu ai o lopată.

– Nu am. Şi adăugă pe un ton sec: Nu am

plug pentru zăpadă şi nici un cîine pentru sanie. Mama punea accentul pe lenjeria curată, în caz de accidente, nu pe tîrnăcoape.

Ochii lui jucau de amuzament.

– Da, înţeleg. Un străin în mijlocul nostru. Asta explică ceva.

– Ce explică? Erika nu era obişnuită să fie luată în rîs şi, dacă se întîmpla asta, nu-i făcea deloc plăcere.

Bărbatul îi ignoră întrebarea, se întoarse la furgoneta lui şi reveni, o clipă mai tîrziu, cu o lopată.

– De ce nu aşteptţi în maşină, dacă ţi-e rece?

Rece? ar fi vrut ea să ţipe. Rece era, cîteodată, seara, în Los Angeles, cînd îşi aducea un pulover la birou, dacă avea de lucru pînă tîrziu. Rece era aerul condiţionat pentru computerul din acel laborator de dezvoltare din San Diego. Vremea asta nu era rece, se gîndea Erika amar, era brutală, barbară, inumană. Şi în maşina ei, nu era cu mult mai bine. Radiatorul dădea cam tot atîta căldură cît soarele din Minnesota deasupra capului.

Urmîndu-l la marginea şoselei, ea îl întrebă din nou:

– Ce anume explică recenta mea sosire?

El începu să sape zăpada din jurul roţii.

– Îmbrăcămintea ta nepotrivită.

– Aha!

Ea îşi privi impermeabilul din poplin, mănuşile tricotate şi ghetele din piele argăsită. Era, în mod sigur, adevărat că nu se potriveau, dar magazinele din California nu prea gemeau de haine potrivite pentru nordul friguros. Decît să solicite o garderobă nepotrivită din cataloagele de comandă prin poştă, se hotărîse să aştepte pînă îşi va cumpăra ce îi trebuie, chiar de aici.

Dar, înainte de a fi putut da vreo explicaţie, bărbatul continuă:

– Vezi, aici, în Minnesota, noi, bărbaţii, sîntem foarte deştepţi. Vocea îi era plăcută şi profundă, părînd că radiază căldură. Putem aprecia o înfăţişare frumoasă chiar sub un impermeabil de poplin. Nu trebuie să rişti să mori de frig, pentru a atrage atenţia!

Cîtă vanitate! se mînie ea, iritarea înăbuşindu-i orice dorinţă de a-i mai da vreo lămurire. Totuşi, respiră adînc şi zise:

– Nu m-am îmbrăcat aşa ca să obţin aprobarea ta.

El se opri din săpat, se întoarse spre ea şi îi zîmbi.

– Păcat, fiindcă, în mod sigur, ai făcut-o. De ce crezi că am oprit să te ajut? Voiam să arunc o privire mai de aproape. Tonul său era uşor provocator.

Erika se pomeni într-una din puţinele dăţi din viaţa ei cînd rămînea fără glas. Ea era o mare proiectantă de calculatoare, nu o femeiuşcă netoată, care să leşine la o asemenea periere. Nu, se gîndi ea, acesta era domeniul surorii ei mai mici. Dacă omul îşi pusese speranţa într-o cucerire, atunci întîlnise o Sarinaan nepotrivită.

– Deci, dacă m-aş fi îmbrăcat cum trebuie, aş fi putut să mor de frig aici, fără să-ţi pese defel, spuse ea încet.

– Dacă te îmbrăcai cum trebuie, nu ai fi fost în pericol de a muri îngheţată. Începu din nou să sape.

Timp de cîteva minute de tăcere, Erika îl privi cum îi dezgropa maşina, simţindu-se vinovată pentru iritarea ei faţă de omul care o ajuta. Ce importanţă mai avea faptul că se distra pe seama ei? Principalul era să-şi deszăpezească maşina şi să ajungă la lucru.

Se linişti şi îşi surprinse privirea rătăcind în voie pe umerii bărbatului. Arată bine, îşi zise ea, mai degrabă surprinsă. Chiar jacheta groasă din

piele de oaie nu îi putea ascunde forţa braţelor şi a umerilor şi, în mintea ei, îşi făceau loc închipuiri, imagini de confort şi de şeminee, de mîini puternice, cuprinzînd-o. Oare pieptul îi era la fel de acoperit de păr abundent ca şi faţa?

El se întoarse brusc şi o surprinse în timp ce îl privea, şi ea simţi cum se îmbujorează. Ce se întîmpla cu ea? sè întrebă rătăcită. Oare vremea friguroasă îi amorţise bunul simţ? Sora ei, Kristina, avea nevoie doar să vadă un piept musculos, că şi era îndrăgostită, şi nici măcar frigul ăsta aprig nu ar fi oprit-o, îşi spuse Erika.

Enervată, ea îşi aduse aminte că imprudenţa sentimentală a surorii ei a convins-o, mai întîi de toate, că viitorul său este alături de calculatoare. Rezolvarea problemelor de proiectare şi devirusarea programelor depindeau de o logică foarte riguroasă, nu de reacţii glandulare.

– N-ar fi trebuit să stai aici, spuse bărbatul, făcînd-o să tresară din gîndurile ei. Am antrenament într-un procedeu special de prim-ajutor, din Minnesota, dar, după ce am săpat toată zăpada asta, nu sînt sigur că o să fac faţă.

Ochii ei se micşorară.

– Cum e primul-ajutor din Mennesota, altfel decît cele din restul lumii?

– Conţine nişte tehnici speciale de încălzire a sîngelui, spuse el, cu o privire şireată.

Ar fi trebuit să bănuiască, se gîndi Erika.

– Mulţumesc pentru toate, dar sînt bine.

– Sigur că eşti. Zgîlţîielile astea sînt doar o nouă formă de breakdance. Dar dacă o mai ţii mult aşa, o să te spargi în bucăţi.

Puse jos lopata şi o luă pe după umeri. Se simţea minunat, chiar dacă ţinea să se convingă că era nevoie doar ca maşina ei să fie liberă, pentru ca totul să fie bine.

– Vino. Maşina ta e rece. Poţi să aştepţi în a mea. Am acolo o pătură cu care pot face minuni.

Erika oftă.

– Pot fi îngheţată, dar nu sînt tîmpită, spuse ea repede. Picioarele o duseră însă spre furgonetă, ca şi cum legătura dintre acestea şi creier s-ar fi rupt.

– Bineînţeles că nu, o asigură el, înţelegînd ce spusese. Poţi doar să aştepţi înăuntru şi să te uiţi la mine cum îţi scot maşina.

– Cît timp crezi că o să ia treaba asta?

– De ce? întrebă el rînjind. Ai vreo întîlnire?

– Într-o luni, dimineaţa? Pentru numele lui Dumnezeu, sînt în drum spre muncă.

– Aha, o doamnă cu carieră. Gata să răs-

toarne lumea.

Erika scrîşni din dinţi, hotărîtă să nu lasè şicanele lui să o atingă. Cel puţin, nu înainte ca maşina să fie deszăpezită, îşi spuse ea, liniştită. Cei mai normali şi mai responsabili oameni pe care îi cunoştea, se îndreptau spre serviciu în dimineţile de luni şi din celelalte zile lucrătoare, că el nu o făcea, nu trebuia să o preocupe pe ea. Fusese oricum destul de drăguţ să o ajute şi îi era recunoscătoare pentru asta.

Ajunseră la furgonetă şi salvatorul ei deschise uşa laterală, iscînd un val de aer cald. Picioarele ei erau atît de îngheţate, încît de-abia putea să se urce, aşa că el trebui să o ajute. Odată aşezată înăuntru, scoase o pătură verde, cu un aspect uzat, şi i-o aşeză în jurul umerilor.

– Poate să aibă ceva fire de păr pe ea, o preveni. Dar nu prea multe.

– E în regulă, murmură Erika. O, Doamne, era atît de bine! Ţinu pătura strîns sub bărbie, fără să-i pese că seamănă cu o fragilă fecioară indiancă. Ce, parcă experţii în calculatoare nu aveau şi ei nevoie de căldură?

– Scoate-ţi ghetele, îi spuse el. Te vei încălzi mai repede, dacă stai aşezată pe picioare. Poziţia asta menţine corpul cald.

Erika îşi încleştă dinţii de durere cînd îşi dădu jos ghetele şi îşi strînse repede sub ea picioarele îngheţate, aşezîndu-se pe ele. Se înfioră la senzaţia neobişnuită de amorţeală şi durere. Pe măsură ce se încălzeau, simţea ace ascuţite străbătîndu-i prin picioare. Era fericită să ştie că picioarele îi mai erau încă la locul lor, însă durerea pişcătoare nu îi îndulcea cu nimic dispoziţia.

– Deci, de unde eşti mică fată de gheaţă?

– Din California.

Furgoneta începu să vibreze de rîsul lui zgomotos.

– Nu mai spune! California de Sud, este? Plajă, valuri...

– Şi soare cald. Să nu uităm soarele cald.

Furia ei reveni la intensitatea de mai înainte. Ce era aşa de caraghios în legătură cu California? se întrebă, făcîndu-şi sînge rău.

– Nu fi supărată, spuse el, bătînd-o uşor pe umăr. N-o să-l uiţi.

Îşi scutură capul şi chicoti, ca şi cum ar fi rîs de o glumă, în timp ce cobora din furgonetă şi închidea portiera.

Începînd să se încălzească, Erika îl urmări cu privirea cum se înapoia la maşina ei. Deşi nu avea cu mult peste înălţimea ei, era bine clădit. Erika se

întrebă dacă acasă, l-ar mai fi găsit la fel de atrăgător, ori numai căldura pe care o degaja o atrăgea?

Încercă să şi-l imagineze în California, dîndu-se drept unul pe care ea îl întîlnise pe plajă. El ar fi purtat blugi decoloraţi şi mulaţi pe corp, fără cămaşă. Trupul i-ar fi fost slab şi musculos, fără vreo urmă de moliciune. Soarele i-ar fi decolorat şi mai mult părul roşcat, iar pielea i-ar fi fost arsă de soare, într-o nuanţă brun-aurie. N-ar fi purtat o lopată în maşină. Şi nici pătură, decît pentru picnicuri sau pentru întîlniri scăldate în lumina lunii.

Erika, tristă, îşi strînse mai tare pătura în jurul trupului. Aici n-o să fie nici un rendez-vous sub clar de lună, se gîndi ea. Doar dacă părţile implicate ar fi urşi polari.

Privi zăpada care se îngrămădea în vîrtejuri la marginea drumului. Priveliştea rece părea că îi reflectă privirea fixă şi posomorîtă. Mama ei îşi făcuse griji că şi-a luat noua slujbă, doar pentru nişte bani în plus, şi încercase să-şi convingă fiica mai mare că o dusese bine cu cecul ei de asigurare socială; insistase că nu avea nevoie chiar de toţi banii pe care Erika i-i trimitea în fiecare săptămînă, pentru că începuse şi Kristina să o ajute. Era atît de neadevărat, încît Erika nu-şi

bătuse capul să discute în contradictoriu pe această temă, asigurîndu-şi doar mama că acesta era genul de slujbă la care visase tot timpul facultăţii. Banii erau importanţi, dar şi mai importantă era aprecierea din partea celorlalţi.

Ani de zile muncise pentru a-şi dovedi ei înseşi ce e în stare, urcînd continuu de la o slujbă în comerţ, la Tucson, la un post de administrator financiar în San Diego, pînă la construirea de programe la Los Angeles. Petrecuse un an sau doi în fiecare loc, după care făcuse pasul următor din planul ei. La urma urmelor, ce dacă planul acesta o adusese la Minneapolis? se întrebă Erika. Să fie oare Minneapolis chiar atît de diferit de Los Angeles? Mama ei a fost cea care i-a pomenit despre frig şi Erika i-a amintit, cu blîndeţe, că nu avea să lucreze afară.

Un tremur zdravăn o scuturâ, cînd o rafală de vînt suflă asupra furgonetei, legănînd-o dintr-o parte în alta. Cum putuse să fie atît de proastă? se întrebă în tăcere. Se îndoia acum că Minneapolis ar fi pe aceeaşi planetă cu Los Angeles. Ghemuindu-se mai bine, suspină. Poate că nici măcar în aceeaşi galaxie. Privi afară spre cerul întunecat. Chiar şi soarele evita Minneapolis-ul, se gîndi ea, în timp ce bărbia îi tremura uşor. Luase

întotdeauna drept sigură prezenţa soarelui fierbinte. El îi deschidea părul la culoare şi îi bronza corpul în timpul jocurilor cu mingea, de la ora prînzului, el încălzea oceanul ca să poată înota cît era anul de mare, şi nisipul plajei, pentru meciurile de volei săptămînale dintre programatori şi prolectanţi. Dar acum, soarele părea să o fi abandonat, ascunzîndu-se în spatele norilor mohorîţi. De ce nu şi-a căutat o slujbă în Hawaii sau în Florida? Sau să se fi întors la Tucson? În fond, Arizona avea o industrie electronică în plin avînt.

Respiră adînc şi se ascunse şi mai adînc în pătură. Era de-abia ianuarie şi trebuia să mai fie pe puţin două luni de vreme friguroasă. Încă două luni de condus pe străzi îngheţate. Încă două luni de şchiopătat cu picioarele care i se nenorociseră de frig. Însă merita să fii director al departamentului dezvoltării la *Data Control,* îşi zise ea obosită.

Portiera se deschise din nou şi Erika privi atent dinăuntrul păturii. Bărbatul acela mare, ca un urs, se întorsese şi maşina i se păru dintr-o dată mai caldă. Se întrebă în treacăt dacă ar fi putut, într-adevăr, să-i încălzească sîngele; bănuia că ar fi putut.

– Te-ai şi dezgheţat?

Chiar şi vocea lui avea puteri tămăduitoare, se minună ea, dar prefera să se concentreze asupra problemelor mai importante.

– Ce face maşina?

– E deszăpezită şi gata de drum.

El închise portiera şi spaţiul din furgonetă păru, brusc, foarte strîmt. Cum putea un om, acoperit cu haine groase, enorme, să pară atît de irezistibil, atît de bărbat? Din cîte ştia, jacheta lui masivă putea deghiza o burtă mare pe dedesubtul ei. Dar ea era sigură că nu era cazul cu el. Erika se mustră pentru ridicola hoinăreală a gîndurilor ei. Mi-a îngheţat creierul, îşi zise.

Rosti pe un ton categoric:

– Ar fi bine să o iau din loc. Apreciez sincer ajutorul pe care mi l-ai dat.

– Îhî. El căută sub scaunul din faţă şi scoase un termos. Cît timp a stat jos, lîngă ea, îi putuse simţi piciorul lipit de al ei, chiar prin fustă, impermeabil şi pătură. Tundra aceea îngheţată făcuse prăpăd nu numai cu bunul ei simţ, ci şi cu alte cîteva simţuri.

– Vrei nişte cafea? E tare, fără frişcă sau zahăr, dar e fierbinte.

– Sună minunat. Cuvintele îi fură însoţite de un clănţănit enervant al dinţilor, pe care nu părea în

stare să şi-l controleze. Cum putea exteriorul trupului ei să se simtă încă atît de înfrigurat, cînd pe dinăuntru simţea o căldură aproape febrilă?

El turnă cafea într-o ceaşcă şi i-o întinse. Ea luă ceaşca şi o duse la buze. Sorbi din lichidul fierbinte cu aviditate.

– Nu ştiu ce se întîmplă cu mine, rosti ea, cu un zîmbet stînjenit. Frigul nu mi-a dat niciodată pînă acum atîta bătaie de cap.

– Probabil că nici nu ţi-a mai fost vreodată atît de frig. Privirea lui era plină de simpatie şi chiar ceva mai mult, se gîndi Erika, zăpăcită pentru moment. El îi mai turnă cafea.

– E mai frig aici, decît a fost vreodată în sudul Californiei.

– E doar un fleac.

Nu era de vină numai frigul, îşi dădu brusc seama. Erau de vină aproape toate: întunecimea peisajului, izolarea de chipurile cunoscute, absenţa mîncărurilor proaspete. Simţea ceaşca arzîndu-i mîinile, totuşi o ţinea în continuare strîns. Amorţeala şi durerea înţepătoare se mai potoliseră şi corpul îi era cuprins de o oboseală deprimantă. Îi dădeau lacrimile.

– Am senzaţia că am făcut o imensă greşeală. Ar fi trebuit să rămîn cu slujba la Los Angeles. Nu

era atît de stimulativ sau de bănos, dar măcar era soare.

– Avem acelaşi soare.

– Nu, nu e acelaşi, îl contrazise Erika. Aici e unul pictat. Pun pariu că nu încălzeşte niciodată.

– Ba încălzeşte. Vine şi pe aici vara, să ştii. Făcu o pauză de efect, după care adăugă: În prima săptămînă din iulie, în fiecare an. E o lege de stat.

– Foarte nostim!

De ce tînjise ea după această asigurare a străinului? Era matură, reuşise în domeniul pe care şi-l alesese, şi era aproape singurul sprijin pentru mama ei. Totuşi, nu-şi putea opri lacrimile să-i curgă întruna, scăldîndu-i faţa de-a binelea.

– Ai idee cît mai e pînă în iulie? O să mor de frig pînă atunci, bolborosi ea printre suspine.

– Ei, îmi pare rău.

Ştia că se purtase ca o proastă, dar nu se putea abţine. Îi fusese un frig teribil şi undeva, pe parcurs, îşi pierduse capacitatea de a-şi veni în fire. Glumele lui nu o puteau prinde cîtuşi de puţin.

– E groaznic aici. E prima mea zi în oraşul ăsta şi era cît pe-aci să mor îngheţată. Şi acum, am întîrziat la lucru. N-ar fi trebuit să vin aici niciodată.

– Va fi mai bine, să ştii, se grăbi să o asigure omul acela ca un urs, cu o voce plină de încurajare.

O luă pe după umeri şi ea simţi cum îi revine ceva din aplombul obişnuit, odată cu o căldură care o furnica plăcut. Cu cealaltă mînă, îi dădu o batistă cu monogramă ca să-şi şteargă lacrimile.

– Ai nevoie doar de mai multă grăsime, asta-i tot, zise el pe un ton ambiguu.

– Grăsime! ţipă Erika. Braţul lui nu i se mai păru atît de reconfortant şi îl dădu la o parte.

– Bineînţeles, grăsimea te va ajuta să-ţi menţii căldura.

Erika îşi suflă nasul cu nădejde şi-apoi îşi trase ghetele. Pătura căzu pe scaun cînd se ridică în picioare. Simţi că picioarele erau ceva mai bine decît înainte, chiar dacă nu i se părea deloc sigur că ele ar fi sprijinit-o pentru multă vreme.

– Nu vreau grăsime, mulţumesc, spuse ea cu ţîfnă. Nu mai vreau nici să stau în furgoneta asta cu tine. Încercă să deschidă uşa, însă mînerul nu se clinti.

O deschise el. Ea se dădu jos cu stîngăcie, dar fără să cadă.

– Încă o dată, îţi mulţumesc pentru ajutor. Vocea îi fusese prea puţin graţioasă. Toate îndoielile

şi temerile ei, faţă de acest loc necunoscut şi faţă de noua ei slujbă, se manifestaseră sub forma furiei împotriva bărbatului acestuia. Ştia că el nu o merita, însă nu era în stare să se oprească.

El îi puse o bucată de hîrtie în mîna înmănuşată.

– Este cartea mea de vizită. Dacă ai cumva nevoie de ajutor sau vrei doar să vorbim, dă-mi un telefon.

Vezi să nu, îşi zise ea repede în gînd, însă dădu din cap aprobator.

– Mulţumesc încă o dată.

Se îndreptă cu atenţie spre maşina ei, ştiind că ochii lui erau aţintiţi asupra-i. Doamne, murmură Erika, niciodată nu se mai purtase atît de prosteşte. Să plîngă precum un copil, furioasă pe un om necunoscut. Ce se abătuse asupra ei? Ce ar fi fost dacă el ar fi lucrat la *Data Control* şi ar fi trebuit să-l vadă în fiecare zi? O, n-ar fi depăşit niciodată situaţia asta.

Odată ajunsă în maşina pe care o închiriase, acum deszăpezită, îşi aruncă ochii pe cartea de vizită din mîna ei. „Dr. Per Nielsen", scria. „Doctor în medicină veterinară".

Rîse tare, nestînjenit. Poate că se purtase ca o proastă, dar cel puţin fusese cu cineva cu care

avea mari îndoieli că se va mai vedea vreodată. Era la fel de probabil ca ea să aibă nevoie de un veterinar, pe cît era ca temperatura să atingă 90 de grade.

Porni motorul şi plecă precaută pe şosea, înainte de a-şi da seama că încă mai avea batista în mînă. Furgoneta era oprită la cîţiva metri în spate, aşteptînd-o să pornească la drum în siguranţă, însă Erika se hotărî să spele batista şi să i-o înapoieze. O altă întîlnire cu ursul acela de om, care era în stare să-i ridice temperatura, se putea dovedi riscantă. Mai ales că nu ştia dacă era un urs de pluş sau un urs grizzly.

Capitolul doi

Erika închise raportul pe care îl terminase de citit şi oftă. Era deja trecut de miezul nopţii şi petrecuse încă o seară în camera motelului, cu ochii în rapoartele de la *Data Control*. De o săptămînă şi jumătate, de cînd începuse treaba, i se părea că nu făcuse altceva, decît să citească rapoarte şi propuneri, şi iar rapoarte. Îşi simţea creierul gata să explodeze, vărsînd date prin

toată camera.

Începuse transformarea exterioară într-o minnesotiancă, luîndu-şi nişte haine mai călduroase, între care şi una căptuşită cu puf. Apoi, în primul ei weekend, îşi cumpărase o maşină nouă, un jeep *Cherokee.* Nu atît de plăcut la condus ca *Triumph*-ul pe care îl vînduse cînd plecase de acasă, se gîndi cu părere de rău Erika, însă mersul pe patru roţi o făcea să se simtă ceva mai sigură pe gheaţă şi zăpadă.

Îşi întinse picioarele, obosită, dar fără să fie gata încă de culcare. Se simţea cam singură. Trecuse prea mult timp de cînd avusese o conversaţie amicală pe teme mai importante, decît dacă să cumpere mănuşi, cu unul sau cu cinci degete, sau care negustor de maşini, din zonă, era mai de încredere. Telefonul îi reţinea privirea şi ea stătea aşezată lîngă el, fără să facă nimic. De ce să nu sune acasă, îşi zise ea. Era puţin trecut de ora zece, la Los Angeles.

Mama ei fu emoţionată cînd o auzi.

– Îţi e destul de cald? Au spus la meteo că au fost temperaturi sub zero grade şi că a nins din nou la Minnesota.

– Te obişnuieşti, mamă, minţi ea liniştit, vîrîndu-se sub pături. Nu voia să discute despre

vreme în nici un fel – despre orice altceva, dar nu despre vreme.

– Nu ţi-ai făcut încă prieteni? o întrebă mama ei. Mă gîndeam că trebuia să fii ieşită cu ei, în loc să o suni pe mămica.

– Aici e trecut de miezul nopţii. Pînă şi prietenii buni trebuie să meargă la culcare. Erika găsise atmosfera de la serviciu încordată, competitivă, şi legarea unor prietenii îi lua mai mult decît se aşteptase. Dar, de i-ar fi vorbit mamei despre asta, n-ar fi făcut altceva decît să-i dea motive în plus de îngrijorare, îşi zise ea. Ce mai face Kristina? întrebă, ştiind că putea fi o diversiune reuşită. L-a convins pe Nick să se însoare cu ea, aşa cum spera?

– Vai, Erika, omul acela e o tîrîtură...

Încă un tip ieşea din viaţa Kristinei, medită Erika.

– Păi, ce-a mai fost de data asta? Era deja însurat? E desfrînat?

– Erika! Vocea mamei era puţin dojenitoare. Kristina e distrusă. Credea cu adevărat că îl iubeşte, ca să afle, pînă la urmă, că el se vedea cu altă femeie.

– Priveşte lucrurile în faţă, mamă, spuse Erika cu blîndeţe. Kristina are gusturi proaste la bărbaţi.

– Ce ştii tu despre asta? replică mama sa.

Erika făcu o grimasă. Mama ei o ura atunci cînd îşi critica sora.

– Cel puţin Kristina încearcă să-şi găsească pe cineva, îi atrase atenţia mama sa. Nu sînt sigură că tu ştii măcar că bărbaţii există.

– Mamă! protestă ea, rîzînd. Nu sînt atît de prinsă de munca mea, mă întîlnesc cu bărbaţi.

– Da, tovarăşi de calculator, zise mama ei, pufnind. Eu vorbesc de bărbaţi adevăraţi.

– Dacă nu poate Kristina, cu înfăţişarea ei, să-şi găsească pe cineva, eu de ce aş fi în stare?

– Iar l-ai luat pe nu în braţe.

– Sînt realistă. Pe lîngă asta, nu observ în jurul meu relaţii de familie fericite.

– Nu e adevărat. Tatăl tău şi cu mine am fost foarte fericiţi pînă a murit, o contrazise mama sa.

Erika tăcu mult timp. Avea cincisprezece ani cînd a murit tatăl ei. Destul de mare, pentru a-şi aminti că părinţii ei vorbeau despre divorţ. Credea oare mama ei că uitase? Sau prefera să-şi amintească lucrurile, aşa cum ar fi vrut ea să fie?

– Ai dreptate, mamă, spuse Erika pînă la urmă. Există şi căsătorii fericite. Cred că eu nu

sînt norocoasă.

– Norocul ţi-l faci singură, dragă.

– Bine. Data viitoare o să apar cu cineva splendid, promise ea.

Erika închise telefonul puţin după aceea, aproape regretînd că a sunat. Tăcerea din camera motelului părea şi mai apăsătoare decît înainte, iar ea se simţea şi mai izolată. Se hotărî să meargă la cafeneaua non-stop de peste drum. Putea să ia cafea şi o plăcintă şi să asculte vocile oamenilor. Nu avea importanţă că nu-i cunoştea: vocile ar mai fi domolit înţepăturile ascuţite care o iritaseră şi ar fi ajutat-o să adoarmă.

Îşi încheie pînă sus canadiana nouă şi îşi puse pe cap o căciulă tricotată. Apoi coborî prin holul lung şi liniştit, pînă la ieşire. Ceilalţi locatari, majoritatea în călătorii de afaceri, păreau să doarmă în camerele lor. Aşa ar fi trebuit să facă şi ea, îşi zise Erika obosită. Era singurul mod inteligent în care îşi putea petrece o noapte, aici, în nord.

Rămase pentru o clipă pe trepte, în faţa motelului. Era mult mai frig decît atunci cînd ieşise mai devreme. Îşi încrucişă braţele strîns ca să se încălzească şi intră în parcare. Nu se mai vedea nici urmă de om, dar ea nu se temea de sin-

gurătate. Nici un hoţ n-ar ieşi într-o noapte ca asta, se gîndi Erika. În schimb, era nevoie de curaj ca să înfrunţi aerul îngheţat.

Restaurantul nu era departe, doar traversai strada şi o luai puţin în jos, dar acum drumul i se păru măsurat în kilometri. Îşi afundă capul în gulerul hainei, încercînd să se apere de frig. Aerul aspru îi rănea plămînii şi Erika rămase cu respiraţia tăiată, întrebîndu-se dacă era sănătos fie şi să treci strada, pe o asemenea vreme. Era gata să se întoarcă, cînd un zgomot slab îi ajunse la ureche. Ce era? se întrebă ea intrigată.

După un moment sau două de concentrare clătină din cap. Era, probabil, doar aerul nopţii care deforma sunetele, se gîndi ea, sau erau vocile sărmanelor suflete care pieriseră de frig în timp ce traversau chiar prin locul acesta. Mai făcu alţi cîţiva paşi pe asfalt.

Sunetul reveni şi ea se opri. Acum era sigură că nu fusese doar închipuirea ei. Zgomotul părea să vină de sub o maşină parcată lîngă intrare. Ghemuindu-se cu mîinile şi genunchii pe pavajul îngheţat, Erika se uită sub maşină. Luminile din parcare o ajutară să vadă două mici creaturi, înghesuite una într-alta lîngă o roată. Scoase o lanternă mică din geantă şi lumină sub maşină.

– Vai, săracii de voi, murmură ea. Erau doi pisoi mititei.

Unul dintre ei se uita la ea şi mieuna jalnic. Celălalt nu se mişca atunci cînd Erika ajunse la ei.

– Puteaţi să fiţi călcaţi, şopti ea aproape îngrozită. Dacă nu îngheţaţi mai întîi.

Ţinîndu-i strîns lipiţi de trup se grăbi să se întoarcă la căldura camerei, iar nevoia de hrană şi companie fu uitată. Pisoiul negru nu mai mieuna, iar cel alb nu scoase nici un sunet. Erika nici măcar nu ştia dacă mai trăia sau nu.

Îşi scoase haina şi o aşeză pe pat, apoi înfăşură în ea cele două mici animale. Nu păreau să se fi oprit din tremurat. Îi aşeză astfel înfofoliţi deasupra caloriferului. Era fierbinte la atingere şi i-ar fi ars, însă haina ei era atît de groasă, încît căldura abia pătrundea prin ea.

– Vai, dragilor, nu ştiu ce să fac, spuse ea încet.

Au nevoie de căldură omenească, se gîndi. Îşi scoase bluza din pantaloni şi ridică cei doi pisoi, aşezînd corpurile lor mici lîngă pielea ei. Îi înconjură cu braţul stîng, pentru a-i ţine strîns pe abdomen, unde puteau să-i simtă căldura corpului.

– Băieţi, voi aveţi nevoie de un doctor şi eu nu cunosc nici unul pe aici. Se opri brusc: Ce tot spun eu? Cunosc un veterinar.

Per deschise ochii încet cînd sună telefonul. Freya încă dormea, respiraţia ei caldă îi gîdila uşor pieptul gol. Se ghemuise strîns lîngă el, ca de obicei. Era la fel în fiecare noapte. Imediat după ce aţipea, se apropia încet-încet de el, pînă cînd corpul ei se cuibărea lîngă al lui. Numai după aceea adormea de-a binelea.

Telefonul sună iar şi Per încercă să-şi scoată braţul drept de sub capul ei. Ea oftă uşor şi se trezi. Ochii săi limpezi, căprui, îl priviră cu dragoste.

– Ce zici, mi-aş putea trage braţul înapoi? întrebă el, neîncercînd să-şi ascundă nerăbdarea.

Ea se scuză din priviri, în timp ce-şi muta puţin trupul. El îşi mişcă braţul, scuturîndu-şi amorţeala din el, dar, înainte de a se ridica, ea îşi lăsă capul pe pieptul lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Freya, trebuie să răspund la telefon. Enervarea îi era evidentă şi ea îl privi cerînd parcă iertare.

– Hai, dragă, dă-te mai încolo, spuse el hotărît şi-o împinse. Ea îşi puse capul pe perna lui şi îl privi cum stătea pe marginea patului şi se întindea după telefon.

– Nielsen, spuse el crispat.

– Doctorul Nielsen? Aici Erika Sarinaan. Femeia pe care ai scos-o din nămeţi, lunea trecută, adăugă ea.

– Nămeţi? Lunea trecută? El se încruntă şi se uită la ceas. Era aproape unu noaptea, văzu el surprins şi încă pe jumătate adormit.

– Doctore?

Ceaţa nedumeririi se mai ridicase puţin.

– Eşti cumva micul iepure de plajă, pe care l-am găsit eşuat în zăpadă, într-un impermeabil?

– Nu sînt mică şi nici iepure, doctore Nielsen. „Ţurţurii" care trosneau pe fir îndepărtară orice urmă de confuzie.

– Îmi pare rău, domnişoară Sarinaan. Ştii cum sînt veterinarii şi animalele. Ce aş putea face pentru tine? Freya se foia fără astîmpăr în spatele lui, aşa că el se întinse şi o scărpină pe cap. Coada ei lungă lovi plapuma cu un zgomot greu.

– Regret mult că te deranjez la o oră atît de tîrzie, spuse Erika ezitînd. Dar am găsit doi pisoi afară în ger. M-am gîndit că o să moară de frig.

Per oftă, cînd simţi că se trezeşte de tot.

– Şi? întrebă el prompt. Freya se tîrî lîngă el, mirosindu-i mîna, aşa că Per continuă s-o scarpine.

– Ei bine, ce fac cu ei? întrebă ea. Nu se prea mişcă. Eu sînt nou-venită în oraş şi nu ştiu pe nimeni altcineva, ca să-l chem.

– Ai încercat să-i înfăşori într-un prosop, cu o sticlă de apă fierbinte?

– Doctore, eu îmi port toată averea în două geamantane la Holliday Inn. Nu am o sticlă pentru apă sau o pernă electrică.

Per se încruntă şi încetă să o mai scarpine pe Marea daneză. Ei nu-i plăcea să-i piardă atenţia şi încercă să i se furişeze pe genunchi.

– Freya, nu acum, strigă el şi se ridică în picioare. Nu poţi să ai răbdare?

– Îmi pare rău că am sunat într-un moment nepotrivit, zise Erika, stînjenită.

Per zîmbi la auzul interpretării ei evident greşite.

– Nu fi absurdă, spuse el uşuratic, necorectînd ceea ce, în mod sigur, era în capul ei. Freya ştie că pacienţii mei sînt pe primul plan. Acum, spune-mi, ce fel de reacţie ai din partea lor? Au vrut să bea apă sau să mănînce?

– N-am încercat, spuse ea. Dar sînt aşa, apatici, mă îndoiesc că s-ar atinge de ceva. Unul dintre ei mieuna jalnic cînd i-am găsit, dar de atunci n-a mai scos nici un sunet.

– Poate ar fi mai bine să-i aduci la cabinet, spuse Per. E cam la doi kilometri de locul unde te-ai înfundat, pe dreapta. Pot fi acolo în aproximativ douăzeci de minute. Se îndepărtă cu un pas de pat, în timp ce vorbea, şi se lovi la un picior de un vătrai. Trase o înjurătură şi ţopăi într-un mic cerc, pentru a-şi potoli durerea.

– E în regulă, spuse Erika, fără să-şi dea seama că el abia o mai auzea. Ne întîlnim acolo.

– Bine, aprobă Per. Şi încearcă să rămîi pe şosea, de data asta. Adică pe partea dintre nămeţi.

Ea puse receptorul în furcă destul de tare, dar Per tocmai lovea uşor capul Freyei, zîmbind.

– Ei bine, bătrînico, eu nu cred că are simţul umorului.

Per aştepta la uşa de sticlă a spitalului său veterinar, cînd văzu un jeep *Cherokee* intrînd în parcare. Se mişcă atît de încet şi de atent, trebuie

să fie Erika, se gîndi el, zîmbind.

Deschise uşa şi spuse:

– Ce, fără impermeabil? Aproape să nu te recunosc.

Erika trecu repede pe lîngă el, în anticameră. Spuse cu răceală :

– Pot fi grea de cap, dar pot să şi învăţ.

– Sună promiţător, murmură el, şi se întoarse pentru a o urmări cu privirea. Crezi că am putea avea subiecte comune preferate? Nu putea să nu-şi aducă aminte că era strălucitoare şi vibrantă, cu ochii care înfierbîntau sîngele.

Ochii ei scînteiară la aceste cuvinte sîcîitoare, dar nu spuse nimic. Intrară într-un cabinet şi ea aşeză pachetul pe care îl purta în braţe pe o masă de oţel inoxidabil.

– Sper că m-ai scuzat faţă de soţia ta, fiindcă te-am făcut să ieşi din casă atît de tîrziu. Începu să desfacă prosoapele, expunîndu-i două mingluţe din blană.

– Soţia mea? zise încruntat Per în timp ce aşeză pisoii pe masă şi începea să-i examineze. Te referi la Freya? Nu sînt căsătorit cu ea.

– Aha! Se lăsă un moment de tăcere stînjenitoare, în timp ce ea îşi scotea haina. Oricum, îmi pare rău că te-am scos afară din casă şi ai

lăsat-o singură.

Per zîmbea, aplecat asupra pisoilor. Erika e o doamnă extraordinară, se gîndi el, cu plăcere. Purta o bluză liliachie şi pantaloni din catifea reiată, purpuriu-închis, vestimentaţia aceasta subliniindu-i înfăţişarea grozavă. Părul blond îi cădea pe umeri în valuri uşoare, ispititoare, şi adîncimea tainică din ochii ei căprui era un indiciu surprinzător al vulnerabilităţii. Singurul lucru care-i lipsea, se gîndi el, era un zîmbet. Gura ei largă cerea neapărat unul şi el simţi că era de datoria lui să încerce să i-l aşeze acolo.

– Freya scîncea şi plîngea puţin cînd am plecat, spuse el şăgalnic. Dar trebuie să înveţe. Nimeni nu pune lesa pe mine.

– Înţeleg. Vocea Erikăi devenise, evident, mai rece.

Zîmbetul lui înflorea în timp ce lua temperatura fiecărui pisoi. Cel negru protestă tare contra infamiei şi Per continuă:

– Vreau să spun că Freya poate fi foarte amuzantă. La urma urmei, poartă numele zeiţei nordice a iubirii, dar nu e tocmai genul matrimonial. Mama mea ar fi şocată. Per îi zîmbi, însă Erika nu avu nici o reacţie.

Privea cu atenţie animalele, în vreme ce

aştepta ca termometrele să înregistreze temperatura. Se încruntă cînd citi temperatura pisoiului alb.

– Mă tem că această micuţă domnişoară are hipotermie. Temperatura ei ar trebui să fie pe la o sută de grade F[1], dar e abia la optzeci şi opt.

– O poţi ajuta? întrebă Erika. Ce e cu celălalt?

Îngrijorarea din ochii ei îl impresionă şi voi să se întindă după ea, pentru a-i atinge uşor mîna care era aşezată pe masă atît de aproape de a lui. Dar în loc de asta, el îşi concentră atenţia asupra pisoiului negru.

– Temperatura îi este puţin coborîtă la nouăzeci şi cinci. Nu e chiar aşa de rău. O să-i punem puţină cremă pe vîrfurile urechilor, unde a degerat, şi apoi îl aşezăm sub o lampă fierbinte.

El aplică uşor o cremă albă pe vîrfurile urechilor pisoiului şi simţi cum mirosul floral, uşor, al parfumului Erikăi îl tulbură. După ce restabili pisoiul alb, făcu un semn cu capul spre cel negru.

– Vrei să mi-l aduci, te rog?

Erika ridică pisoiul, ţinîndu-l strîns la piept, şi îl urmă pe Per din micul cabinet de consultaţie, într-o sală mare de operaţie. Un nasture de la

1. Fahrenheit

bluza ei agăţă urechea pisicii şi aceasta începu să tremure.

Dacă el ar fi fost acea pisică, se gîndi Per, şi dacă ar fi fost ţinut atît de aproape de ea, la fel i-ar fi făcut urechile.

Erika rîse de necazul pisoiului şi îl scărpină uşor pe vîrful capului cu un deget. El se lipi şi mai strîns de ea, apăsîndu-se pe pieptul ei.

Din nou, îşi spuse Per, nu era deloc rău să ai o uşoară convulsie a urechii. Doar că el putea să o facă mult mai bine decît pisica dacă ar avea ocazia.

Atinse uşor lampa fierbinte, care era prinsă de o cuşcă mică, portabilă, într-un colţ, şi se întoarse către Erika.

– Pune-l aici. Temperatura ar trebui să-i fie normală peste vreo două ore. O privi cum aşează cu delicateţe pisoiul pe prosop. Oare cît îi va creşte temperatura după două ore de stat cu ea? se întrebă Per, atracţia sa faţă de Erika sporind.

– Cît de rău se simte celălalt pisoi?

– Hipotermia poate fi periculoasă, dar are o mare şansă de a se vindeca, dacă îi încălzim corpul cît mai curînd.

Aşează pisoiul alb în braţele ei calde şi luă un mic bazin de aluminiu dintr-o vitrină. Umplîndu-l

cu apă caldă, cufundă cu atenţie pisoiul în el, conştient tot timpul de apropierea Erikăi. Liniştea din clădire şi întunericul de afară îl făceau încă mai conştient că erau acolo împreună, singuri.

– Vrei să-mi dai cîteva prosoape din dulapul de lîngă uşă? întrebă el, vocea răsunîndu-i puternic în încăpere.

Ea făcu ce îi ceruse.

– Cît o să dureze pînă îi va creşte temperatura?

– Două ore, cel puţin, spuse el. Întorcîndu-se să o privească, zîmbi cînd îi văzu expresia îngrijorată. Nu-ţi face griji. Nu mă aştept să stai atîta timp aici.

– Nu era asta, protestă ea. Nu e nici o grabă pentru mine, dar Freya nu o să fie îngrijorată?

El se întoarse repede spre pisoi. Nu era oare momentul să-i dezvăluie că presupusa sa iubită era cîinele lui? se gîndi Per. Voia să o facă pe Erika să zîmbească la gluma lui, dar începea să aibă îndoieli că aceasta ar fi fost calea cea mai bună. Poate, dacă mai picura cîteva aluzii, ea ar fi descoperit adevărul singură, hotărî el.

– A, Freya nu o să se supere, spuse el vesel. Verifică încă o dată temperatura apei. În definitiv, eu sînt domnul şi stăpînul ei.

Erika îl privi înfuriată şi aruncă prosoapele pe masă, lîngă el.

– Atitudinea asta nu e puţin depăşită? întrebă ea. Nu ştiu de ce stă împreună cu tine.

Per zîmbi spre micuţi, sperînd să nu dea greş cu schema lui.

– Dar ea mă adoră, mănîncă din palmele mele şi se dă peste cap ca să-mi facă pe plac. O simţi pe Erika pufnind şi încercă altă rută. E greu, totuşi, să dormi cu ea, adăugă el.

– Nu cred că asta mă priveşte în vreun fel, doctore Nielsen.

– Per, spune-mi Per, zise el amabil. Îi tot zic să stea la locul ei, dar ea se lăţeşte în tot patul.

– E chiar atît de mare? Erika nu ştia de ce mai continua discuţia.

– Oho, e puţin peste medie, cred. Făcu o pauză de o clipă şi privi spre ea. Dar mie mi-au plăcut întotdeauna femelele mari. Prefer, îndeosebi, scandinavele. Sarinaan e nume finlandez, nu-i aşa?

Erika trecu peste întrebare.

– Freya e scandinavă, deci?

– De fapt, obîrşia ei este germană, dar cei mai mulţi oameni o numesc Marea daneză.

Ea mai turnă puţină apă caldă în vas. Cum

putea să îi scape aluzia? se gîndi el. Dar îi scăpase. Ochii ei întunecaţi erau umbriţi de iritare şi gura îi era tăcută şi severă. Vulnerabilitatea pe care el crezuse că i-a observat-o se risipise, iar Per se întrebă dacă nu cumva greşise. E o doamnă atrăgătoare, dar rezistentă. Nu exista în felul ei de a se purta, nici o nesiguranţă sau slăbiciune în atitudinea ei. Poate că lucrase prea mult timp cu animalele şi îi intrase în cap că oricine îl întîlnea avea o durere pe care el ar fi putut-o vindeca.

– Nu trebuie să stai, îi zise cu o voce neutră, privind spre pisoi.

– Ştiu, răspunse ea.

Ceva în vocea ei îl făcu să ridice privirea spre ea şi, doar pentru o clipă, văzu iarăşi o slăbiciune, o singurătate care îi atingea inima. Exista ceva în ochii ei, cînd privea fix în gol, precum şi în uşoara aplecare a umerilor, care îi spunea că duritatea dinainte era doar o mască acoperind o persoană fragilă. Era bucuros că nu dădea vreun semn că ar vrea să plece.

– Am un scaun mai bun în birou, spuse el, arătînd spre o uşă în stînga ei. E ceva mai confortabil.

– Şi acesta e bun, răspunse ea, dar se duse

să aducă scaunul din birou.

El îi lăsă un moment să se aşeze comod, după care o întrebă:

– Spune-mi, lunea trecută a fost prima oară cînd ai condus pe zăpadă?

– Bineînţeles că nu, zise ea ferm.

El îi surîse şi cîştigă, în schimb, un zîmbet ezitant, care părea că luminează încăperea. Hotărît lucru, meritase să aştepte, se gîndi el fericit.

– Am mai condus duminică noaptea, de la aeroport pînă la motel, recunoscu ea.

Rîseră amîndoi, mărturisirea ei înveselindu-i deopotrivă. După aceea, Per îşi îndreptă privirea asupra pisoilor.

– Deci, ai sosit în oraş duminica trecută şi acum stai într-un motel. Asta înseamnă că o să pleci curînd înapoi?

Oare o să spună da? se întrebă el. Dacă pleacă curînd, îşi zise, n-o să aflu ce se ascunde în frumoşii ei ochi.

– Nu, zise ea, după un moment. Mai rămîn aici puţin. Dacă aş pleca imediat, n-aş avea nici un chef să mă întorc în camera aia de motel. Se rezemă de scaun şi închise ochii.

Nebăgînd de seamă că îşi ţinuse respiraţia, el

lăsă s-i scape un oftat de uşurare.

– A, credeam că numai personalitatea mea fermecătoare te reţine aici, dar e doar febra izolării.

Erika deschise ochii şi îl privi.

– Febra izolării?

– Sigur. Se întîmplă multor oameni, iarna. Vine din cauza izolării în casă. Îmi închipui că te loveşte mai repede cînd te înfunzi într-o cameră de motel.

Erika dădu din cap aprobator.

– Sper că primăvara va veni repede, ca să pot ieşi în siguranţă, cînd şi cînd.

– Ei, este şi acum sigur. În plus peisajul e deosebit, protestă el. Dacă doreşti prea curînd primăvara, vei pierde frumuseţea unei ierni din Minnesota.

Ochii ei exprimau neîncredere, aşa că el continuă repede, simţind că era şi în interesul lui să o convingă.

– Pînă şi cea mai aspră vreme are ceva maiestuos. Pot paria că sudul Californiei nu ţi-a oferit vreodată priveliştea soarelui răsărind peste un cîmp acoperit cu zăpadă proaspătă. Sau priveliştea unei păduri de pini înveşmîntaţi în gheaţă, sclipind în lumina lunii.

Ea îşi clătină capul a neîncredere, dar exista

pe faţa ei o licărire de interes.

– Şi oamenii sînt altfel pe aici. Acest climat te face rezistent şi încrezător în tine însuţi şi în acelaşi timp, mai apropiat de semenii tăi. Oare cît ar fi trebuit să aştepţi un ajutor, lunea trecută, dacă te-ai fi blocat pe ruta principală, în California?

– Patrula rutieră din California e destul de eficientă, zise ea.

– Aici nu este permis să întorci spatele cuiva care are nevoie de ajutor. Nu ştii niciodată cînd poţi avea nevoie. Dacă eu n-aş fi trecut, ar fi fost altcineva. E o poveste veche despre un om care gonea pe o porţiune pustie de şosea pentru a se sinucide, însă atîţia oameni s-au apropiat să vadă dacă nu are nevoie de ajutor, încît, pînă la urmă, a lăsat-o baltă şi s-a întors acasă.

– Şi s-a sinucis acolo?

Per o privi surprins de întrebare şi negă:

– Nu, a hotărît că, dacă atîţia străini îşi făceau griji pentru el, trebuie să-şi poarte şi el de grijă.

Erika ridică din umeri. El nu şi-a dat seama dacă fusese ori nu mişcată de povestea pe care i-o spusese.

– Aşadar, ce faci în timpul liber? întrebă ea. Lucrezi pentru Camera de Comerţ?

El rîse.

– Cred că o spun cam pe şleau, dar nu sînt un nomad. Am călătorit mult în vacanţe, dar întotdeauna există o casă.

Ea tăcu multă vreme, iar el se temu că a jignit-o fără să vrea, pomenind cuvîntul „nomad".

– Sînt sigur că simţi la fel pentru casa ta. Unde este? În Los Angeles?

Zîmbetul ei părea aproape timid, în timp ce-şi mîngîia picioarele.

– A, cine ştie? Los Angeles, San Diego, Santa Monica. Oriunde e cald, zise ea. Se întinse să privească spre pisoiul negru care dormea sub lampa fierbinte.

Căldura nu trebuie neapărat să vină de la soare, se gîndi el, în timp ce o privea. Braţele unui bărbat puteau să o încălzească. Tocmai braţele unui bărbat ar fi putut să-i ofere căldură şi fericire, indiferent de temperatura de afară.

– Cred că vei putea considera Minneapolis ca fiind acasă, îi zise el brusc. Spiritul tău finlandez va răspunde acelei părţi din Walhalla pe care Odin a aşezat-o aici.

Un zîmbet pe jumătate schiţat miji pe buzele ei.

– Cine e Odin?

Per băgă iar pisoiul în apă, înainte de a-i răspunde:

– Odin este marele zeu nordic. Veghează

asupra tuturor spiritelor noastre.

– Trebuie să fie tare ocupat, observă ea, rezemîndu-se din nou.

– Nu atît de ocupat, încît să nu ofere adăpost celor pierduţi, spuse el amabil.

Pentru Erika, cuvintele lui păreau să nu aibă înţeles; ea se ridică în picioare şi spuse:

– Că veni vorba, mă gîndesc că ar trebui să merg acasă. Sau măcar la motelul meu, ca să dorm puţin.

Per nu era surprins de hotărîrea ei. Ochii aceia deveniseră atît de duri, pentru că, poate, avea reţineri faţă de străini, se gîndi el. Totuşi, nu era îngrijorat. Pisoii ei erau la el, aşa că o va vedea din nou, fără îndoială.

– Da, e tîrziu. Poţi suna mîine dimineaţă aici, ca să afli ce mai fac pisoii.

– O să te sun, încuviinţă ea, încheindu-şi fermoarul de la haină, înainte de a ieşi afară, în noapte.

Confuzia domina sentimentele Erikăi în timp ce se întorcea la motel. Necazul era că nu ştia pe cine era mai supărată, pe ea sau pe Per. Fusese atît de atrăgător, încît ea nu putuse deloc să gîndească, în timp ce el se ocupa de pisoi. Că-

maşa maron, din velur, i se lipea de corp, aşa că putu să-i vadă forţa musculară a braţelor, însă mîinile îi fuseseră atît de uşoare cînd tratase pisoii. Era ca şi cum ar fi privit un urs-tată alintîndu-şi puii nou-născuţi, se gîndi ea. Acum Erika se simţea ca şi cum ar fi fost cuprinsă de o febră puternică şi extenuantă, care îi dădea o senzaţie de slăbiciune şi sfîrşeală.

Dar era ridicol, îşi zise ea, cînd se întoarse în parcarea motelului. O să rămînă singură, toate acele nopţi în camera ei de motel. Nu putea să aibă sentimente atît de puternice faţă de un om care o trata pe Freya lui, exact aşa cum bărbaţii o trataseră întotdeauna pe sora ei. Cu siguranţă, n-ar fi vrut să intre în rînd cu ele. Pentru nimic în lume, nu.

Îşi parcă maşina şi străbătu repede parcarea pustie, bîntuită de vînt, de-abia simţind frigul. Mama ei avea dreptate. Trebuia să iasă şi să-şi facă prieteni noi. Fusese prea mult timp singură, ceea ce părea să-i fi afectat judecata.

Aşezată în pat, Erika adormi cu greu. Cînd reuşi, visele îi fură pline de imagini ale ei, strînsă în îmbrăţişarea copleşitoare a unui urs brun...

Capitolul trei

Erika deschise ochii brusc şi aruncă o privire spre ceas, încercînd să nu ia în seamă sunetul telefonului aflat chiar lîngă ea. Îşi băgă capul în pernă.

– Nu vreau să ştiu că sînt minus treizeci de grade în dimineaţa asta, mormăi ea. În timpul săptămînii a trebuit să accepte obiceiul motelului de a da informaţii cu privire la starea vremii, odată

cu telefonul de trezire, dar astăzi era sîmbătă; nu dorea să afle ştirile proaste în ziua ei liberă. Zbîrnîitul telefonului pătrunse prin pernă. Gemu. Spera să înceteze pentru a putea să adoarmă din nou. Imaginînd diferite scene de răzbunare împotriva idiotului care suna din greşeală în camera ei, se bucură într-atît, încît ridică receptorul.

– ...zece, bolborosi printre dinţi.

– Erika?

– Da, eu sînt.

– Per, la telefon. Per Nielsen, veterinarul.

– Oh, da, spuse ea,recunoscîndu-l imediat. A fost insuportabil de prezent în gîndurile ei în timpul ultimelor zile. Îmi pare rău, mintea mi-e cam înceţoşată la o oră atît de matinală.

– Este aproape nouă. Ei, unu dimineaţa este devreme.

Erika nu luă în seamă aluzia la telefonul pe care i-l dăduse.

– Ei bine, astăzi, nouă este devreme.

Se aşeză înapoi pe pat, trăgînd telefonul lîngă ea.

– Deci s-a şi terminat iarna?

Chicoti înainte să-i răspundă şi rîsul lui o făcu să se simtă neaşteptat de fericită.

– Îmi pare rău că te-am trezit. Înainte ca ea să-i

spună că totul e în regulă, el continuă: Te-am sunat în legătură cu pisoii.

– Pisoii? Începu să revină la realitate.

– Da, sînt bine acum şi mă întrebam cînd o să-i iei.

– Pisoii? Ştia că părea o proastă, repetînd cuvîntul lui, aşa că se ridică sperînd că aerul rece din cameră o va trezi. Dar pisoii nu sînt ai mei!

– Nu?

– Adică, eu i-am adus, dar asta a fost numai pentru că aveau nevoie de ajutor. N-am de gînd să-i păstrez.

– Aha!

Tăcerea lui o făcu să se simtă vinovată.

– Dar vreau să-ţi plătesc pentru tratamentul lor.

– Bine, bine, spuse el repede. Nu m-am gîndit nici un moment la plată.

– Vezi, eu încă mai stau la motel...

– Cred că trebuie să-ţi cauţi o casă a ta.

– Asta o să şi fac, începînd de azi după-amiază, dar nu înseamnă că o să şi găsesc, mai ales una în care să fie permise animalele. Nici nu ştiu deocamdată de unde să încep căutarea.

– Evident, ai nevoie de un ghid, doamna mea. Programul meu de la cabinet se încheie pe la

douăsprezece-unu. Vrei să te ajut să-ţi găseşti o locuinţă?

Dăduse ea de înţeles că ar umbla după ajutorul lui? se întrebă Erika.

– Îţi mulţumesc pentru propunere, dar nu e nevoie. De altfel, sînt sigură că ai lucruri mai bune de făcut după-amiază.

– Practic, nu prea am.

– Poate Freya are, spuse ea caustic.

Tăcerea lui surprinsă îi dădu de înţeles că îşi atinsese ţinta. Chiar se aştepta ca ea să treacă peste existenţa prietenei lui? Poate credea că ar fi putut trata orice femeie, aşa cum o trata pe Freya.

O idee începu să-i încolţească în minte. Rezistă nerăbdării de a-l vedea şi îşi zise că Freya avea nevoie de ajutorul ei. Poate că, oferindu-i o lecţie rapidă despre afirmarea propriilor drepturi, ar fi făcut-o să înţeleagă faptul că merita ceva mai bun.

– Ştii ceva? Ce mi-ar plăcea într-adevăr ar fi ajutorul unei femei pentru a-mi alege o casă, spuse ea liniştită. Crezi că Freya ar avea timp să vină cu mine?

– Vrei ca Freya să te ajute să găseşti un apartament?

– De ce pari atît de uluit? întrebă Erika plictisită. N-ai încredere că ar avea bun-gust sau inteligenţă? Desigur, ea te-a preferat altora, aşa că ar trebui să-i acorzi minimum de încredere. Se simţi surprinsă de brusca ei explozie emoţională.

Per îşi drese glasul nervos.

– Uite, Erika, poate ar trebui să-ţi spun ceva despre Freya.

– Ceva drăguţ, nu mă îndoiesc.

Urmă încă un moment de tăcere jenantă.

– Nu ţi-ar putea fi de prea mare folos ca să-ţi găseşti o casă.

– Zău?

– Şi nici nu conduce maşina, adăugă el repede.

– Conduc eu.

– Ştiu, dar... Se opri un moment şi, cînd începu din nou să vorbească, părea că rîde. Uite, dacă o aduc pe Freya să petreacă după-amiaza cu tine, eşti de acord să iei pisoii?

Ăsta era şantaj, dar voia să o întîlnească pe Freya. Ea şi prietenul ei veterinar fuseseră mult prea prezenţi în mintea ei, în ultimul timp, şi ăsta era singurul mod de a-i scoate din gîndurile ei.

– Ei bine, să zicem că o să mă gîndesc la asta. Ţine minte, s-ar putea să nu găsesc un loc unde

să fiu primită cu animale.

– Cu Freya vei fi.

El rîdea din nou şi ea găsea asta enervant.

– La ce oră să te aştept?

– Ce zici de ora unu? Am putea merge să luăm masa şi-apoi te voi conduce la mine acasă, ca să o luăm pe Freya.

– Dumnezeule, exclamă Erika, ce faci cu ea, o ţii încuiată în casă şi o scoţi afară în lesă?

– Sînt unii care fac treaba asta, replică el. Dar mie nu-mi plac astfel de lucruri.

– Măi să fie! spuse Erika sarcastic. Eşti chiar milos. Avea o voce hotărîtă cînd îi zise: Ea vine cu noi la masă.

Erika avu impresia că aude un oftat, în timp ce Per se codea să vorbească. După un moment, el zise:

– Bine, era să uit, vrei să o eliberezi de cătuşele mele.

– Corect.

– Ştii... începu el, dar ea îl întrerupse, refuzînd să asculte alte obiecţii.

– Ne vedem la unu.

– Bine, spuse el.

După ce închise telefonul, Erika rămase pentru o clipă cu privirea fixată asupra lui. Sentimente de

îndoială îşi făceau loc în mintea ei. În ce se vîrîse? se întrebă ea. Trebuia să găsească nişte prieteni, poate chiar un bărbat potrivit, neimplicat într-un cuplu care voia o a treia persoană în jurul lui, la fel de mult cît dorea ea douăsprezece luni de iarnă!

Îşi aruncă păturile de pe ea şi coborî din pat. Poate că era mai bine. Per i-ar fi stăpînit gîndurile încă multe zile de acum încolo. Poate că a-şi petrece o după-amiză cu Freya şi cu el era tocmai lucrul de care avea nevoie pentru a-l şterge din „banca" memoriei personale.

Mai erau cinci minute pînă la ora unu, cînd Erika văzu furgoneta albastră a lui Per intrînd în parcare. Lăsă repede perdeaua să cadă la loc. Înşfăcă haina de pe pat, conştientă că pîndise sosirea lui toată dimineaţa. Îşi spuse că, în fond, ceea ce o interesa era să ajute o altă femeie să-şi cucerească libertatea spirituală, dar ştia că nu acesta era adevărul. Poate era doar nerăbdarea de a-şi găsi propriul ei loc, în viaţa intimă, se gîndi.

Îl întîlni pe Per pe coridor şi se opri puţin. Era singur. La dracu', înjură ea în gînd. Ce tot încerca el să facă? Credea că era atît de doborîtă de

prezenţa lui încît să fi uitat de Freya?

– Unde este Freya? întrebă ea bănuitoare.

– În maşină.

El îi deschise uşa şi frigul sălbatic se năpusti înăuntru.

– Pisoii au stat la mine azi şi noaptea trecută, iar Freya nu suportă să fie despărţită de ei.

– De ce nu o laşi să-i păstreze, în cazul ăsta? Cu capul plecat, cu mîinile înmănuşate, vîrîte adînc în buzunare, ea se grăbi spre locul unde parcase el.

– Nu m-aş supăra, în mod sigur.

– Dar eu da, fiindcă am cam terminat cu îngrijirea lor, iar Freya nu e tocmai responsabilă.

– Nu-i acorzi prea mult credit, zise Erika rece.

El tăcu o clipă şi privi expresia Erikăi, apoi se grăbi şi se opri lîngă furgonetă.

– Cum stai cu simţul umorului? întrebă el brusc, cu mîna pe mînerul portierei.

Vîntul sufla cu furie, înşfăcînd şi lovind totul în calea lui.

– Rău, replică ea. Şi e şi mai rău atîta timp cît trebuie să stau afară în ger.

– Mă temeam de asta. El oftă şi deschise portiera. Primul lucru pe care Erika îl văzu fu un animal enorm: un cîine uriaş, de culoare cafenie,

cu o gură largă şi flămîndă. Stătea ridicat, gata să sară afară la ea, aşa că făcu un pas înapoi.

– Jos, fetiţa, îi ordonă Per, şi fiara îl ascultă ghemuindu-se pe podeaua furgonetei. Gura îi rămăsese, totuşi, deschisă şi Erika nu se putea lămuri dacă era prietenoasă sau nu.

– E foarte blîndă, o asigură Per.

– Nici o fiinţă cu dinţii atît de mari nu poate fi blîndă.

Per bătu uşor cîinele pe cap.

– N-o asculta, Freya, zise el liniştitor. Doamna a fost cam încordată în ultimul timp şi nu ştie întotdeauna să se stăpînească.

Erika se uită urît la Per.

– Asta-i Freya? Furia începea să se ridice la suprafaţă şi dădea vocii ei un ton de rău-augur.

– Dar ţi-am spus că e o Mare daneză, protestă Per. Erika îşi dădu seama că îl umfla rîsul.

Îşi închise ochii, simţind iritare şi stînjeneală, odată cu o profundă senzaţie de uşurare.

– Nu te-ai înfuriat, nu? întrebă el şovăitor.

Ea îşi deschise ochii nevoind să admită că prefera o Freya cu patru picioare, femeii bine proporţionate pe care şi-o imaginase. Să-l lase încă puţin să creadă că era furioasă, se hotărî Erika. În definitiv, avea tot dreptul să fie.

– Şi de ce n-aş fi furioasă? M-ai prostit!

– A fost doar o glumă, zise el, încercînd să o împace. Nu ai fost tocmai prietenoasă în prima zi, aşa că, atunci cînd ţi-a venit ideea cea rea la telefon, nu m-am putut abţine.

– Nici nu m-ai ajutat ca să înţeleg, spuse ea acuzator.

– Ba ţi-am aruncat un milion de aluzii, replică el. Nu ţi-am zis că sînt stăpînul ei?

– Special m-ai lăsat să înţeleg greşit.

– M-am gîndit că e amuzant.

Cu cît Erika se gîndea mai mult la toată povestea, cu atît îi venea să rîdă, dar se abţinea. În schimb, se aplecă şi luă un pumn de zăpadă.

– E foarte protectoare, o preveni Per, arătînd spre Freya, care, brusc, încetă să mai dea din coadă.

Erika, ezitantă, lăsă bulgărele de zăpadă să cadă jos. Trebuia să găsească un alt mod de a-l face să plătească, se gîndi ea.

– Cel puţin, vino să iei prînzul cu mine. Nu putem ţine portiera deschisă, pisoii or să îngheţe iar.

Ea fu de acord şi se urcă în furgonetă, strecurîndu-se prudent pe lîngă Freya, pe scaunul din faţă. Cîinele stătea alături, cu capul pe genunchii

ei. O fi cîntărind o tonă, se gîndi ea, în timp ce-l mîngîia cu precauţie, atentă să-şi ţină mîna cît mai departe de botul lui.

Per urcă la volan zîmbind răutăcios la vederea cîinelui.

– Ar putea spune că eşti cu adevărat preocupată de ea.

Neştiind cît ar fi putut simţi cîinele, Erika arboră un zîmbet viclean.

– O să plăteşti pentru asta, şopti ea, ochii ei promiţînd că-şi va lua revanşa.

Per se mulţumi să surîdă, în timp ce pornea motorul şi întorcea maşina.

– Mîncăm şi-apoi o să căutăm un apartament. Dacă eşti încă furioasă pentru noaptea trecută, putem sări peste cină.

Ea încetă să o mai mîngîie pe Freya, pentru a-l fixa cu privirea. A lua masa cu cineva era mult mai bine decît să mănînce singură, se gîndi ea, dar el arăta prea sigur de sine.

– Cine a spus că noi doi o să cinăm împreună?

– După ce o să vezi restaurantul, o să te gîndeşti, probabil, că îţi sînt dator o masă, preciză el. Din cauza instinctelor tale justiţiare nu există multe restaurante în care am fi bineveniţi. Întoarse

într-o parcare şi opri.

– *Burger King?*

– Trebuie să aibă un ghişeu la stradă, aşa că putem mînca în furgonetă. Tăcu un moment, apoi adăugă: Aminteşte-ţi, a fost ideea ta să o aduc şi pe Freya. Desigur că nu vrei să o laşi singură în maşină cu pisoii.

Ochii ei căprui priveau însufleţiţi.

– Nu, sigur că nu, îl asigură ea. Doar că n-am mai fost la *Burger King*, la o întîlnire, de cînd aveam şaisprezece ani.

El rîse.

– Vezi! Vino cu mine, copilo, şi o să-ţi regăseşti tinereţea.

După ce plăti mîncarea, Per parcă într-un loc liber. Freya stătea între ei, sorbind din ochi fiecare bucată care trecea de la Per la Erika, în timp ce pisoii se încurcau în picioarele ei.

– Pisoii arată mai zburdalnici decît astă-noapte, spuse ea.

– Asta fiindcă sînt un veterinar atît de grozav. După un moment de tăcere, adăugă: Printre altele.

Erika îl privi repede, apoi se concentră asupra mîncării. În mod normal, vorbea cu uşurinţă despre lucruri lipsite de importanţă, dar azi cuvintele

nu îi veneau pe limbă. Despre ce ar fi putut să vorbească cu un veterinar? Ştia puţin despre animale şi habar nu avea ce altceva aveau în comun.

Kristina ar fi ştiut ce să-i spună, îşi aminti ea, numai că acesta era un talent cu care sora sa se născuse. Începuse cu tatăl lor şi continuase să farmece orice bărbat care îi ieşea în cale. Era un talent pe care Erika dorise întotdeauna să îl aibă şi ea.

Nu ştia cum să-şi stăpînească tensiunea stranie care o apăsa tot mai mult, pe măsură ce tăcerea se prelungea. Era în mod tulburător conştientă de fiecare mişcare a lui Per, de apropierea picioarelor lui, de ochii săi care o priveau. Se uita insistent pe geam, în timp ce mînca, pentru a nu risca să-i întîlnească privirea.

– Ei, te cheamă, nu-i aşa?

Era cît pe-aci să scape hamburger-ul de-abia început.

– Cine mă cheamă?

Încercă să-şi ascundă starea de agitaţie în spatele unui văl de neînţelegere.

– Odin, Thor... El făcu o scurtă pauză, o privi, apoi continuă: Freya.

– A, da, zeiţa dragostei, nu fiara care se uită la

hamburger-ul meu. Încercase să glumească, însă îngrijorarea ei creştea. Mai muşcă o dată din hamburger.

– Ei sînt cu toţii aici, Erika.

Îl privi cu coada ochiului în timp ce continua să mănînce. Oare acesta era stilul lui obişnuit în relaţiile cu femeile? se întrebă ea.

– Zeii ştiu că aparţii acestui loc.

– Eu sînt o californiancă, îi aduse ea aminte.

– Nu-ţi poţi tăgădui moştenirea, Erika Sarinaan! Nu mai mult decît îţi poţi nega corpul robust şi părul acesta blond, atît de minunat.

– Ochii mei sînt căprui, nu albaştri, preciză ea. Simţea ochii lui albaştri aţintind-o, însă nu-şi ridică privirea, concentrîndu-se asupra mîncării din mîinile ei.

– Finlandezii au puţin sînge asiatic, zise Per. Vocea îi era mîngîietoare, joasă, blîndă. Aceasta e explicaţia pentru nişte obraji atît de frumoşi şi cu pometii înalţi. Îşi plimbă uşor un deget pe obrajii ei, în partea de sub ochiul stîng.

Erika îşi drese glasul, înfiorată de dîra de căldură pe care i-o lăsase degetul lui pe piele.

– Sînt sătulă, zise ea indispusă, în timp ce îndesa ultimul hamburger într-o sacoşă. Punem asta la un altar pentru zeii tăi sau la gunoi?

Ochii lui străluceau de umor şi afecţiune.

– Zeii noştri nordici îşi poartă singuri de grijă. O să-l arunc la gunoi.

Ea trecu peste accentul pus de el pe „noştri" şi scoase o foaie împăturită de ziar. Era timpul să se apuce de treabă, altminteri nu şi-ar mai găsi niciodată o locuinţă.

– Am studiat anunţurile pentru apartamente, din ziar, spuse ea. Şi mă gîndesc că unele dintre construcţiile acelea noi de la periferia oraşului s-ar potrivi cu ceea ce caut eu.

– Acolo stau colegii tăi celibatari?

– Nu prea ştiu unde stau, admise cu o anume sfială Erika. Situaţia de la serviciu e puţin cam încordată deocamdată şi nu prea am avut ocazia să descopăr unde stau.

– Aha!

– Ei bine, doi bărbaţi din departamentul meu sperau să obţină slujba pe care o am eu acum. Fiecare îşi avea propriul grup de suporteri şi nici unul nu a fost prea mulţumit cînd compania s-a orientat în afară şi m-a angajat pe mine. O să fie nevoie de ceva timp pentru a-i convinge că sînt bună în munca mea.

– Îmi imaginez că o vei face, spuse Per amabil.

– Sper, pînă una alta sînt însă destul de

izolată. Erika era puţin surprinsă de uşurinţa cu care îşi împărtăşea gîndurile.

– Oricum, nu numai că nu duc grija pistelor de dischetă, dar nici măcar nu am calculator, zise Per zîmbind. Evident, sînt ideal pentru a te ajuta să treci peste perioada asta dificilă.

Ea vru să-i spună că nu era nevoie, că o să-şi găsească prieteni cît de curînd, că nu era o păsărică pierdută pe care trebuia să o ia sub aripa lui. Se simţea însă bine în apropierea lui şi, fie că voia sau nu să recunoască, el o făcea să se simtă mai femeie, decît se simţise în ultimul timp.

– Ai mai dori să mănînci ceva? întrebă Per. Sau începem cercetarea?

– Nu, îl asigură Erika. Dau pe dinafară. După ospăţul oferit de zei, nu mai pot mînca nici măcar o firimitură.

– Cina va fi mai bună, promise el. Ori îi lăsăm pe Freya şi pe pisoi la mine acasă şi mîncăm în oraş, ori mîncăm la mine .

Primul ei impuls a fost să-i spună că avea deja alte planuri, dar nu a putut scoate nici o vorbă. Ideea de a se destinde la masă, în compania lui, era mai plăcută decît crezuse pînă atunci. Pe lîngă asta, tot ce îi oferea el era o cină şi o companie de o seară. Era un lucru pe care putea

să-l accepte, fără îndoială.

– Sună grozav, chiar dacă abia ne-am luat pachetele astea cu mîncare.

El părea ofensat.

– Trebuie să-ţi spun că sînt un bucătar foarte bun. Unul de prim rang.

Erika zîmbi.

– Şi chiar mai mult.

Cînd ieşeau din parcare, Per se întoarse spre ea şi o întrebă:

– Cum o să-ţi botezi pisoii?

– Ţi-am spus că nu sînt ai mei. Eu doar i-am salvat.

– Chinezii cred că dacă salvezi nişte vieţi, eşti răspunzător pentru ele pînă la moarte.

– O să le găsesc o casă bună, răspunse ea împăciuitor.

Per părea serios.

– Luptă împotriva politicii tale californiene de neimplicare şi păstrează-i, zise el. Acum eşti în Minnesota şi noi punem mare preţ pe grija pentru cei lipsiţi de cămin.

– Dar cine i-a azvîrlit afară, mă rog? întrebă ea. Vreun californian, fără îndoială.

El rîse mînzeşte.

– Gata, m-ai încuiat aici, dar gîndeşte-te,

totuşi, să-i păstrezi. Lasă-i să fie familia ta şi să-ţi ţină companie, seara.

Pisoiul alb se răsturnă pe spate şi Erika îl scărpină uşor pe burtă. El începu să toarcă mulţumit. Sînt drăguţi, recunoscu, nu putea nega asta, însă ea nu era deloc în căutare de animale. Şi nici de familie. Dar, bineînţeles, dacă cei din Minnesota erau atît de săritori, putea găsi pe cineva care să-i primească în casă. Privi pe geam, împrejurimile făcîndu-i o bună impresie.

– Unde mergem? întrebă ea. Se îndreptau spre centrul oraşului şi nu spre periferie.

– Acolo unde sînt apartamente bune, răspunse Per.

– Vreau să văd noile construcţii.

– Ba nu vrei.

Se arătă surprinsă de vehemenţa lui. Ce avea de gînd? se întrebă ea..

– Dacă acolo stau colegii tăi, zise Per, acele apartamente sînt foarte potrivite pentru a da o fugă la serviciu, cînd ai nevoie de careva, chestii de genul ăsta, dar, dacă tot nu ştii unde stau ei, ai putea să-ţi alegi o locuinţă ca lumea.

– Şi unde ar putea fi ea? Vocea îi era mai caldă, dar încă plină de îndoială.

– Oriunde pe aici, spuse el arcuindu-şi mîna. Dacă n-aş avea casa mea, aici mi-aş dori să stau.

Ea se uita afară, admiţînd, vrînd-nevrînd, că vechile case victoriene aveau un farmec aparte. Chiar şi blocurile îndesate, înghesuite printre acele case erau atrăgătoare.

– Aici nu sîntem departe de universitate şi găseşti tot ce vrei: mici restaurante, magazine bune, spălătorii automate, teatre. E mult mai bine, să locuieşti într-o casă din zona asta, decît în una de la marginea oraşului.

– Slujba îmi va mînca o groază de timp, aşa că n-o să pot hoinări sau merge la restaurant, la teatru, spuse Erika şovăitor. Am nevoie doar de un loc plăcut, unde să dorm şi de un modest magazin de delicatese, care să fie deschis toată noaptea.

– Aici ai face o afacere mult mai bună, continuă Per entuziast. Camerele sînt mari. O mulţime de apartamente au şeminee. Unele au balcoane şi nişe cu ferestre arcuite.

– Tu nu prea auzi, aşa e? întrebă Erika alarmată, dar ochii îi radiau cînd privea străzile impozante.

Per îi întîlni privirea şi zîmbi.

– Situaţia ta este cea dintîi responsabilitate a mea. Aşa că stai liniştită. Cercetează doar cartierul, adăugă el.

Erika îşi concentră atenţia asupra clădirilor

printre care treceau şi ele îi treziră un real interes. Arătau cu totul altfel decît imobilele cu pereţi de sticlă de acasă. Se gîndi că o cameră, oricît de modestă, din aceste case mari şi vechi, ar fi fost plăcut de decorat. Începu să se simtă captivată de acest gînd.

– În plus, îi dădea înainte Per, nici nu sînt obiecţii în legătură cu animalele, mai ales cu pisicile, în casele acestea vechi.

Mîna ei începu automat să mîngîie pisoii adormiţi în poală. Nu îşi va pierde timpul, contrazicîndu-se cu el asupra pisoilor. Dar se hotărîse. Iar ceea ce hotărîse nu avea nimic de-a face cu locuitul în California, ci cu faptul că ea fusese obişnuită să-şi menţină temporar toate relaţiile din viaţa ei. Îi plăceau schimbarea continuă şi noutatea pe care viaţa le oferă în permanenţă. Nu găsise niciodată nimic şi pe nimeni de care ar fi vrut să se agaţe. Or, toată povestea asta începea să o captiveze.

Per intră într-o parcare şi, după ce opri, spuse:

– Sînt trei apartamente de închiriat, la cîţiva paşi de aici.

– Ce facem cu animalele?

– Nici o grijă, o asigură el. Nu e mult de mers. Pisoii vor rămîne la căldură înveliţi cu pătura, în cutia lor, iar Freya va sta de pază.

Ea duse pisoii în spatele maşinii şi îi înveli, strîngînd bine colţurile păturii în jurul lor.

– Nu-mi place să-i las singuri, zise ea.

– Vezi, ştiam eu că ticăloşii ăştia mici o să-ţi placă, spuse el rîzînd. Dacă nu te înduri să-i laşi o jumătate de oră în furgonetă, cum o să fii în stare să-i părăseşti pentru totdeauna?

Erika îşi strînse tare maxilarele şi refuză să răspundă. Devenea puţin cam enervant tot vorbind de pisoii ăştia, se gîndi ea.

El încuie furgoneta, apoi o luă de un braţ şi o conduse pe stradă.

– Cred că o să-ţi placă această primă casă. Cineva, aflat în bune relaţii cu mine, a locuit aici. Este efectiv o clădire frumoasă.

– De sex masculin sau feminin? se trezi întrebînd.

– Nu ştiam că imobilele ar fi de vreun sex, răspunse el mucalit. Erika oftă, ştiind că fusese prinsă.

Per o trase mai aproape şi ea se lăsă condusă, insistînd în mintea ei că numai teama de a aluneca pe gheaţă o făcea să se agaţe atît de strîns de braţul lui.

Capitolul patru

Începu să ningă în după-amiaza aceea şi ningea şi acum cînd se înserase. Erika era surprinsă de siguranţa cu care îşi manevra *Cherokee*-ul. Surîdea, mulţumită de apartamentul pe care îl găsiseră. Nu va fi nevoie să fie salvată dintr-un troian de zăpadă, în seara asta. Un lucru cu atît mai bun, se gîndi, cu cît salvatorul ei era acasă la el, pregătind cina pentru amîndoi.

Încetinind uşor, cercetă prin ninsoare şi prin noaptea de iarnă numărul străzii, înscris pe o cutie poştală care îi apăruse în lumina farurilor. Era încă la cîteva cvartale de casa lui Per şi merse înainte. Ceasul de la bordul maşinii arăta şapte fără cinci, aşa că, în cel mai rău caz, ar sosi cu o mică întîrziere.

O pereche de felinare care flancau o stradă lungă, exact cum îi spusese Per, o atenţionaseră şi piciorul ei apăsă involuntar ambreiajul, accelerînd puţin maşina. Cînd a oprit jeepul, a simţit că o cuprinde o puternică emoţie.

Eşti o proastă, îşi zise Erika, fiindcă devenise atît de tulburată datorită unei întîlniri la cină. Per era un bărbat drăguţ, dar era el atît de important? Aveau să petreacă o seară plăcută împreună, însă era o prostie să aştepte mai mult.

Ieşi din maşină şi stătu puţin în stradă, respirînd adînc de cîteva ori, încercînd să vadă dacă aerul rece, tăios, îi spulberă euforia.

Brusc se deschise o uşă şi o uşoară strălucire se întinse peste zăpada proaspătă. În cadrul uşii se afla o siluetă.

– Erika?

Vocea lui i se păru că străbătuse prin ger ca o rază de soare.

– Da, spuse ea încet.

Se auzi lătratul Freyei, apoi Per zise:

– M-am gîndit că tu trebuie să fii cu maşina. Apoi, cînd n-ai intrat în casă, am început să mă îngrijorez.

Ea se bîlbîi uşor, simţindu-se atrasă în mod straniu spre el. Era puţin buimăcită de efectul pe care îl putea avea asupra ei.

– Am... Am vrut doar să trag o gură de aer înainte de a intra.

– Ţi-ai mai venit în fire.

– N-am prea avut cum, spuse ea, păşind prin zăpadă spre uşă. Nu o să mă obişnuiesc niciodată cu frigul ăsta.

– Zeii Nordului sînt foarte puternici. Ei au avut întotdeauna pretenţii faţă de supuşii lor.

Erika se simţea jenată. În timpul după-amiezii, fusese capabilă să alunge un asemenea subiect cu un rîs, dar noaptea asta era ceva misterios, irezistibil, în zăpada care cădea încet şi în ramurile ţepene ale copacilor, întinse sub cerul acoperit de nori. Şi Per, stînd în cadrul uşii, între căldură şi ger, între lumină şi întuneric, părea enorm, atotputernic, precum una din figurile mitologice despre care vorbea.

Erika se forţă să rîdă. Era în Minneapolis,

Minnesota, şi trăia, categoric, în secolul douăzeci. Nu se întorsese în timp.

– Ai de gînd să mă inviţi la cină sau o să mă laşi să mor de frig, ca să aibă fiara ta ce ronţăi.

Per îi făcu semn să intre, rîzînd pe înfundate, şi din nou ei i se păru că are în faţă imaginea unui gigant legendar, cu puteri miraculoase. Erika mergea spre el, gîndindu-se că poate chiar era un zeu nordic care sălăşluia în trupul lui Per. Ea spera să fie un zeu bun.

Vestibulul era cald, deşi Erika se gîndi că, probabil, aceasta se datora prezenţei Freyei, care părea că umple tot spaţiul. Ea păşi cu atenţie pe lîngă fiara imensă şi se aşeză pe o bancă lungă pentru a-şi scoate ghetele, în timp ce Per îi agăţa în cuier haina şi puloverul. După aceea coborîră în bucătărie. Era o minunată odaie veche, cu dulapuri din lemn şi obiecte din acelaşi material, acoperite cu desene florale scandinave.

– Felul întîi va fi friptură de miel, însoţită de apetisante feluri de salate norvegiene, spuse el, vocea lui imitînd un maitre d'hotel servil, în timp ce amesteca un lichid gros într-o oală pe plită. Dar mai înainte, pentru ca tu să-ţi revii aşa cum trebuie, vom începe cu un pahar de *glugg.*

Era atît de încîntătoare casa lui Per, încît Erika

se relaxă mai mult decît sperase şi se alătură tachinării lui jucăuşe.

– *Glugg?* Ce-i asta?

– Un dar din partea zeilor, replică Per. Un nectar pentru a-ţi încălzi trupul şi sufletul. Îi întinse o ceaşcă plină cu lichidul aburind.

Ea sorbi din el cu atenţie. Era fierbinte şi avea culoarea cafelei sau mai degrabă a ceaiului. Dar căldura stăruitoare care îi curgea prin corp nu ar fi putut fi produsă de ceva atît de obişnuit, precum cafeaua sau ceaiul.

– Ce conţine? întrebă ea.

Per făcu un pas spre ea şi vocea lui blîndă şi plină de promisiuni îi acceleră bătăile inimii.

– O doză bună de pasiune, un pic de foc, o licărire din ceruri, legate laolaltă cu scînteia vieţii.

Erika simţea că arde şi ar fi putut crede că acel *glugg* conţinea tot ce îi înfăţişase el. Începea să aibă efect.

Ochii lui priveau într-ai ei.

– Şi ultima picătură a fiecărei cupe conţine o adiere de pace şi mulţumire.

Cu voinţa slăbită, îşi sili ochii să se desprindă de ai lui, zăpăcită de mesajul pe care i se părea că îl citea în ei, şi privi în jos, în ceaşca pe care o ţinea în mînă. Luă o înghiţitură şi lăsă lichidul să-i

stea puţin pe limbă.

– Are şi scorţişoară, spuse ea. Şi cuişoare, cred.

El o privea doar. Tăcerea sa lăsă un gol pe care ea se grăbi să-l umple, cuvintele ei precipitîndu-se.

– Este făcut din fructe. Mai are şi coniac. Foarte mult coniac. Probabil şi un fel de lichior. Vin. Pariez că e şi vin aici. Este, nu-i aşa?

El sorbi ceva mai mult din băutură, însă ochii lui păreau să nu se mai despartă de ea. Ei mîngîiau şi hărţuiau, făgăduiau şi delectau. Trezeau în ea dorinţe stranii şi profunde.

Ea mai luă o înghiţitură şi căldura aceea delicioasă îi coborî din nou pe gît pînă în stomac, radiind apoi prin tot corpul. Liniştea deplină parcă îi lega cuvintele de buze.

– Sînt un inginer experimentat, să ştii, şi noi inginerii sîntem fascinaţi de detalii, de ingrediente, de chestii de genul ăsta... Se îndepărtă, tîrîndu-şi paşii cu stîngăcie. De ce oare privirea lui o făcea atît de nervoasă? se întrebă.

– Eşti însă şi o femeie a Nordului, Erika. Ascultă-ţi sufletul şi vei înţelege.

Poate asta o făcea atît de iritată, se gîndi ea, sporovăiala despre zei şi Walhalla şi despre

întoarcerea la origini. Iar gerul şi întunericul de afară trebuie să-i fi stîrnit în sufletul şi trupul ei, această sete de căldură.

– Nu ştiu ce să zic, murmură ea. Există lucruri care nu pot fi negate.

Se priveau unul pe celălalt şi aerul parcă era străbătut de o tensiune bizară. În ciuda eforturilor ei de a fi logică, se simţea ca şi cum ar fi căzut sub un fel de vrajă. Sparse tăcerea, întrebîndu-l:

– Nu ai nevoie de ajutor pentru cină?

Per dădu din cap negînd.

– Da' de unde! Erika e un nume de regină. Cum pot eu să pun regalitatea la muncă? Servitorul vostru umil se ocupă de toate.

– De acord, răspunse ea veselă şi mai luă o gură zdravănă de *glugg*. Putea simţi cum dogoarea din trup îi atingea obrajii. Unde o să mîncăm?

– Sus, lîngă şemineu. Am pus deja o masă. De ce nu te duci să te aşezi, vin şi eu imediat! Braţul lui o conduse uşor afară din bucătărie.

Ea parcă pluti pînă sus, unde erau o masă şi nişte perne aşezate în faţa unui foc vioi, şi se simţi dintr-o dată singură. Dar asta e ridicol, se mustră ea. Cum poate să-i lipsească Per cînd de-abia plecase de lîngă el?

Freya dormea în faţa unei perne pe care Erika se aşează cu băgare de seamă. Totuşi, podeaua era mai aproape decît bănuise şi lovi perna ceva mai tare decît ar fi vrut. Cîinele mîrîi şi se îndepărtă.

– Ursuzo! şopti Erika, dar zîmbi spre Freya care nu se uita la ea.

Aproape îşi terminase *glugg*-ul şi privea fix focul. E o desfătare pe care n-am trăit-o prea des în California, se gîndi ea. Cînd temperatura cobora la şaptezeci de grade F, nu era mare nevoie de un foc bun. Sau de băuturi precum *glugg*-ul. Duse ceaşca la buze şi lăsă ultimii stropi să-i picure în gură. Cu toate vorbele lui bizare despre obîrşie şi rădăcini, Per avea dreptate în privinţa unui lucru: *era* pace şi mulţumire pe fundul acelei ceşti.

La cină au avut cîteva feluri neobişnuite, preparate din legume, ce însoţeau friptura de miel cu sos de mărar. Cu toate că ea tînjise mereu după verdeţuri şi salate proaspete, cu care era obişnuită, servite fără sosuri grele, găsi delicioase multe din felurile preparate de Per. Aceasta nu cred că are legătură cu sîngele meu scandinav, îşi spuse Erika.

– Să te ajut să strîngi? întrebă ea cînd

terminară de mîncat.

– Nu, mulţumesc, zise el, ridicîndu-se. Pun vasele şi tacîmurile într-o maşină de spălat automată şi o să-mi ia doar cîteva minute.

– Vorbeşti ca un analist, rosti ea. Dacă te hotărăşti vreodată să-ţi schimbi profesia, să-mi spui şi mie.

El se întoarse pentru a lua un alt rînd de vase şi zise:

– Puţin probabil.

Părea atît de hotărît, încît ea se simţi obligată să protesteze:

– Ei, stai puţin, calculatoarele pot fi fascinante. Mă ocup cu asta de ani de zile şi nu m-am plictisit niciodată de ele. Uneori îţi mai fac probleme, dar cel puţin nu mîrîie sau muşcă.

El zîmbea, ca şi cum ar fi fost de acord, şi ea continuă încurajată:

– Chiar acum lucrez la un proiect pentru construirea unui nou tip de disc. Dacă se va întîmpla aşa cum sper, ar putea revoluţiona întreaga industrie. Ochii Erikăi străluceau de înflăcărare.

Per luă ultimele vase.

– Un George Washington al lumii computerelor, nu? Sau, mai degrabă, o Betsy Ross?

Ştia că Per făcea haz de seriozitatea ei, dar dorea ca el să înţeleagă, să fie la fel de entuziast ca şi prietenii ei de acasă.

– Cîţi oameni, care au şansa de a descoperi noi frontiere în ştiinţă, cunoşti?

El reveni cu două pahare cu lichior de culoarea chihlimbarului şi îi întinse unul, apoi se aşeză pe perne lîngă foc.

– E minunat, Erika. Îţi admir cu adevărat priceperea, dar tu nu vrei să vorbim despre nimic altceva în afară de calculatoare?

Îl privi încruntată, brusc conştientă de apropierea lui. Cămaşa mulată pe bust şi pantalonii de doc îi puneau în evidenţă supleţea abdomenului şi forţa musculară a mîinilor şi picioarelor. Faptul că îl privea avea asupra ei acelaşi efect ca şi *glugg*-ul, îi insufla un „pic de foc şi o doză de pasiune". Îşi feri privirea, incapabilă pentru un moment să gîndească.

– Vorbeam despre altceva, insistă ea.

– Ce anume? Analizai *glugg*-ul. Vocea lui era plină de interes, dar ea se simţea încă rănită.

– Mi-am dedicat viaţa muncii mele, spuse ea încet. Am tendinţa să vorbesc mult despre calculatoare pentru că tot ce fac are legătură cu ele. Trebuia să-mi închipui că aşa se va întîmpla: cei

din afara domeniului nu prea înţeleg...

– Vrei cumva să spui că orice bărbat sănătos, care lucrează cu calculatoare, ar fi mulţumit să stea în faţa unui foc, împreună cu o femeie frumoasă, şi să discute despre maşini?

Nu era nimic deplasat în rîsul lui provocator sau în intenţia mîinii care mîngîia uşor braţul ei stîng. Erika ezită între a-l respinge, pentru a-i arăta că vorbele lui o răniseră, şi a veni mai aproape de el, pentru ca să-i aline supărarea.

– Sînt lucruri mai importante în fiinţa ta, Erika, decît tipurile de disc şi monitoarele. Eu vreau să cunosc persoana care stă aici, lîngă mine.

Respiraţia lui îi atingea uşor pielea, tulburîndu-i gîndurile şi sentimentele. Cum putea să aprindă un asemenea foc în sîngele ei? se miră Erika încercînd să-ţi ţină respiraţia.

– Ce e de cunoscut? şopti ea mîhnită. Sînt o californiancă transferată şi lucrez cu computere.

Buzele lui erau aproape de gîtul ei, barba atingîndu-i pielea şi trimiţîndu-i fiori pe şira spinării.

– Ce computer ţi-a dat naştere? Care din ele s-a jucat cu tine, cînd erai mică?

– Nu fi prost! protestă ea, însă vocea îi era sugrumată şi puţin uluită. Am fost întotdeauna

bună la matematică şi m-am specializat în informatică abia în facultate.

Îi trecu o mînă în jurul taliei şi o trase mai aproape, în timp ce cu cealaltă mînă îi dădu la o parte părul de pe gît, astfel încît buzele lui să aibă mai mult loc pe care să-l cutreiere. Trupul ei părea să-şi fi uitat îndărătnicia, rezistenţa parcă i se topise. Degetele ei îi prinseră cămaşa, după care îndrăzniră să slăbească strînsoarea pentru a-i simţi vigoarea trupului.

Era o senzaţie nouă această nevoie copleşitoare de a atinge şi a explora, această foame de a-i simţi mîinile pe corp. Fusese şi cu alţi bărbaţi, dar nu cunoscuse niciodată această înflăcărare presantă şi răvăşitoare. Ce era oare cu bărbatul acesta, care îi aprindea sufletul de dorinţă?

Se trase în jos pe pernă, cu atenţie, îndepărtîndu-şi părul de pe faţă. Atingerea lui era caldă şi totuşi uşoară ca fulgii de zăpadă, care pudrau crengile de afară. Ochii lui erau în umbră, însă ea putea simţi căldura mîngîierii lor şi propria ei dorinţă oglindită în ei.

Per se aplecă încet lipindu-şi buzele de ale ei. Se simţea în ele dorinţă, dar şi tandreţe şi înţelegere. Ele zăboviră, savurîndu-le atingerea, dorindu-le cu aviditate. Braţele Erikăi alunecară

pe umerii lui, muşchii puternici dîndu-i o senzaţie de siguranţă şi linişte. Închise ochii şi-şi lipi buzele mai strîns de ale lui.

– Ham!

Freya stătea deasupra lor, avînd expresia unei mame care nu era sigură dacă să aprobe sau nu ce se întîmpla. Per se îndepărtă de Erika şi spuse cu o voce supărată:

– La naiba, Freya, ieşi afară! Dar ea continuă să latre, astfel că le strică dispoziţia.

Ce-i spusese oare mama ei, cînd începuse să se întîlnească cu băieţi, în adolescenţă? se întrebă Erika. Ceva despre cum să-şi ţină poşeta între ea şi băiat, îşi aminti. Per se dădu la o parte şi Erika se ridică încet în picioare, încercînd să-şi înăbuşe impulsul de a chicoti. Ar fi trebuit să-şi ia o poşetă mică pentru a încăpea între ea şi Per în timpul sărutului, îşi spuse ea.

– Du-te afară, Freya! Poţi să ieşi afară şi singură. Se întoarse spre Erika şi văzîndu-i expresia, îşi zise că nu era nimic amuzant în toată situaţia aceea. Am construit o uşă specială ca să poată ieşi afară singură, în mica ei curte. Acum are draci.

Freya lătră de cîteva ori.

– Poate că uşa e încuiată, spuse Erika.

Per bombăni, dar se ridică şi ieşi din cameră, însoţit de Freya, care se ţinea fericită după el.

Erika se ridică nesigură în picioare şi se aşeză pe un scaun pentru a-şi regăsi calmul. Evident, era timpul să plece, îşi zise. Per şi focul fuseseră tot atît de puternici ca şi *glugg*-ul şi era puţin buimăcită de efectul lor. Îşi dorise numai o companie de o seară, nu un iubit.

Per se întoarse în cameră, urmat de Freya şi de pisoi.

– Tocmai a făcut-o pe mama! spuse el rîzînd pe înfundate. Copiii tăi s-au încurcat în pătură şi ea şi-a făcut griji că n-or să mai poată ieşi.

Singurul răspuns al Erikăi a fost un zîmbet pe jumătate schiţat. Nu erau „copiii ei," ar fi vrut să-i spună. Erau drăguţi şi se simţea datoare să le găsească o casă bună, dar să nu stea cu ea, indiferent cît ar fi împins-o Per în direcţia asta.

Îşi îmbrăcă puloverul şi-şi aranjă părul.

– Ei, mulţumesc pentru cina excelentă, doctore. O să te invit pe la mine îndată ce-mi voi aranja puţin casa.

– Plăcerea e de partea mea, înălţimea voastră! Dar nu e nevoie să aşteptăm atît de mult. Sînt liber mîine. Ce-ar fi să vedem ceva din Minneapolis?

Propunerea era tentantă, dar ea îi rezistă.

– Mi-ar plăcea, dar o să am o zi încărcată: rapoarte de studiat, planuri de evaluat...

– Stai puţin, e duminică. Calculatoarele tale nu au şi ele o zi de odihnă?

– Mă tem că nu, îi răspunse senin în vreme ce îşi încălţa ghetele. Şi, după ce Per o ajută să-şi pună haina, se priviră unul pe celălalt mult timp.

– Bine, mulţumesc pentru tot. Ea îi întinse mîna.

Per o privi o secundă, apoi îi prinse mîna cu blîndeţe.

– Aşa cum spuneam, plăcerea a fost de partea mea.

El nu îi dădea drumul la mînă, aşa că Erika încercă să şi-o elibereze uşor cu cealaltă. Dar el îşi puse mîna stîngă peste ale ei şi rămaseră cu mîinile unite.

– Îmbrăţişez mai bine decît un calculator, zise el liniştit.

Obrajii ei se înroşiră şi se înfierbîntară, spre plăcerea lui dar spori necazul ei.

– Să ţii minte asta, atunci cînd o să preferi calculatoarele în locul meu. El se înclină şi îi atinse uşor buzele în cel mai suav dintre săruturi.

Ea fugi fără să-i mai pese că arăta tulburată de atingerea lui. Tot ce voia era să scape de el.

Per umbla încoace şi încolo prin vestibul, făcînd ordine. În sfîrşit, luă ceştile goale cu care băuseră *glugg*-ul şi le duse în bucătărie. Freya mîrîi şi îl urmă. Clăti ceştile, le puse la locul lor şi apoi privi ursuz spre Freya, în timp ce-şi ştergea mîinile.

– Apreciez foarte mult ce-ai făcut în seara asta, o certă el, trîntind prosopul pe masă. Poate că ţi-e greu să pricepi, dar sînt momente cînd mi-ar plăcea alt fel de companie, decît cea pe care mi-o oferi tu.

În replică, Freya dădu de două ori din coadă, apoi mîrîi din nou şi veni după el în dormitor.

Cînd se aşează pe marginea patului, Freya se apropie şi îşi puse capul pe genunchii lui, aşteptînd să fie scărpinată după urechi, înainte de culcare. Aşa fusese obişnuită. Per o privi trist şi începu s-o scarpine.

– Pfui, Freya, ar fi trebuit să te numesc Angerboda, după numele vrăjitoarei maştere a neamului ticălos al jotunilor.

Căţeaua mîrîia de plăcere şi de mulţumire, în timp ce Per continua să o scarpine.

– Hel ar fi fost un nume şi mai potrivit. Ştii cine este, nu-i aşa? E regina lumii subpămîntene a deznădejdii.

Per încetă s-o mai scarpine şi un ochi căprui se deschise şi îl fixă.

– Ei bine, nu te-ai purtat ca o zeiţă a iubirii în noaptea asta. Îmi place Erika. Mi-ar fi plăcut să stea mai mult. Ea are nevoie de noi.

Acum îl studiau ambii ochi ai Freyei şi Per se gîndi că exprimau un anume reproş.

– Ştiu că l-am izgonit pe acel ciobănesc german, toamna trecută, cînd erai în călduri. Dar aia nu era dragoste, Freya, era doar poftă trupească.

Gura cîinelui se deschise şi limba îi ieşi afară; respira liniştit.

– E cu totul altceva, spuse el răspicat. Erika e atît de singură, şi nici măcar nu ştie lucrul ăsta. Trebuie să-i fi văzut fericirea din ochi, cînd am ţinut-o în braţe. O doamnă atît de frumoasă îi face pe bărbaţi să se dea peste cap pentru ea, şi, totuşi, îi ţine la distanţă dintr-un motiv anume. Nu e vorba că i-ar fi pe plac numai computerele, ea doar se ascunde în spatele lor. Şi întreruperea

cuiva anume m-a împiedicat să aflu de ce face asta.

Freya refuza să pară vinovată şi îl privea ţintă, cu o atenţie concentrată.

– Nu, spuse Per tăios, ca şi cum ar fi putut citi ceva în ochii ei. Erika nu e deloc ca Jodi. Jodi nu se temea să devină apropiată, cum se întîmplă cu Erika, şi n-a fost niciodată singură în toată viaţa ei. Erika e deosebită şi eu o să mă îngrijesc de ea fie că tu o să latri în momente nepotrivite, fie că nu.

Se ridică în picioare.

– Hai, la culcare! Asta e o discuţie tîmpită. Mă duc să mă spăl pe dinţi.

Freya sări în pat iar Per intră în baie. Îşi dăduse seama că existau cîteva mici asemănări între Erika şi fosta lui soţie, ca, spre exemplu, adoraţia lor pentru soare, în primul rînd. Dar în rest, în privinţa trăsăturilor principale, se deosebeau. Nu simţise acea atracţie instantanee pentru Jodi, pe care o simţise pentru Erika; nu remarcase la fosta soţie aceeaşi vulnerabilitate ca la Erika. Nu, Erika era altfel, hotărî Per, şi el era decis să nu o lase să iasă din viaţa lui. Va fi alături de ea, oricînd va avea nevoie de el, chiar dacă Erika nu-şi va da seama de acest lucru, pînă cînd

nu va mai putea trăi fără el. Trebuia să o ia încet, îşi spuse, însă nu se putea să nu o cucerească.

După ce se spălă pe dinţi, Per se întoarse în cameră şi se urcă în pat. Era obosit, dar nu putea să adoarmă nici în ruptul capului, pentru că nu reuşea să şi-o scoată pe Erika din minte. Îi simţea parfumul subtil, îi revedea felul în care rîsul ei susurase în seara aceea, felul în care zîmbetul îi luminase ochii şi faţa. Îi reveneau în minte gura ei în timp ce sorbea din *glugg* şi limba care trecea uşor peste urmele băuturii rămase pe buze.

Sări din pat.

– O să fac un duş rece.

Freya îşi ridică încet capul şi îl privi cu atenţie.

– Duşurile reci sînt relaxante, spuse el, însă cîinele se ghemuise deja înapoi în pat. Clănţănind din dinţi, Per se duse cu paşi mari în baie. Trebuia să facă un afurisit de duş rece.

Capitolul cinci

– Mai ai să-mi spui ceva înainte ca să plec, Erika?

Erika îşi ridică privirea din raportul pe care îl studia şi se uită la secretara care aştepta în cadrul uşii.

– Nu, sigur nu, Lisa. Weekend plăcut!

Ochii tinerei femei avură o licărire.

– Va fi plăcut. N-o să mă mai gîndesc la locul

ăsta pînă luni dimineaţa. Îi făcu un semn scurt cu mîna şi plecă.

Erika reveni la raportul ei, însă îi era greu să se concentreze. De vreo jumătate de oră auzea oamenii cum plecau, cum îşi spuneau la revedere şi îşi împărtăşeau planurile pentru sfîrşitul de săptămînă. Cei mai mulţi păreau să aibă dorinţa Lisei, aceea de a evada din lumea calculatoarelor. Ei bine, se gîndi Erika, peste tot, unde lucrase, existaseră oameni care simţeau în felul acesta, dar niciodată ea sau prietenii ei nu simţiseră aşa ceva. Munca lor era minunată, captivantă, nu ceva din care să evadeze. Totuşi, perspectiva de a-şi petrece weekend-ul studiind două rapoarte lungi nu o prea entuziasma. Încercă să-şi reamintească faptul că era munca pe care o iubea, dar de data aceasta fu surprinsă că se îndoia de adevărul ăsta.

Alungînd aceste gînduri, Erika se întoarse cu hotărîre la raportul ei. Era, probabil, indispusă de mutarea în noul apartament; îi luase deja cîteva zile pentru a se obişnui cu noile zgomote şi a reuşi să doarmă ca lumea. Trebuia să-şi revină în fire, odată ce se stabilea şi îşi despacheta toate cutiile.

Pe la începutul săptămînii îşi sunase mama,

pentru a-i cere să-i trimită cîteva lucruri personale pe care le adunase acasă, însă Kristina a fost cea care i-a răspuns. Erika trebuise să mai înghită o dată povestea despre Nick şi despre felul cum i-a zdrobit inima.

– De ce nu eşti mai atentă cînd îţi alegi bărbaţii? întrebase Erika cu nerăbdare. Alege pe cineva cu care ai şansa de a fi fericită.

– Tu eşti o mare expertă în privinţa asta, nu? o luase Kristina peste picior. Singurul lucru pe care l-ai strîns şi-l strîngi în braţe este calculatorul.

Erika se simţise uşurată cînd mama ei sosise la telefon, conversaţia lor alungîndu-i din minte cuvintele Kristinei. Dar ele începură din nou să o roadă, odată cu afirmaţiile lui Per de sîmbăta trecută. De ce considerau toţi că nu o interesa dragostea? se întrebă ea abătută. Avea nevoie de afecţiune la fel ca oricine. Chiar dacă stilul ei de viaţă nu era potrivit pentru o relaţie de lungă durată, asta nu însemna că dorea să fie singură.

Între ea şi Joe ar fi putut să fie ceva, dacă nu ar fi apărut slujba aceasta nouă. Era însă o şansă unică în viaţă, una pe care şi el ar fi acceptat-o, fără să stea pe gînduri. Spre sfîrşit, înainte ca ea să primească oferta, petrecuseră mult timp singuri, numai ei doi. Preferau să se întîlnească în

apartamentul ei şi să discute despre viitor, decît să iasă împreună cu alţii.

Aveau atît de multe în comun, îşi aminti ea. Cu Joe ar fi putut să vorbească orice, ştia că el ar fi înţeles-o întotdeauna. Noul ei apartament era fermecător, însă i se părea neatrăgător în comparaţie cu cel de la Los Angeles. Nu se auzeau în el rîsete, nu se isca nici o discuţie aprinsă cu prietenii, aşa că ea n-avea nici un motiv pentru a se grăbi într-acolo după serviciu. Era atît... atît de gol.

Gol? Asta se putea aranja, îşi zise ea plictisită de indispoziţiile ei. Îi veni în gînd două ghemotoace vii, îmblănite, ridică receptorul telefonului şi formă repede numărul, înainte de a-şi pierde sîngele rece.

– Per? Aici Erika. O să-mi botez pisicile Sunny şi Warm.

– Sunny şi Warm?

Ea se rezemă de scaun, cu un zîmbet radios pe faţă. Uitase ce voce minunată avea el şi cum o făcea să se simtă.

– Sigur că da. Precum California şi buletinul meteo.

– De ce nu Holly şi Wood? Sau Sand şi Surf?

– Ei, vreau ceva de clasă înaltă, nu ceva

prostesc.

– Iar Sunny şi Warm înseamnă clasă înaltă?

– Înseamnă acasă, cel puţin, zise ea încet.

Simţi dezaprobare în vocea lui cînd îi spuse:

– Este acesta un mod de a vorbi, demn de o regină a Nordului? Erika, oare cînd o să-ţi dai seama că aici eşti acasă?

– Atunci cînd temperatura o să atingă nouăzeci de grade F şi o să pot culege o portocală proaspătă din curte, zise ea rîzînd. Ei, cînd pot să-mi iau micii prieteni?

– De ce să nu-i aduc eu în seara asta? Pe la şapte e bine?

– E grozav, dacă nu te deranjează. Pisoii ar fi fost o bună companie, dar de ce încerca să se păcălească singură? se gîndi Erika. Voia să-l vadă iarăşi. Dar să nu mănînci nimic înainte de a veni, îi zise.

– O să treci pe la *Burger King?*

– N-o face pe deşteptul, băiete, ameninţă ea, că o să te las afară în ger.

Rîsul lui plăcut îi suna în ureche şi după ce închise telefonul se destinse un pic, dar apoi se încruntă. Cum rămînea cu promisiunea pe care şi-o făcuse de a-şi găsi prieteni din domeniul ei de activitate şi de a nu se implica într-o relaţie cu

cineva care nu o înţelegea? Bine, dar cine se implicase? se întrebă ea cu vioiciune. Nu făcuse decît să întoarcă o invitaţie. Nu era mare lucru, doar o simplă curtoazie, asta era tot.

Totuşi, gîndurile Erikăi erau pline de amintirea sărutului.

Fusese oare atracţia ei pentru Per, de săptămîna trecută, doar o întîmplare, urmarea prea multor nopţi lungi, în camera de motel? Oricum, nu avea să se repete, îşi spuse ea. Îşi dorea doar o seară liniştită în apartamentul ei şi pe cineva cu care să se bucure de aceasta. Puţină conversaţie şi ceva mîncare bună.

Zîmbi în timp ce trăgea mai aproape un teanc de hîrtii. Per trebuie să-şi spună, cu siguranţă, că vreun zeu nordic a hotărît întîlnirea lor tocmai pentru ca ea să nu fie singură. Există, probabil, un zeu care are grijă de femei singure, experte în calculatoare, se gîndi Erika. Poate că toate acele tradiţii fanteziste făceau parte din farmecul lui Per. Era o schimbare înviorătoare în lumea bazată pe logică în care trăia.

În timp ce ridica primul document, privirile îi căzură pe ceas. Era cinci fără zece minute. Ar mai fi putut lucra pînă la cinci şi jumătate şi apoi să frigă nişte hamburgeri, se gîndi ea, însă, dacă

pleca acum, ar fi fost acasă la timp ca să ia nişte piepţi de pui de la măcelăria din colţul străzii şi să-i frigă în stil hawaiian.

Îşi aminti zîmbetul cu care o întîmpinase Per şi de seara minunată petrecută în casa lui. Cu cîtă atenţie alesese meniul, pentru a o iniţia în mîncărurile lui scandinave preferate. Îi veni în minte plăcerea aparte pe care o simţise cînd băuse *glugg*-ul. Căldura focului nu era nimic pe lîngă dogoarea trupurilor lor cînd s-au atins.

Brusc, se simţi ca şi cum ar fi pregătit o masă specială, o cină la care să poată zăbovi şi care să-i bucure pe amîndoi. Hîrtiile începură să zboare în servietă, îşi puse ghetele, înşfăcă haina, o zbughi pe uşă şi îşi încheie nasturii gonind pe coridor. Dacă s-ar fi aflat careva între ea şi maşina ei, se gîndi veselă, ar fi preferat să-i plătească asigurarea pentru accident.

Pe lîngă puiul hawaiian, Erika făcu o salată enormă din verdeţuri proaspete. Atît cît puteau fi de proaspete într-o băcănie, se gîndi. Nu aveau gustul celor abia scoase din pămînt, dar erau bune totuşi. Aduse o sticlă de vin de California şi

prăjiturile cu brînză cumpărate de la brutăria din colţ.

În timp ce se frigea puiul, făcu un duş rapid, se machie puţin şi îşi puse costumul din velur purpuriu. Tocmai căuta o faţă de masă şi nişte şerveţele într-una din cutiile pe care mama ei i le trimisese, cînd auzi soneria. Erau Per, pisoii şi Freya.

– Sper că nu e cu supărare, zise el rîzînd. Dar Freya a insistat să vină, simţindu-se invitată.

– Se înţelege că e binevenită, îl asigură Erika. Încă mai sper să o eliberez.

Îi puse pe Sunny şi Warm în cutiuţa lor, dar aceştia ieşiră să exploreze apartamentul, ajutaţi de Freya. Odată convinsă că nu era nimic de care ar fi putut să se lovească, Erika reveni în living-room şi turnă vin în pahare, pentru ea şi Per.

– În seara asta e rîndul Californiei, zise ea. E timpul să simţi gustul vieţii bune.

– E ceea ce sper şi eu.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare, dar el îi zîmbi inocent, ridicîndu-şi paharul.

– În cinstea casei tale noi. Fie ca zeii să-i surîdă cu bunăvoinţă.

Ea luă o înghiţitură de vin şi se întoarse la

cutia prin care căutase înainte.

– Aş fi fericită dacă zeii m-ar ajuta puţin să despachetez. Găsi nişte cearşafuri, prosoape şi un covoraş de baie. De ce nu e şi o faţă de masă? imploră ea zeii în tăcere.

Per veni lîngă ea, pe podeaua lustruită, din lemn de stejar.

– Şi vrei să spui că ăsta e decorul pe care îl plănuieşti? întrebă el, arătînd spre cutiile îngrămădite în colţ, cearşafurile atîrnate la întîmplare şi rafturile goale din bibliotecă. O fi vreun nou stil californian, ceva de genul azi, aici, mîine, am plecat.

Ea îi trase în joacă un pumn într-un omoplat.

– Toate astea vor fi aranjate cînd o să-mi găsesc timp. Acum vreau doar o faţă de masă.

– Pare destul de simplu. Vrei să încerc într-una din cutiile astea?

– Mulţumesc. Am două feţe de masă: una albă, din pînză de in şi alta cadrilată, în alb şi roşu, din bumbac. Tocmai începusem să caut una dintre ele. Următoarea cutie prin care se uită conţinea obiecte pentru curăţenie: perii, găleţi şi o mătură din pene, învelite în hîrtie de ziar.

– Nu-ţi mai aduci aminte în ce cutie le-ai pus? întrebă Per.

Ea se întoarse şi îl văzu ţinînd cîteva benzi de casetofon într-o mînă şi radioul ei cu ceas, în cealaltă.

– Mama a împachetat totul din nou, cît timp au stat cutiile acasă la ea, explică Erika, şi trase altă cutie. Are impresia că sînt incompetentă în treburile casnice.

– Vai, nu-mi vine să cred!

Se răsuci spre el, întrebîndu-se ce obiect scandalos, uitat prin ladă, ar fi putut să găsească iscodind pe acolo, însă el doar o privea fix.

– Chiar ai o mamă? întrebă el, mimînd uimirea. Dumnezeule, după asta vei spune că ai şi un tată. Nu ştiu dacă pot suporta atîtea confidenţe într-o singură seară. Nu vrei să revenim la computere?

– Foarte amuzant! spuse ea. Pot să te şochez de tot şi să-ţi spun că am şi o soră?

– Of, Doamne... El oftă adînc, de parcă îl cuprinsese o durere şi îşi acoperi ochii cu mîna. Eşti sigură că îmi poţi încredinţa toate secretele tale?

Spre norocul lui Per, faţa de masă albă era în cutia următoare, deasupra, aşa că ea o luă şi se ridică în picioare.

– Mă duc să aranjez masa, aşa că vei avea timp pentru a-ţi reveni din şoc. Se grăbi spre

bucătărie, fără să-i mai aştepte replica. Cuvintele lui o ajunseră din urmă:

– Pot avea nevoie de primul-ajutor. Unul de calmare.

Ea nu putea să-l ajute, dar zîmbea, în timp ce aşternea faţa de masă în bucătărie.

– Să chem un medic parapsiholog? îi strigă ea.

El nu răspunse şi zîmbetul ei se lărgi. Şi-l imagina întins pe sofa, cu o floare făcută din ziar în mînă, aşteptînd-o. Se uită la piepţii de pui, bagă tava cu rulouri în cuptor şi potrivi regulatorul înainte de a aşeza farfuriile pe masă. Surprinzător, Per stătea în uşă, cu o păpuşă în braţe. Zîmbetul i se stinse, iar buna dispoziţie îi pieri.

– Unde naiba ai găsit chestia asta? îl întrebă ea înmărmurită. Păpuşa semăna cu Scarlett O'Hara, dar Erika se descotorosise de toate păpuşile, de cînd era în liceu.

– În cutia unde era faţa de masă, spuse el. Cînd am vrut s-o închid, am descoperit înăuntru un trib întreg de păpuşi. Privi către păpuşă scuturîndu-i costumul din epoca Războiului Civil. Ştii, nu mi te-am imaginat niciodată cu păpuşi.

– Nu sînt cu ele, se răsti ea luîndu-i păpuşa. De ce i-o fi trimis-o maică-sa, pentru numele lui

Dumnezeu? se întrebă ea supărată. Se duse repede în living-room şi aruncă păpuşa înapoi, în capul lui Heidi, al Mariei von Trapp şi al Dorotheei, cu o privire puţin ruşinată.

Per se uită straniu la ea după ce se întoarse în bucătărie, dar ea nu era disponibilă pentru psihanaliză. Aşeză tacîmurile pe masă cu destulă putere pentru a-l fi descurajat şi pe Freud.

– În definitiv, ce e rău într-o colecţie de păpuşi? întrebă el, întrerupînd tăcerea ce se prelungise destul de mult, devenind apăsătoare.

– Nimic, zise ea liniştită. Doar că am depăşit faza. Se întoarse să verifice din nou friptura, pentru a nu-i întîlni privirea.

– Vrei să spui că le-ai schimbat cu calculatoarele. Ea îi aruncă o privire fugară, pentru că, faptul de a se uita în ochii lui o neliniştea.

– Păpuşile au fost un hobby în vremea liceului. Obişnuiam să le costumez ca pe nişte personaje de film.

– Cred că erau drăguţe.

Ea îşi înghiţi impulsul de a ţipa şi rosti cu o voce tăioasă:

– Nu mai sînt deloc copil. Am crescut şi mi-am descoperit preferinţele.

– Dar ce, calculatoarele exclud păpuşile?

De ce e atît de obtuz? se gîndi ea furioasă.

– Tu n-ai avut pasiuni de care te-ai despărţit? îl întrebă. E perfect normal să-ţi schimbi preocupările pe măsură ce creşti.

– Aşa e şi cu protezele pentru dinţi ale copiilor, dar asta nu înseamnă că ţi-e ruşine de ele mai tîrziu.

Veni mai aproape de ea, mult prea aproape pentru liniştea sufletului ei. Era greu să rămînă supărată pe el cînd vedea cît de liniştitori şi de blînzi îi erau ochii, care îi spuneau lucruri pe care cu inima părea să le înţeleagă, chiar dacă nu le admitea cu mintea.

Voia să se piardă în braţele lui şi totuşi ezita să renunţe la apărarea punctului ei de vedere în legătură cu păpuşile.

– Nu mi-e ruşine, spuse ea în cele din urmă, privind spre masă, la sticla de vin, pe care degetul ei lăsase o urmă în bruma care o acoperea. Poate doar puţin stînjenită, fiindcă am fost prinsă cu o asemenea prostie, dar nu ruşinată.

Mîna lui îi ridică uşor bărbia, aşa că nu mai putea evita să-l privească în ochi.

– Îţi sînt permise orice fel de preocupări, Erika, îi zise el atît de încet, încît ea abia îl auzi. O parte din tine simte nevoia să rămînă copil pentru a fi

într-adevăr fericită. De asta îmi place atît de mult să fiu veterinar. O parte din mine încă mai este copilul care vrea să aducă acasă fiecare animal pe care îl vede. Făcu o pauză scurtă şi se încruntă. Desigur, nu pe dobermanul ucigaş al doamnei Whigley.

Erika rîse şi tensiunea dispăru. Se sprijini de pieptul lui Per, lăsîndu-se cuprinsă de liniştea pe care el i-o dădea. Păpuşile fuseseră întotdeauna o dureroasă aducere-aminte a morţii tatălui ei. El plecase de acasă cu zece luni înainte de a muri, iar amintirile imprecise ale mamei sale nu-i puteau şterge din minte nopţile de lacrimi şi de durere care îi marcaseră sfîrşitul copilăriei. Păpuşile fuseseră izgonite odată cu visurile ei sfărîmate, visuri de fericire fără sfîrşit.

Se auzi semnalul soneriei de la cuptor şi ea părăsi, fără tragere de inimă, îmbrăţişarea lui Per.

– E timpul să ne aşezăm la masă, bineînţeles dacă ai terminat psihanaliza. El se aplecă şi îşi lipi uşor buzele de ale ei.

– Bună treabă. Sînt lihnit.

Cina a fost destinsă. Lui Per i-au plăcut salatele ei californiene, iar ei îi plăcea compania lui. Nu a mai pomenit nimic de păpuşi, dar, într-un fel, faptul că el ştia de ele o făcea mai relaxată, ca

şi cum i-ar fi aflat secretele cele mai ascunse şi mai întunecate. Ştia că era o prostie felul în care simţea, dar nu era sigură că Joe ar fi înţeles. Calculatoarele erau întreaga lui viaţă, fuseseră întotdeauna, aşa că nu ar fi putut înţelege-o ca pe o fiinţă care a avut odată visuri romantice, pline de fantezie. Oricum, nu în felul în care o înţelegea Per.

La mijlocul cinei, Freya intră şi se aşeză lîngă masă, privindu-i cum mîncau. Pisoii se zbenguiau pe spinarea ei şi ea îi lăsa. Vinul, conversaţia şi rîsul pe seama poznelor pisicilor o făcură pe Erika să se simtă foarte apropiată de Per. Se întrebă, în treacăt, cum ar fi îndurat singurătatea noii ei locuinţe dacă nu l-ar fi întîlnit.

Totuşi, nu prea era prilejul potrivit pentru introspecţie în timp ce rîdeau luîndu-şi cina. Se mai liniştiră la spălatul vaselor, cînd mîinile ei le atingeau pe ale lui de cîte ori îi întindea un vas ca să-l şteargă. Mîinile lui erau mari, puternice, însă cîtuşi de puţin greoaie, observă ea. Pe dosul mîinii drepte văzu o cicatrice lungă, puţin ascunsă de părul blond de deasupra.

– De unde ai asta? întrebă ea, atingînd uşor cicatricea cu degetele ude. De la vreun pacient nemulţumit?

Buzele lui schiţară un zîmbet.

– Ai putea crede că e de la o adorabilă doamnă căreia nu i-a plăcut tehnica mea?

– A... Erika ştia că era o muşcătură de cîine şi nu se lăsă păcălită de insinuările lui.

– Şi de la cea mai plăcută dintre înclinaţii, pe care oricine simte nevoia s-o împlinească?

– Bine, bine, dar ce ai făcut?

– Dar de ce ar trebui să fiu eu cel vinovat? strigă el, prefăcîndu-se jignit. Am încercat doar să-i cos buza tăiată şi asta e mulţumirea cu care m-am ales. Îşi întinse mîna.

– Bietul copil, zise ea rîzînd. Poate că nu te prea pricepi la buze.

El puse jos prosopul de vase, cu un zîmbet larg pe faţă, şi spuse:

– Află că sînt un expert în domeniu.

– Eşti acum? şopti ea.

El se apropie un pas.

– Vin femei din toată lumea ca să studieze cu mine.

Buzele ei se contractară.

– Trebuie să fi fost tare ocupat. Mă mir că nu ţi s-au tocit pînă acum. Sau chiar s-au tocit? Poate de-asta porţi barbă, ca să nu se vadă că nu mai ai buze.

Braţele lui o cuprinseră şi o apropiară de trupul său, în timp ce rîdea.

– Pe toate femeile acelea le-am trimis acasă dezamăgite. Zeii mi-au spus să-mi păstrez buzele pentru o persoană mai deosebită.

– Şi cum o să o recunoşti cînd se va arăta?

– Zeii îmi vor da un semn, spuse el încet, lipindu-şi buzele de ale ei. Atingerea lor parcă e magică, se gîndi Erika uimită. Calde şi umede, ele îi calmau temerile şi neliniştile care mocneau în ea, umplînd-o cu o molatecă senzualitate ce îi topea rezistenţa. Ar fi stat ore întregi în braţele lui. Cînd îşi dădu seama că bucătăria nu era cel mai comod loc pentru o idilă, se îndepărtă de el.

– Ce-ai zice să ne mutăm în living-room şi să lăsăm restul vaselor? sugeră ea.

– A, nu... El rîse şi îi dădu drumul. O să terminăm cu spălatul vaselor şi apoi mergem la plimbare.

Ea îl privi fix multă vreme. Era într-o dispoziţie sufletească plină de căldură, gata de o apropiere serioasă şi nu de o plimbare în tundră. Pufni şi zise:

– Nu eşti în toate minţile! Cufundă ultima cratiţă în spălătorul de vase cu mai multă forţă decît era nevoie şi împroşcă masa cu spumă. Nu

ies nicăieri de aici. Corpul mi se face sloi imediat ce e expus la o temperatură de minus douăzeci şi cinci de grade.

– Nu mai e vînt afară, spuse el. De fapt, e chiar frumos.

– E frumos aici, în casă. Ea făcu un semn din cap spre camera de zi. Poţi să mă ajuţi să aprind focul în şemineul acela imens şi atunci va fi şi mai frumos.

– Trebuie să înveţi cît de grozav este gerul, îi zise el, ştergînd ultimul vas.

– E un ordin de la vreunul din zeii tăi?

– Ei, nu te bosumfla, spuse el rîzînd. Nu se potriveşte unei ţinute regale. Ia-ţi doar haina pe tine şi hai să mergem.

Ea se încruntă la el un moment, hotărîtă fiind să nu iasă afară, dar nedorind nici să piardă compania lui. Poate că, dacă ieşea cu el şi îngheţa, se gîndi ea disperată, avea să constate că activităţile de interior sînt mai pe gustul ei. Îşi puse în tăcere haina, căciula, eşarfa, mănuşile şi ghetele.

– Vino, o chemă el nerăbdător, din uşă. Afară este lună plină şi razele ei strălucesc pe zăpada proaspătă.

– Straşnic! Asta îmi va fi piatra de mormînt. Şi

ieşi pe uşă după el.

Cînd plecase de la serviciu ningea zdravăn şi puţini oameni ieşiseră să-şi cureţe trotuarele, aşa că se plimbau pe străzi aproape pustii. La început frigul a fost un şoc şi Erika s-a zgribulit în haina ei, încercînd, în acelaşi timp, să ţină pasul cu Per. Curînd, mersul rapid o încălzi. Nu bătea vîntul, după cum îi spusese Per, şi, îngropată în hainele ei călduroase, abia mai simţea frigul.

După ce străbătură cîteva străzi, Erika începu să-şi dea seama cît de frumoasă era noaptea. Aerul rece părea să facă licărirea stelelor mai strălucitoare, iar luna plină aşternea scînteieri misterioase pe peisajul citadin. Zăpada se prinsese de crengile copacilor, reflectînd lumina lunii şi conturînd crengile pe fondul întunecat al cerului. Era mai multă linişte decît în noaptea cînd se întorsese acasă de la Per. Gerul îi ţinea pe cei mai mulţi semeni în casă, iar zăpada parcă înăbuşea zgomotele oraşului. Era aproape ca şi cum ar fi păşit într-o altă lume.

Nici unul dintre ei nu vorbi în timp ce se plimbară, dar Per îi ţinu mîna strîns într-a sa. Pentru prima dată de cînd venise aici, acum trei săptămîni, nu se mai simţea atît de străină, un suflet pierdut într-o ţară necunoscută. Se simţea

de parcă s-ar fi născut aici, şi reuşi să înţeleagă ceva din dragostea profundă a lui Per pentru aceste locuri. Pînă şi gerul aspru ţesea o anume vrajă care îi intra în sînge. Putea vedea frumuseţea odată cu pericolele şi brusc îşi dădu seama că fiecare parte a lumii are propria ei fascinaţie.

Nu prea dăduse atenţie pînă atunci aşezărilor în care trăise. Toate erau în zone cu climă caldă şi un oraş semăna mult cu altul. Acum, în această stranie lume nouă, Erika avea senzaţia că vede lucrurile pentru prima oară, că vede minunea din lucruri, pe care înainte n-o băgase în seamă. Aproape că invidia ataşamentul lui Per pentru aceste locuri şi se întreba cum era oare să te simţi atît de legat de rădăcinile şi tradiţiile unui pămînt. Dezavantajele vieţii ei rătăcitoare i se părură dintr-o dată mult prea evidente. Realiză dezamăgită că se aflau aproape de apartamentul ei.

– Am să o iau pe Freya şi o să ne îndreptăm spre casă. Am avut amîndoi o zi plină.

Ei nu îi plăcu gîndul plecării lui.

– După plimbarea asta prin ger sînt foarte trează. Ai putea să intri şi să-mi ţii companie.

– Sigur că da, cîteva minute.

Freya deschise un ochi şi dădu din coadă în

semn de bun-venit cînd păşiră înăuntru. Pisoii, ghemuiţi lîngă Freya, nu-şi băteau deloc capul să-i recunoască.

Erika puse apă la fiert pentru ceai şi apoi se duse în dormitor, pentru a se dezbrăca de haina groasă. Plimbarea vioaie o încălzise. Cînd se întoarse în bucătărie, apa fierbea şi ea făcu ceaiul punînd şi o picătură de coniac în fiecare ceaşcă.

Stătură în bucătărie, la masă, unul în faţa celuilalt, sorbindu-şi ceaiul şi vorbind despre ziua cînd, pe neaşteptate, a avut loc întîlnirea lor. Mîncarea bună, plimbarea în aerul rece, apartamentul călduros, şi acum ceaiul cu coniac, o moleşiră pînă la urmă. Erika începu să caşte şi nu părea că se poate opri.

– Hei, somnorilă, zise Per rîzînd. Cred că e timpul să plec.

Dar ea nu voia. Petrecuse minunat acasă la el în seara aceea şi dorea ca aceasta să continue. Cu mintea înceţoşată de somn, Erika îl urmări pe Per punîndu-şi haina şi pregătindu-se să plece. Freya era gata de plecare şi cei doi pisoi somnoroşi se clătinau şi se uitau în jur zăpăciţi.

Per o îmbrăţişă şi Erika se simţi minunat. Îşi odihni capul pe pieptul lui, înconjurîndu-l cu braţele şi dorindu-şi să adoarmă în căldura îmbrăţişării lui. Simţi o mîngîiere uşoară pe gît şi pe

ureche şi îşi îndreptă gura spre el dorind mai mult. Sărutul lui a fost la început tandru, trezindu-i simţurile. Apoi mîngîierile lui deveniră mai nestăpînite, mai intense şi mai prelungi. Trupul ei începu să fie tulburat, căci o cuprindeau alte dorinţe decît aceea de a dormi. Somnul nu mai era o nevoie copleşitoare atunci cînd corpul ei se încălzea de al lui.

– Nu vrei să patinăm mîine seară? murmură el.

Ea se lipi de pieptul lui, nedorind să se îndepărteze de el.

– Nu am patinat decît pe rotile, şopti.

– Nu e mare diferenţă. Numai pentru un moment scurt, buzele lui le găsiră din nou pe ale ei, apoi o sărută uşor de două ori pe gît şi o dată pe ureche. Vin să te iau pe la şase şi mîncăm în oraş.

– Bine.

Ultimul sărut a fost năucitor tăindu-i respiraţia şi ameţind-o. Trupul ei părea pierdut în îmbrăţişare şi trecură cîteva secunde lungi, după ce o eliberă din strînsoare, ca să-şi dea seama că s-a desprins de ea.

– Ne vedem mîine, făgădui el. Apoi ieşi pe uşă împreună cu Freya.

Erika se sprijini de perete păstrînd senzaţia pe care i-o lăsaseră buzele lui, incredibila lor delicateţe; simţea că-i ardea pielea sensibilă a gîtului.

Frigul nopţii i se ştersese din minte.

Pisoii începură să umble prin camera de zi mieunînd subţire, plîngăreţ. Erika îi strînse în braţe şi îi alintă:

– Hei, Sunny şi Warm, acum staţi aici cu mine. Îi ţinea la piept şi ei o priveau concentraţi. Ştiu, vă e dor de Freya, nu-i aşa? Ei bine, mie mi-e dor de Per, aşa că sîntem chit.

Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea prea bine, ea trase cutia cu păpuşi şi începu să le scoată afară. Le privi, una cîte una, aducîndu-şi aminte de orele pe care le petrecuse plănuind şi cosînd fiecare costum.

Contase atît de mult pentru ea atunci, ca fiecare să fie perfect. Rochia lui Scarlett trebuia să-l facă pe Rhett să se îndrăgostească de ea din nou, iar pantofii roşii, fermecaţi, ai Dorotheei să-i transporte casa în Kansas. Prin toată acea colecţie dorise să-i arăte tatălui ei că împărtăşea dragostea lui pentru filme.

Erika îşi aminti după-amiezile de sîmbătă cînd el o lua pe ea şi pe Kristina la film. Uneori vedeau filme noi, alteori, filme devenite clasice, pe la săli cu pretenţii, sau chiar vreun film străin subtitrat. Kristina plîngea la sfîrşit şi tatăl lor o consola şi vorbea despre firea sensibilă a surorii ei mai mici. Erika nu a fost niciodată foarte expansivă, însă

dorea să facă ceva pentru a-i arăta tatălui ei cît de mult preţuia timpul petrecut împreună. Asta a fost atunci cînd s-a hotărît să-şi facă acea colecţie de păpuşi.

Nu se pricepea cine ştie ce la cusut, dar se străduise, dorind ca fiecare costum să fie impecabil. Şi cîtă atenţie dăduse păpuşilor tatăl ei! Se simţise atît de aparte, atît de iubită! Apoi, dintr-o dată, el a plecat. Ieşirile de sîmbătă deveniseră din ce în ce mai rare, trecuseră aproape două luni de cînd el nu venise să le vadă. Atunci a avut atacul de inimă.

Erika oftă şi puse păpuşile înapoi în cutie. Dragostea nu era un sentiment de care să depinzi, a învăţat ea, apoi, iar casa nu era un loc pe care îl găseşti purtînd încălţări fermecate. Nu existaseră pantofi vrăjiţi care să-i aducă tatăl înapoi acasă, nici o cale de a-l face să le iubească din nou. A trebuit să înveţe să-şi găsească fericirea, urmîndu-şi propriul drum.

Se ridică şi duse cu grijă pisoii somnoroşi în dormitor. Fusese o zi lungă şi Erika era aproape adormită.

Capitolul şase

– Nu mi-ai spus că e o petrecere, zise Erika.

Per opri maşina în spatele altora, pe strada aia lungă.

– Care e problema? M-ai fi vrut numai pentru tine în seara asta, ca să poţi face cu mine lucruri de nedescris?

Ea îşi simţi faţa înroşindu-se şi, cu toate că interiorul maşinii era întunecat, se gîndi că Per

văzuse.

– Nu mi-ai spus, asta e tot. Suna ca o scuză neconvingătoare pînă şi pentru ea, însă, cea care urmă nu era mai bună: Nu m-am îmbrăcat pentru o petrecere.

El rîse şi se aplecă pentru a o săruta pe buze, apoi deschise portiera.

– Patinajul e patinaj, fie că îl faci în grup sau singur. Eşti foarte bine îmbrăcată pentru patinaj, aşa că nu-ţi mai face griji.

Nu-mi fac griji, ar fi vrut ea să-i spună, însă el deja închisese portiera şi se îndrepta spre partea ei. Nu mă deranjează grupurile de necunoscuţi, se gîndi Erika. Nu o deranjaseră niciodată, deşi, luaţi unul cîte unul, indivizii ar fi putut să-i displacă.

Per îi deschise portiera şi ea coborî pe zăpada bătătorită de pe stradă, în timp ce el lua o sacoşă de pe locul din spate.

– Mă aprovizionez întotdeauna cu *glugg,* îi spuse el.

– Întotdeauna? În fond era vorba doar de cunoştinţe întîmplătoare. De cît timp se fac petrecerile astea pe patine?

– De la începutul timpului, o necăji el. De fapt, de cînd Bill şi Paula şi-au cumpărat casa asta.

Cred că trebuie să fi fost acum zece, doisprezece ani.

– E ceva timp. Ea nu stătuse niciodată atît de mult într-un singur loc. Mă mir că încă mai sînteţi toţi împreună.

– A, oamenii vin şi pleacă, aşa că, în fiecare an, apar prieteni noi. O luă de după umeri apropiind-o de el. O să vezi. Te vei simţi atît de bine, încît o să revii în fiecare an.

Ajunseră la uşă, astfel încît Erika nu a mai avut timp să răspundă, deşi avea de gînd să o facă. Nu era cel mai potrivit moment pentru a-i aduce aminte că ea nu-şi făcea niciodată planuri pe termen foarte lung.

O femeie scundă, grizonată, deschise uşa şi îi pofti înăuntru. Era Paula, reţinu Erika, cînd mai întîi ea, apoi Per au fost îmbrăţişaţi cu prietenie. Bărbatul înalt şi pleşuv, care îi conducea prin casă spre o cameră încăpătoare, cu un şemineu enorm, era Bill, soţul Paulei.

După aceea, Erika fu prezentată celorlalţi, iar fiecare era foarte prietenos, afecţiunea lor faţă de Per fiind evidentă; aşa că nu conta prea mult că îi luă ceva timp să le reţină numele. În plus, se gîndi ea, Per putea oricînd să o scoată din încurcătură. Apoi, el plecă în bucătărie pentru a pregăti

glugg-ul.

– Povesteşte-ne despre tine, Erika, i se adresă o femeie între două vîrste, îmbrăcată într-un pulover gros, de culoare roşie, care se aşeză lîngă ea pe sofa.

Erika îi zîmbi, recunoscătoare pentru că o atrăgea în discuţie.

– Ei bine, lucrez la *Data Control,* unde proiectez periferice de calculator şi...

– Nu, nu, spuse femeia rîzînd. Mă referam la povestea vieţii tale.

Un bărbat care era aşezat la marginea mesei joase din faţa lor, îi explică:

– Noi am convenit să nu discutăm despre muncă în weekend. Venim aici ca să ne distrăm.

– Aha! Pe buzele Erikăi apăru un zîmbet, dar simţi cum i se strînge stomacul de panică. Ce o să vorbească cu nişte oameni care nu doreau să discute despre muncă?

– Per nu te-a mai adus pe aici, nu-i aşa? o întrebă bărbatul.

– Nu, tocmai m-am mutat din Los Angeles pe la începutul lunii.

– O schimbare destul de mare, nu-i aşa? i se adresă femeia. Şi cum te împaci cu Minneapolis?

– Mi se pare frumos, zise Erika. Nu am avut

prea mult timp să-l văd, cu slujba şi cu toate problemele legate de mutare. Îndată ce rosti aceste cuvinte îşi dădu seama că pomenise din nou de slujbă. Totuşi, Per nu avea dreptate în privinţa ei, putea să discute şi despre altceva decît despre computere.

– Vremea mi-a provocat un adevărat şoc, dar cred că sînt pe cale să mă obişnuiesc, spuse ea, apoi se încruntă. Ce e mai interesant în discuţia despre vreme, decît în cea despre profesia ei?

– Erika e foarte drăguţă, spuse Paula, scoţînd un ibric mare, de aramă, din dulap.

– Este, zise Per. El luă sticlele cu vin de *Bordeaux* şi de *Porto* şi săculeţul cu mirodenii din sacoşa lui.

– Vrei să-i spun cît de deosebit eşti? îl tachină Paula.

– Dacă n-o pot convinge eu de asta, mă îndoiesc că ai fi tu în stare, zise el rîzînd, punînd pe masă coniacul şi cuburile de zahăr.

Dar Paula nu mai rîdea.

– E ceva serios, deci?

Per deschise sticla cu vin de *Bordeaux* şi turnă în ibric.

– Aşa se pare. Rînji la ea în timp ce deşerta sticla cu vin de *Porto*. Aşa simt.

Ea se rezemă de masă şi îşi încrucişă braţele, arătînd ca o mamă nemulţumită.

– Cum ar putea fi serios? Ai venit aici la cină acum trei săptămîni şi n-ai amintit de ea.

– Vrei să spui că, după ce i-ai condus pe cinci copii prin atîtea idile, pînă la căsătorie, n-ai auzit niciodată de dragoste la prima vedere? De fapt, se gîndi el, vulnerabilitatea din ochii Erikăi l-a atras, făcîndu-l dornic s-o ia în grija lui, să o protejeze, să o preţuiască. Dar abia ieri, cînd ea a fost de acord să ia pisoii, a început să creadă că avea într-adevăr o şansă cu ea, că-i deschisese inima pentru o relaţie serioasă. Oricît de ezitantă ar fi fost, exista o poartă în zidul pe care îl construise.

– Dar Bill spune că ea e din Los Angeles, spuse Paula.

Per puse mirodeniile în vasul mare şi aprinse focul.

– În Los Angeles nu sînt oameni drăguţi?

– Per, se văită Paula, ştii ce vreau să spun.

Nu putea să se supere pe ea, ştiind că grija ei pentru el provenea din lunga lor prietenie. O apucă pe după umeri.

– Ea nu este o altă Jodi, dacă asta te îngrijorează. Erika este o femeie cu totul deosebită,

care mă face să mă simt minunat. Să mă simt mai fericit.

Totuşi, încruntarea nu părăsea faţa Paulei.

– Dar de-abia o cunoşti!

– Cunosc tot ce am nevoie să cunosc.

Paula oftă dezarmată de încăpăţînarea lui.

– Eşti sigur că-ţi împărtăşeşte frenezia?

El amesteca lichidul, aşteptînd să dea în fiert.

– O va împărtăşi.

– Per, fii mai atent, nu vrei? Ea nu se va îndrăgosti de tine doar pentru că vrei tu.

– De data asta e altfel, insistă el, ştiind că aşa era. N-am mai avut niciodată senzaţia asta – de a fi împreună – cu nimeni altcineva.

– Poate ai mîncat ceva miraculos, zise Paula crispată.

Per rîse doar, cînd Bill intră în cameră.

– Hei, voi doi, unde e *glugg*-ul ăla? O grămadă de oameni îl aşteaptă.

– Paula e ocupată să mă dădăcească, glumi Per.

– Vai de mine, vreţi să plec? întrebă Bill.

– Şi să mă laşi la cheremul ei? Îţi mulţumesc mult, amice.

Cei doi bărbaţi rîdeau, în timp ce Paula era îngîndurată.

– Crede că e îndrăgostit, spuse ea soţului său.

– E grozav! exclamă el şi îl bătu pe spinare, înainte de a observa expresia de îngrijorare a soţiei. De cînd ai încetat să crezi în dragoste? o întrebă el.

– Nu e vorba de asta. Dar el o cunoaşte prea puţin şi nu aş vrea să-l văd suferind.

Bill îi aruncă lui Per o privire plină de simpatie, apoi o luă pe Paula pe după umeri.

– Îţi faci probleme pentru că tu n-o cunoşti. Hai, mămico, lasă-l pe Per cu *glugg*-ul lui şi ai grijă de ceilalţi invitaţi.

Per era bucuros să fie lăsat în pace, atît cît se putea, în mijlocul unei petreceri. Oamenii veneau şi plecau, dar în forfota asta, gîndurile lui Per nu erau întrerupte.

Înţelegea îngrijorarea Paulei. Ea şi Bill îi erau prieteni încă înainte de a o cunoaşte pe Jodi şi deveniseră şi mai buni prieteni după ce ea îl părăsise. Dar ceea ce nu înţelegea Paula era că Erika era altfel, aşa simţea el. Jodi nu-i provocase niciodată sentimente atît de profunde, acea dorinţă arzătoare de a rămîne împreună pentru totdeauna, de a împărţi totul în viaţă.

Timpul nu avea importanţă în asemenea cazuri, îşi zise Per. Trebuia doar să i se întărească şi

să i se adîncească sentimentele. Erika era cea care avea nevoie de timp. Avea în ochi o neliniște de căprioară sălbatică, o teamă care îl avertiza să se poarte atent cu ea, să o învețe să se încreadă în el, să o lase să vadă că putea conta pe el.

Ştia că, încetul cu încetul, ea se va convinge de ceea ce el ştiuse tot timpul: că ei doi erau făcuţi unul pentru celălalt; că zeii hotărîseră asta de la începutul lumii şi că ea nu va avea altă alegere decît să se îndrăgostească de el. Zîmbi spre vasul cu *glugg.*

Erika se retrase din discuţie şi-i zîmbi lui Per, cînd acesta intră în cameră. Nu îi rămăsese decît să-i asculte pe ceilalţi, cînd au început să discute noul plan de dezvoltare urbană, iar ea simţea nevoia de ceva intim, de ceva mîngîietor. Nu era atît de bună într-o conversaţie care nu se referea la calculatoare, pe cît crezuse.

Per împinse măsuţa cu rotile pînă în mijlocul camerei, ascultînd glumele şi tachinările celorlaţi.

– Faci pe grozavul faţă de Erika, nu, Per?

– Aţi pregătit stingătoarele de incendiu?

– Daţi-i drumul şi rîdeţi, le zise Per. Dar cine

rîde primul, bea ultimul.

Ochii lui îi găsiră pe ai ei şi zîmbetul din ei îi provocă o căldură plăcută în tot corpul. Dorea nespus ca braţele lui să o strîngă, tînjea să se odihnească în îmbrăţişarea lui. De cînd îl cunoscuse pe Per, focuri de care nu ştiuse înainte păreau să-i mocnească în trup, gata să izbucnească la cea mai uşoară atingere a lui, la mîngîierea ochilor lui. Ca efectele *glugg*-ului, dar fără calorii, se gîndi ea visătoare.

Per îşi mută privirea de la ea, cu o evidentă şovăială, şi se îndreptă spre vasul aburind, aşezat pe măsuţă. Turnă coniac peste cuburile de zahăr, aşezate pe un grătar de sîrmă deasupra vasului deschis, apoi, cu o mişcare rapidă, dădu foc. Pentru cîteva minute flăcările se înălţară deasupra vasului. Un ropot de aplauze şi rîsete izbucniră cînd agită lichidul şi începu să-l pună cu un polonic în ceşti.

– S-au aprins nişte focuri inexplicabile prin oraş, în ultimul timp? întrebă cineva.

Obrajii Erikăi se îmbujorară şi ea luă o mînă de covrigei crocanţi dintr-un castron aflat lîngă ea şi începu să-i roadă.

Per rîse.

– Aş putea să dau o mînă de ajutor, dacă

pasiunea mea este să aprind focuri?

Obrajii ei ardeau încă şi mai tare, dar, din fericire, nimeni nu părea să observe. Se întoarseră cu toţii la conversaţia dinainte după ce îşi primiră *glugg*-ul. Erika se duse lîngă Per.

– Nici unul pentru tine, tînără doamnă! îi zise el în timp ce-i întindea o ceaşcă Paulei.

– Am vîrsta legală pentru băuturile alcoolice, zise Erika.

Mulţumit că fiecare îşi primise porţia, Per puse capacul pe vas şi îl mută lîngă foc.

– Noi doi mergem să patinăm, spuse el.

– *Glugg*-ul mi-ar ţine de cald.

– *Glugg*-ul te va face să cazi, o asigură el, după care aruncă o privire prin cameră. Mai vine cineva să patineze?

Se părea că ieşiseră deja cîteva perechi şi nimeni altcineva nu mai voia să se aventureze.

– Poate că ei ştiu ceva ce noi nu ştim, sugeră Erika. Cum ar fi faptul că afară îngheţi de frig.

Per îi aduse haina şi o conduse într-o debara unde erau aliniate perechi de patine.

– Trebuie să fie frig pentru a avea gheaţa pe care să patinezi. Voi, californienii, nu sînteţi prea iuţi la patinaj, nu-i aşa?

– Iute nu e, în mod sigur, cuvîntul pe care să-l

foloseşti în cazul meu, cînd e vorba de patinajul pe gheaţă. Găsi o pereche de patine care i se potriveau, apoi ieşi cu Per pe uşa din spate.

Era o seară frumoasă. Aerul era rece şi proaspăt, vîntul nu sufla deloc şi respiraţia lor se transformă în aburi. Coborîră pe o potecă de zăpadă bătătorită, spre un lac mic, aflat în spatele casei şi se aşezară pe o bancă din lemn, pentru a-şi încălţa patinele, vîrîndu-şi ghetele dedesubt, lîngă alte perechi. Luminile aprinse la colţurile casei aruncau o strălucire uşoară asupra lacului, iar tot ce nu era atins de acestea, era luminat de razele lunii. Era o lună plină, enormă, care proiecta miriade de diamante în zăpadă, într-o misterioasă splendoare. E o noapte prea frumoasă, pentru a mă face de rîs, se gîndi Erika îngrijorată.

– Nu sînt o bună patinatoare, îl avertiză ea, în timp ce el îi apucă braţul şi o conduse spre lac. Erau acolo alţi şase oameni care patinau şi i se părea că aveau cu toţii alură olimpică: nici o mişcare stîngace, nici o prăbuşire pe gheaţă. Poate că va fi destul întuneric, îşi zise ea, pentru ca nimeni să nu mă vadă atunci cînd o să cad.

– O să te descurci bine, o asigură Per.

Bine? Imediat ce păşiră pe suprafaţa îngheţată, picioarele ei începură să o ia în direcţii

opuse, gleznele îi cedară, iar mîinile ei apucară cu disperare braţele lui Per.

Ea murmură:

– Nu cred că îmi place treaba asta. De ce înaintează el pe suprafaţa lacului, în loc să o ducă înapoi, într-un loc mai sigur? se întrebă.

– Fii relaxată, îi recomandă el rîzînd. Dacă poţi patina pe rotile, atunci poţi şi pe gheaţă.

– Pot să patinez pé rotile? Cred că am uitat.

– Picioarele tale pot, lasă-le doar în voia lor.

– Bucuroasă. Totuşi, du la mal ce mai rămîne din mine şi plimbă-te cu picioarele mele.

El rîse, iar rîsul lui o făcu să zîmbească. Într-un anume fel începu să se destindă puţin, ţinîndu-se de braţul lui Per, în timp ce alunecau cu atenţie în jurul lacului.

– Vezi? N-a fost chiar aşa rău, nu? o întrebă el cu un entuziasm molipsitor.

– Nu, a fost minunat, ceva ce o să le povestesc nepoţilor mei. Adăugă, clătinîndu-se: Gata?

El o apucă de braţ şi în curînd ea nu mai luă în seama siguranţa ispititoare a malului. Cu uimire, descoperea împrejurimile. Copacii înalţi parcă se uneau cu întunericul nopţii, mici pete de zăpadă presărate ici-colo, dădeau un contur vag ramurilor. Lumini care licăreau ca stelele, departe,

veneau dinspre alte case, aflate dincolo de lac.

Încrederea în sine a Erikăi creştea încetul cu încetul, ajutată de răbdarea lui Per şi sfaturile lui. Seamănă mult cu patinajul pe rotile, recunoscu ea, e doar mai frig şi mai puţin sigur, dar mişcările sînt aceleaşi. Pe măsură ce se simţea mai curajoasă şi mai puţin concentrată asupra picioarelor, devenea tot mai conştientă de prezenţa bărbatului de lîngă ea, de forţa lui, de blîndeţea lui, de modul în care se putea baza pe el, uşor şi natural, fără să-şi piardă sentimentul independenţei. Ar fi fost înfricoşător, îşi spuse Erika, dacă n-ar fi existat această senzaţie atît de plăcută.

– Aşa, vorbeşte-mi despre nepoţii ăştia, spuse el brusc.

– Care nepoţi?

– Cei despre care ai pomenit mai înainte. Ştii, eşti remarcabil de bine conservată pentru o bunică. Nu mi-am închipuit că ai putea fi atît de bătrînă.

Ea izbucni în rîs şi Per o întoarse spre el, aducînd-o mai aproape. Dintr-o dată, noaptea deveni caldă şi se făcu mai frumoasă. Braţele lui o înconjurară şi o îmbrăţişară strîns, în timp ce buzele lui le căutau pe ale ei.

Cum trăise atîta timp fără un asemenea extaz?

se întrebă Erika fără suflare. Atingerea buzelor lui era caldă şi tandră, dar parcă prea lacomă pentru gustul ei. Mîinile lui o mîngîiau, vorbind în tăcere despre dorinţele şi speranţele lui. Buzele lui îi puneau propriile lor întrebări, cărora ea nu se pricepea să le răspundă. Tot ce ştia era că trupul îi era cald şi că dorinţa arzătoare pe care o simţea îi alunga restul gîndurilor.

Intensitatea emoţiilor îi făcu, în cele din urmă, să se retragă mai la marginea lacului. Aerul era liniştit, plin parcă de aşteptări. Erika privi în jur şi constată cu surprindere că erau singurii rămaşi pe lac.

– E ca şi cum noi am fi cei mai viteji patinatori, glumi ea cu o voce uşor tremurătoare.

– Celorlalţi poate le-a fost teamă că o să topim gheaţa şi or să se scufunde. Per o apucă uşor de talie şi o conduse spre mal.

– Sînt gata să mă prăbuşesc din cauza patinatului, dar nu vreau să mă întorc în casă, zise ea.

El o sărută pe vîrful nasului.

– Ştiu ce vrei să spui. Aici, afară, e ceva deosebit. Se strînse mai aproape de el şi patinară încet spre bancă. Chiar şi după ce îşi puseseră ghetele, continuară să stea acolo aşezaţi, privind

peisajul scăldat de razele lunii.

– Mi-ar plăcea să am o casă aici, într-o bună zi, spuse el.

– Dar casa ta e foarte frumoasă.

El ridică din umeri, privind încă lacul îngheţat, ca şi cum ar fi văzut lucruri pe care ea nu le putea vedea.

– Casa pe care o am e bună pentru mine şi pentru Freya, dar nu e acelaşi lucru cu locul ăsta. Există aici destul teren pentru a schia, iar tu ai avea un mic lac pe care să patinezi seara, cu copiii tăi.

– Freya e bună la patinaj? întrebă ea veselă. Afecţiunea ei pentru Per crescuse foarte mult, dar visurilor lui o speriau. Erau atît de diferite de ale ei, încît distanţa dintre ei se va mări, ceea ce ea nu ar fi vrut să se întîmple.

Per rîse, rupînd vraja ce-l cuprinsese.

– Dar presupun că nu e genul de planuri pe care ţi le faci, pentru viitor, nu-i aşa, Erika?

Puterea lui de a-i citi gîndurile era de speriat. Era ca şi cum zeii lui nordici ar fi lucrat pentru el, se gîndi ea. Ce ar fi putut să-i spună?

– Nu, trebuie să recunosc, nu am visat niciodată o casă lîngă un lac îngheţat. Dar pot să fac prinsoare că puţini oameni născuţi în Califor-

nia, visează la aşa ceva, răspunse ea.

– Mai degrabă la o casă în zona Malibu Beach, nu? întrebă el ridicînd-o de pe bancă. Zîmbiră şi abandonară subiectul.

Se înapoiară încet spre casă, trupurile lor abia atingîndu-se, însă Erika îşi simţi bătăile inimii accelerîndu-se cînd el o înlănţui cu braţele şi o trase aproape. Per era o persoană atît de afectuoasă şi de iubitoare, îşi zise, un bărbat care putea să ofere atît de mult unei femei. Ar fi fost un tată minunat. Aşa că de ce să o supere ideea ca el să aibă o soţie, o familie?

În casă era cald şi zgomot cînd intrară, dar Erika prefera intimitatea stranie de afară. Îşi lăsară patinele în debara şi merseră în ciorapi să se alăture celorlalţi oaspeţi pentru a bea o ceaşcă de *glugg.*

– Vrei să încerci să schiezi mîine? o întrebă Per plin de speranţă.

Ea îşi clătină capul încet, dezamăgită.

– Nu pot. Voi lipsi din oraş în prima jumătate a săptămînii şi, în plus, am de citit o tonă de hîrtii.

Expresia lui părea să devină distantă şi rîsul pierii din ochii lui.

– Ne părăseşti, deja? Unde te duci?

– Mai întîi, la New York, apoi la Chicago.

Zîmbetul îi reveni încet.

– Nici un fel de excursie tropicală?

– Doar dacă s-au mutat în sud New York şi Chicago.

Ea nu înţelese prea bine brusca schimbare a lui Per, dar ştia că nu-i plăcea cînd zîmbetul îi dispărea. Era extrem de bucuroasă fiindcă, pînă la urmă, zîmbetul revenise pe buzele lui.

Capitolul şapte

Interfonul bîzîi şi Erika apăsă iritată butonul.

– Îmi trebuie puţin timp, Lisa. Te rog să laşi un mesaj. Era sfîrşită, mai mult decît după orice altă călătorie de serviciu de care îşi amintea. Plănuise să se întoarcă cu două zile mai devreme, dar apăruseră probleme la New York şi apoi, o furtună de zăpadă în Chicago. În loc să tragă un somn bun în patul ei, îşi petrecuse noaptea de joi

în aeroport, aşteptînd să se liniştească furtuna. Abia vineri dimineaţa a reuşit să prindă un zbor şi după sosire s-a îndreptat direct spre birou.

Cîteva secunde mai tîrziu, interfonul bîzîi din nou.

– La naiba! scrîşni ea, cînd văzu becul pîlpîind pe una din liniile ei.

– Ceva neprevăzut, Lisa?

Auzi chicotitul uşor al secretarei în receptor.

– Erika, e un bărbat tare drăguţ care spune că are ceva de vorbit cu tine.

Erika respiră o dată adînc, apoi lovi cu pumnul linia telefonică pe care se vedea becul aprins. Trebuia să aibă mai tîrziu o discuţie cu Lisa, să-i spună că era necesar să fie mai fermă, chiar dacă solicitantul era un bărbat drăguţ.

– Da?

Urmă o tăcere lungă, după care se auzi o voce familiară, veselă.

– Un prieten de-al meu, care e veterinar la grădina zoologică, mi-a spus că nu trebuie niciodată să deranjezi o leoaică în cuşca ei. Acum ştiu ce voia să spună.

El trebuia s-o înţeleagă, se gîndi ea repede.

– Poţi să crezi că la Chicago ninge mai mult decît aici?

El rîse.

– Nu ştiu sigur ce spun statisticile anuale, dar am auzit că acolo e un viscol, care pe noi ne-a ocolit.

– Nu vreau să aud că aici a fost o vreme mai bună, spuse ea şi suspină.

– Ce zici de faptul că ţi-am simţit lipsa?

Seriozitatea lui o prinse nepregătită, aşa că încercă să facă o glumă:

– Ce s-a întîmplat? Te-a părăsit Freya?

– A fost prea ocupată cu pisoii ca să mă mai observe.

– Săracul copil! spuse ea, încercînd să pară înduioşată. Lăsase pisoii cu Per cît timp fusese plecată.

– Asta înseamnă că-ţi va fi milă de mine şi mă vei lăsa să am grijă de tine în weekend?

E o idee prea bună pentru a o putea crede, se gîndi Erika.

– Sigur că da, însă numai pentru a-ţi arăta ce persoană amabilă sînt.

– O luăm încet, o asigură el. Puţină distracţie în aer liber, apoi cîteva delicii de interior.

– E grozav! răspunse ea. După ce îşi luă rămas-bun şi închise telefonul, îşi scoase pantofii din picioare.

Perspectiva de a-şi petrece sfîrşitul de săptămînă cu Per face suportabil restul zilei, se gîndi ea fericită. Şi ei îi fusese dor de el, chiar dacă nu găsise cuvintele pentru a i-o spune. Timpul petrecut departe i se păruse mult mai lung decît alte călătorii de o săptămînă pe care le făcuse înainte. Începea să se simtă bine în Minneapolis... să se simtă ca acasă.

Per o luă pe Erika după ce ea îşi termină orele de birou de sîmbătă dimineaţa şi îi spuse că vor merge să schieze prin împrejurimi. La început, s-a simţit nervoasă pentru că încerca un nou sport, însă el făcu în aşa fel încît să i se pară uşor. Era surpinsă cît de simple erau mişcările şi le prinse rostul aproape imediat.

Alunecau pe poteci, lăsînd urme alăturate în zăpada proaspătă. Schiatul o învioră mai mult decît ar fi crezut, iar frumuseţea locurilor ţesea o legătură mai strînsă între ea şi Per. Pantele uşoare îi purtară printr-o pădure de brazi înzăpeziţi, prin tunelele formate din ramurile lor sclipitoare. Brazii, asemenea unor catedrale, se înălţau semeţ spre cer.

Erika era înmărmurită de pacea şi liniştea din jur. Per observă urme de iepure şi veveriţă şi îi arătă cum să recunoască tufişurile unde se ascundeau. La un moment dat, el insistă că a văzut un cerb în depărtare, dar, pentru că erau în timpul cursei pe schiuri, Erika era sigură că încerca doar să-i distragă atenţia.

Atunci cînd se întoarseră la furgonetă, Erika ardea şi pe dinafară şi pe dinăuntru. Acum era convinsă că se putea distra cel puţin la fel de bine, jucîndu-se în zăpadă, ca atunci cînd se juca acasă, bucurîndu-se de strălucirea soarelui californian. Compania lui Per face fiecare clipă să fie deosebită, se gîndi ea. Chiar şi scotocitul prin mănuşile şi căciulile vechi din spatele maşinii, pentru a le înlocui pe cele ude, era amuzant.

– Nu ştiam că ai aşa ceva, strigă ea punîndu-şi o căciulă tricotată, care se trăgea în jos pe faţă. E tocmai ce-mi trebuie pentru a-mi încălzi faţa în după-amiaza asta.

– A, te prinde, fără discuţie, zise el rîzînd. Erika, Răzbunătoarea mascată.

Ea se uită în oglinda laterală şi aproape se sperie. Căciula avea găuri cu margini roşii pentru ochi, nas şi gură şi o făcea să arate ca un monstru însetat de sînge.

– Pariez că dacă purtam asta la serviciu, nimeni nu mai lua masa cu mine.

– Despre ce fel de serviciu vorbeşti? Spargeri sau bănci?

Ea făcu o mişcare ameninţătoare spre el, însă Per chicoti şi rămase neclintit.

– Hai, Răzbunătoare mascată, spuse el smulgîndu-i de pe cap căciula şi ciufulindu-i părul. Luptele sînt un sport pe teren acoperit, aşa că îl trecem în agendă pentru mai tîrziu. Hai să mergem acasă.

El se întinse pentru a-i săruta buzele bosumflate. Sărutul lui promitea o mulţime de lucruri, se gîndi Erika visătoare, căldură şi tandreţe, şi mai presus de toate dorinţă, dorinţă arzătoare de a-i aparţine. Ea se urcă în maşină pe locul de lîngă el şi stătu ghemuită tot drumul.

Cînd au ajuns, au salutat-o pe Freya scuturîndu-se de zăpadă pe podea, în timp ce-şi scoteau hanoracele şi mănuşile.

– Ar fi mai bine să-ţi dai jos hainele astea, zise Per repede.

– Poftim?

– Eşti udă toată, îi explică el. O luă de mînă şi o conduse în camera de zi. Trebuie să faci un duş.

Ea îl urmă sus, în dormitorul lui, şi gura i se curbă într-un zîmbet nesigur. De ce reacţionase exagerat la sugestia lui? se întrebă.

– Aş putea să mă duc acasă şi să fac un duş, spuse ea, adresîndu-se spatelui său lat.

– Nu are sens, zise el hotărît. Eşti deja aici.

Ea nu spuse nimic, dar era pregătită pentru combinaţia ciudată de emoţii care aproape o paralizau, atunci cînd a intrat în dormitorul lui. Dispoziţia îi fusese destul de nonşalantă, aproape de flirt, ceva mai devreme, însă devenise serioasă cînd se confruntase cu intimitatea încăperii. Dormitorul seamănă aşa de mult cu el, îşi zise ea. Pereţii şi podeaua etalau diferite nuanţe de brun şi un pat imens, acoperit cu o cuvertură din blană de culoare închisă, domina centrul. Camera era la fel de senzuală ca şi îmbrăţişarea lui, şi Erika se imaginä aşezată pe patul acela masiv, în timp ce mîinile lui ar fi aprins focuri în ea.

– Patul tău e aşa de mare! Ea îşi muşcă limba, însă cuvintele fuseseră rostite.

– E necesar să fie astfel, spuse el rîzînd uşor. Şi chiar cu spaţiul ăsta, uneori mai cad din el.

Erika îşi simţi obrajii încălzindu-se şi se întrebă cum s-ar fi simţit dacă ar fi stat acolo. Trupul ei dorea să rămînă, însă mintea o făcea încă să

şovăie.

– Nu e nevoie de atîta deranj. De ce nu mă duci acasă? Mă pot spăla şi schimba acolo.

Per o împinse în baie şi Erika îşi pierdu răsuflarea: era aproape la fel de mare ca dormitorul ei, cu o cadă îngropată şi carpete albe, groase.

– Eşti udă toată şi îngheţată, îi spuse el. Chiar şi cu pantalonii ăştia, ai toate şansele să răceşti dacă ieşi afară.

– N-am altceva să pun pe mine. Era trasă într-un vîrtej de emoţii contradictorii şi se agăţa de orice scuză care îi venea la îndemînă.

– O să-ţi găsesc eu ceva, îi promise el. Acum intră şi dă-ţi jos hainele. E dispoziţia medicului.

– Tu eşti veterinar.

Zîmbetul lui era şi mai ademenitor în timp ce o privea cu căldură.

– Doctorul e doctor! Trase un teanc de prosoape groase, bej, dintr-un dulap şi i le întinse. Ai putea să încerci un *jacuzzi*, spuse el arătînd spre unul din capetele cadei. Nici nu ai idee cît ţi-ai folosit azi muşchii şi mîine or să te doară.

Erika îşi scuturä capul. Nervii îi vibrau doar fiindcă era acolo cu el, nu avea nevoie de altă stimulare a simţurilor.

– Bine, zise el. Fă un duş acum. Uite, ăsta are

cap pulsator. O să fie bine, o să vezi.

Ea închise uşa şi oftă în timp ce se aşeza pe o banchetă căptuşită, confortabilă, apoi îşi scoase şosetele şi le aruncă pe podea înaintea ei. Ce era aşa mare lucru? se întrebă. De ce i se părea atît de periculos să facă un duş aici? Fusese la petreceri pe plajă, unde făcuse duş şi îşi schimbase îmbrăcămintea, fără să se gîndească deloc la asta. Ce diferenţă era că făcea acelaşi lucru în casa lui Per?

Dar bătăile nebune ale inimii îi spuneau de ce ezită, cînd văzu lucrurile lui Per: prosoapele de pe rafturi, puţin mototolite fiindcă fuseseră prea repede trase; o sticlă de şampon şi un tub cu pastă de dinţi, aşezate lîngă chiuvetă; un halat albastru-închis, catifelat, agăţat în spatele uşii. Baia o tulbura şi mai mult decît dormitorul.

Încercînd să-şi potolească bătăile puternice ale inimii, ea îşi scoase repede restul hainelor, însă aerul rece nu îi făcu prea mare plăcere. Deschise uşa puţin pentru a arunca o privire şi, nevăzîndu-l pe Per, îşi lăsă hainele grămadă pe podea. Oare de ce se purta atît de ciudat? se întrebă. Doar avea încredere în Per. Dar de la seara aceasta dorea mai mult decît o masă plăcută şi cîteva sărutări. Oare ar mai fi simţit

acelaşi lucru şi a doua zi? Sau ar fi regretat că lăsase relaţia lor să-şi schimbe natura?

Se relaxă puţin, în vreme ce îşi uda părul şi apoi zăbovi sub duşul care pulveriza apa în pulsaţii. Apa fierbinte, împroşcată în stropi înţepători, o făcea să se simtă minunat, şi Erika încercă să-şi liniştească temerile. Erau anii optzeci, în definitiv, cînd oamenii se bucurau de intimitate acolo unde o găseau. Începu să se simtă mai bine cu timpul şi păşi afară de sub duş, cu grijile alungate odată cu rigiditatea.

Ştergîndu-se cu putere se învioră complet, savurînd senzaţiile produse de lucrurile din jurul ei, prosopul mîngîindu-i spatele şi pieptul, covorul atît de cald şi de gros de sub picioarele ei, faianţa netedă ca gheaţa pe care patinaseră cu o săptămînă în urmă. Pieptul păros al lui Per, cînd o strînge aproape de el.

Pieptul păros al lui Per? Ea nu îl văzuse niciodată fără cămaşă. De unde să ştie dacă pieptul lui era păros? Îşi puse întrebarea dacă nu trebuia să facă încă un duş, unul rece.

– E ridicol! exclamă ea, şi se înfăşură într-un prosop uscat.

Deschise încet uşa şi privi în dormitor. Era gol. Hainele ei nu mai erau, dar o cămaşă bărbă-

tească fusese aşezată de-a curmezişul patului. Îşi dădu jos prosopul şi o îmbrăcă. Îi ajungea pînă la jumătatea coapselor iar umerii erau foarte largi. Simţea materialul foarte fin pe corp şi mirosul de pădure al coloniei folosite de Per.

Simţindu-se aproape ca în îmbrăţişarea lui, îşi şterse părul cu prosopul şi îl pieptănă înapoi, pe spate, apoi mai aruncă o privire în oglinda din baie. Îşi suflecă mînecile cămăşii şi lăsă primii doi nasturi descheiaţi.

Erika îşi zîmbi în oglindă. Nu arăta prea rău, decise ea, puţin surprinsă. Cămaşa era aproape sexy, cu tăieturile de pe părţile laterale. Zîmbi mîhnită de gîndurile care îi treceau prin minte. În mai puţin de o jumătate de oră trecuse de la teama faţă de intimitatea dormitorului şi a băii. Acum se simţea de parcă mîinile lui ar fi atins-o, era ca şi cum trupul lui ar fi posedat în întregime trupul ei.

Incertitudinile sale privind felul în care se desfăşura seara erau aproape cu totul lăsate de o parte şi ea luă cordonul halatului şi îl înfăşură de două ori în jurul taliei. Apoi îşi azvîrli pe spate părul cu o bravadă pe care o simţea doar pe jumătate şi coborî să-l găsească pe Per.

El era în bucătărie, aplecat deasupra mesei,

cu spatele la ea. Îi privi un moment umerii puternici, musculoşi, şi simţi cum o cuprinde o dorinţă intensă. Lumile diferite în care au trăit contau puţin, îşi spuse ea brusc. Lumea pe care şi-o găsiseră împreună era totul.

Simţindu-i prezenţa, el se întoarse şi îi zîmbi.

– Gata? spuse el. Îţi place îmbrăcămintea pe care ţi-am oferit-o?

– E bună, răspunse ea privind în jos. Apoi se ridică pe vîrfurile picioarelor şi se învîrti. Vezi, tot ce mai trebuie sînt nişte cute pe ici pe colo şi aş putea lansa o nouă modă.

El o fixă cu privirea şi Erikăi i se păru că durează o veşnicie. Era un foc ceea ce vedea ea în ochii aceia blînzi şi albaştri? Îşi simţi trupul fremătînd uşor în aşteptare. Per se întoarse la pregătitul cinei.

– Vrei nişte vin, zise el, arătînd spre cele două pahare aflate alături.

Erika luă unul dintre ele şi sorbi o înghiţitură de vin, apoi încă una. Pînă să-şi dea seama, îl terminase pe tot.

– Mai vrei un pahar? o întrebă Per.

Erika ezită, apoi făcu semn din cap că da, amintindu-şi că mai mult de două pahare de vin o fac imprudentă. Avea nevoie ca toate simţurile

să-i fie treze pentru seara aceea.

Per servi cina, o supă grasă, delicioasă, şi pîine proaspătă, crocantă; mîncară în faţa focului. E linişte şi pace, se gîndi Erika fericită, chiar şi sforăitul Freyei, din colţul camerei, parcă aparţine scenei idilice.

Odată îndepărtate vasele, se aşezară la loc pe perne şi priviră focul. Erika îşi aminti de altă noapte la fel ca aceasta, neliniştea pe care o simţise la întrebările lui Per şi apoi mîngîierea braţelor lui. Pînă cînd i-a întrerupt Freya.

Ea sorbi ultima picătură de vin şi puse paharul deoparte. Noaptea aceasta parcă era la fel şi totuşi diferită. Mulţumirea ei se lupta cu o puternică tensiune nervoasă. Trupul ei aştepta parcă ceva. Privi către Per. El se uita la ea zîmbind

– Povesteşte-mi despre familia ta, îi ceru el dintr-o dată.

– Familia mea? Nu se aştepta la întrebarea lui. Ce vrei să ştii despre ei?

– Vreau să ştiu de ce te-ai ascuns de toţi cei pe care îi ai.

Ea se încruntă şi se ridică să-şi umple din nou paharul cu vin.

– Nu m-am ascuns. Sînt doar ocupată. Prea

ocupată pentru nişte relaţii fără sens.

– Fără sens? Cei mai mulţi oameni nu consideră dragostea lipsită de sens.

Vocea lui o urmări în bucătărie, însă nu îi dădu nici un răspuns. Rezistase pînă atunci preocupării lui faţă de trecut, dar poate că odată satisfăcută, curiozitatea lui s-ar fi mutat în prezent.

– Părinţii mei erau în toiul preparativelor de divorţ, cînd tata a murit de atac de inimă, îi zise ea cînd reveni în cameră. Se aşeză pe pernă. Aveam cincisprezece ani şi Kristina doisprezece.

– Ea cum e?

– Kristina? Erika ridică din umeri. Disperată să se mărite.

– De ce?

– Cine ştie? Poate că vrea să-şi demonstreze că anumiţi bărbaţi o găsesc adorabilă. Începuse deja să regrete toată această conversaţie.

– Iar tu nici măcar nu vrei să rişti, murmură el.

Ea îl privi aspru, dar efectul privirii ei se pierdu în lumina vagă a focului. Totuşi, rigiditatea spatelui ei, cînd se întoarse într-o parte, îi dădu de înţeles lui Per că forţase nota discuţiei.

– Destul cu încăierarea asta verbală, zise el vesel. Nu ţi-am promis nişte sporturi pe teren acoperit în seara asta? Vocea lui căpătase un ton

uşor provocator. Lupte, cred.

– Lupte? şopti Erika, glasul dezvăluindu-i brusc nervozitatea.

Per o ridică în picioare şi îi înconjură mijlocul cu braţele. Erika îl privi în ochi, simţindu-şi sîngele încălzindu-i-se.

– Nu, ştii... începu ea ezitantă, cred că Freya ar fi stîrnită din nou dacă ne-ar vedea prostindu-ne. N-aş vrea să fiu atacată.

Per zîmbi.

– Nu sînt sigur pe care dintre noi ar ataca, spuse el. Erika simţi cum îl umflă rîsul. Iată de ce am închis-o în spălătorie.

Ea privi repede în jos. Freya plecase. Îşi aminti cum cîinele îl urmase pe Per în bucătărie, mai înainte, însă nu dăduse importanţă amănuntului. Cei doi pisoi erau încă în cameră cu ei, dar adormiseră lîngă foc.

Erika respiră adînc, încercînd să se liniştească, dar fără prea mult succes. În timpul cît Per o îmbrăţişase, observase cît de firesc se potriveau. Erau amîndoi în picioarele goale, umărul ei se potrivea perfect sub braţul lui, în timp ce umărul lui era la înălţimea potrivită pentru a-şi rezema capul de el. Tensiunea pe care o simţise de cînd îşi făcuse duşul devenea mai intensă.

– Nu cred că în felul ăsta începi o partidă de lupte, murmură ea. Faptul că i se tăia respiraţia o irita. El o îmbrăţişase prea tare, se gîndi ea; era o tactică incorectă.

– Cum vrei tu, Erika, zise el liniştit.

Ea înghiţi greu. Ce mai era acum? se întrebă ea puţin disperată. Ce rol jucau, totuşi?

– Bine. O să mergem în colţurile noastre, apoi ieşim să luptăm, spuse ea pe neaşteptate. Aşa se face, nu?

– Cred că ăsta e box.

– Nu, insistă Erika. Aşa facem noi în California.

– Aha, zise el încuviinţînd din cap. Vom lupta deci după regulile din California.

– Corect, aprobă Erika înseninată. După regulile din California. Tu te duci lîngă scaunul cu spătar, iar eu mă întorc acolo unde stăteam pe perne. Apoi, cînd spun start, ne întîlnim în centrul camerei.

Per privi îngîndurat în jurul lui, apoi o sărută uşor pe buze.

– Bine, zise el. Se întoarse, începu să meargă, dar, după ce făcu doi-trei paşi, Erika se repezi la el şi îl doborî pe covor.

– Am cîştigat, şopti ea rîzînd în hohote. Era aşezată pe spatele lui. Cu braţele încolăcite în jurul gîtului său, ea se mişcă în aşa fel să-l ţină

dedesubt.

– Te bucuri? întrebă Per sec.

– Ei bine, da, răspunse ea. Pînă la urmă, am învins.

– Dar nu s-a terminat. Trebuie să mai facem o rundă, după regulile din Minnesota.

Ea îşi relaxă puţin braţele.

– Ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă: fără cruţare. Se rostogoli de sub ea pînă ajunse pe spate. Respiraţia ei se înteţise datorită efortului şi poziţiei lui Per.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea jucăuşă. Nu recunoşti că te-am învins? Se ridică şi se aşează pe pieptul lui. Nu vreau să te iau prea dur, aşa că de ce nu recunoşti că ai fost bătut?

Ochii lui licăreau şi el zîmbea periculos.

– Per. Numele lui sfîrşi într-un ţipăt cînd Erika se simţi ridicată în aer şi aşezată pe spate. Per îşi ridicase picioarele de pe podea şi le bătuse unul de altul. Aşa că acum stătea deasupra ei şi o prinsese ferm, dar confortabil, în strînsoarea lui.

– Destul, destul! strigă ea năucită. Ne-am putea lovi.

– Nu, zise el blînd. Poţi să ai încredere în mine. Nu te-aş lovi pentru nimic în lume. Începu să o sărute uşor pe gît. Părul aspru al bărbii o gîdila şi îi făcea plăcere în acelaşi timp. Se trezi miş-

cîndu-se sub el şi îl auzi cum oftă de plăcere.

– Per, zise ea cu un chicotit înăbuşit, mă dau bătută.

– Bine, murmură el. Îi deschise alt nasture de la cămaşă şi îi acoperi cu sărutări valea dintre sîni. Simţea că ia foc oriunde o atingeau buzele lui, că dorinţa o mistuia.

– Per, stărui ea, ar trebui să ne oprim. Dar tocmai cînd îi vorbea, mîinile lui alunecară sub cămaşă şi îi mîngîiară pielea caldă.

– Îmi pare rău, Erika, zise el. Nu pot să mă opresc.

– Oh? Abia îşi dădu seama că replica ei sunase ca un oftat.Trupul îi zvîcnea la atingerea arzătoare a mîinilor lui. Îşi pierduse cordonul şi restul nasturilor păreau să se desfacă de la sine.

El îi apucă cu gura sfîrcul unui sîn, limba lui mîngîindu-l cu o asprime care o răscolea şi ea se agăţă strîns de el.

Apoi Per îşi ridică încet capul şi privi serios în ochii ei.

– Tradiţia vikingă nu-mi dă voie să mă opresc.

– Oh?

– Un bărbat de obîrşie scandinavă, care învinge un duşman, trebuie apoi să-i răpească femeia.

– Oh? Simţea că nu mai era în stare să spună

nimic coerent, „oh" era singurul sunet pe care gura ei îl putea scoate, cel puţin atîta timp cît mîinile lui Per îi mîngîiau sînii şi abdomenul, lăsînd o dîră de foc în urma lor.

Per se întoarse într-o parte şi mîinile lui începură să-i mîngîie coapsele. Ea dibui nasturii cămăşii lui şi i-o trase în jos de pe umeri. El o lăsă să-i cadă, în timp ce ea îşi lipea buzele de pieptul lui. Nevoia ei de a atinge, de a mirosi, de a gusta era atotputernică. Braţele ei îl ardeau aşa cum o ardeau pe ea buzele lui.

– Sînt duşmanul tău? îl întrebă ea răguşită.

El zîmbi.

– Poate că e o confruntare, spuse el ridicîndu-şi capul, aşa încît gura lui să o găsească pe a ei, dar nu mă îndoiesc că eşti femeie.

Nu mai era timp pentru cuvinte, îşi vorbeau cu mîinile şi cu trupurile. Mîinile şi buzele lui o aduseră în culmea emoţiei şi Erika şi Per îşi lepădară hainele repede dezvăluindu-se în intimitatea goliciunii lor.

Per se opri un moment, stînd în genunchi. Erika îşi ţinu respiraţia la vederea frumuseţii lui. Muşchii îi erau reliefaţi, puternici, trunchiul îngustîndu-se în jos, de la umerii laţi pînă la mijlocul şi şoldurile înguste. Părul blond, care îi acoperea pieptul strălucea în lumina focului, dîndu-i nimbul

auriu al unei statui păgîne. Trupul îi era tot numai forţă şi putere, foc dezlănţuit şi dorinţă cotropitoare.

El intră apoi în ea. Trupurile lor se încolăceau şi se mişcau în ritmurile eterne ale dragostei. Erika închise ochii zăvorîndu-l pe Per în inima şi în mintea ei. Se simţeau ca şi cum şi-ar fi aparţinut unul altuia dintotdeauna, ca şi cum s-ar fi despărţit pentru scurt timp şi acum se regăseau. Erau ca nişte îndrăgostiţi care îşi cunoşteau unul altuia trupurile, la fel de bine cum şi-l ştia fiecare pe al său, şi dorinţele celuilalt mai bine decît dorinţele proprii.

Se agăţară împreună de visul pe care îl trăiau, plutind mai sus şi mai sus, pînă atinseră culmea finală. Cînd se domoliră în cele din urmă, inimile lor continuau să bată la unison. Dacă Per era o întruchipare a darurilor zeilor nordici, se gîndi Erika înainte de a adormi, trebuia să facă mai bine cunoştinţă cu ei.

– Da, mamă, ai dreptate, aprobă Erika. Era duminică seara şi ea dădea telefonul săptămînal acasă. Sperase că auzindu-şi mama şi l-ar fi scos din minte pe Per. Dar nu mergea. Indiferent ce

făcea, el era în fiinţa ei. Zîmbetul lui aprinsese o scînteie, mîinile lui făcuseră un foc, iar buzele lui fuseseră o flacără care o mistuise.

A rămas peste noapte la el acasă, plecînd abia la jumătatea după-amiezei următoare, cînd hotărîse că ea şi pisoii trebuiau să meargă acasă. Per o ispitise propunîndu-i o cină şi braţele lui iubitoare, dar fusese neclintită. Avea rufe de spălat şi trebuia să pregătească o întîlnire pentru luni. Dar abia pusese primul rînd de rufe în maşina de spălat şi începu să-i fie dor de el. Un timp se ocupase de Sunny şi Warm, dar pisoii adormiră. După aceea merse în bucătărie şi curăţă un dulap. În cele din urmă, disperată, sunase acasă.

– Nu ştiu de ce bărbaţii ne fac asta, zise deodată mama ei, aducînd-o înapoi pe Erika la discuţia lor.

– Ce anume ne fac? Nu vroia să recunoască faptul că îi zburau gîndurile. Nu ştiu, mamă.

– Vreau să spun că nu e genul Kristinei să-şi ascundă intenţiile. El ştia că ea voia să-şi facă un rost; obişnuia să o ducă în Malibu cu maşina, astfel încît ea putea să viseze o casă acolo. De ce credea el că ea dorea să i se dăruiască, dacă nu ar fi sperat să trăiască într-una din casele acelea, într-o bună zi?

– Poate nu s-a gîndit că ea spera să se mărite

cu el. Erika îşi aminti că Per spusese că i-ar fi plăcut o casă ca aceea a Paulei şi a lui Bill. Încercase el să-i spună că acela era un vis pentru ei doi, pentru copiii lor? Nu ştia.

Mama ei continua să vorbească despre dezamăgirea Kristinei şi Erika încerca să fie atentă la ce-i spunea. Dar cînd soneria se declanşă, indicînd că rufele erau gata, se simţi uşurată fiindcă putea închide telefonul.

După ce mută rufele în uscător, urcă din nou scările şi luă o cutie din grămada de lîngă perete. O deschise şi îşi văzu colecţia de păpuşi holbîndu-se la ea şi toate gîndurile ei în legătură cu Per reveniră într-o clipă.

La naiba! De ce îi trimisese maică-sa păpuşile? Închise cutia şi o vîrî într-un dulap. La dracu' cu despachetatul, blestemă ea, în gînd. Trebuia să se apuce să pregătească întîlnirea aceea. Poate că, dacă se concentra asupra problemelor de serviciu, n-ar mai asalta-o amintirile despre bărbatul care o posedase cu atîta dăruire, care îi murmurase vorbe de dragoste în momentul plin de pace, dinainte de a adormi...

Capitolul opt

Per aruncă o privire spre rafturile pentru cărţi încă neterminate, de pe coridor, în timp ce cobora în grabă scările, împreună cu Freya, pentru a-şi lua micul dejun, în acea dimineaţă de luni. De cînd se implicase în relaţia cu Erika, atît de multe proiecte ale sale fuseseră lăsate deoparte. Tot timpul liber şi-l petrecuse cu ea, dar fusese alegerea lui. A meşteri rafturi de bibliotecă nu era

la fel de plăcut ca a ţine în braţe acea femeie frumoasă, îşi zise el.

Sfîrşitul de săptămînă petrecut împreună fusese minunat, cel mai grozav din cîte petrecuse. Satisfacţia i-ar fi fost deplină dacă Erika ar fi dat glas sentimentelor ei faţă de el.

Îi fusese atît de greu să o ia încet, să-i lase timpul necesar pentru a înţelege că ar fi putut avea tot ceea ce visa, atît în cariera ei, cît şi în viaţa intimă. Nu trebuia să aleagă una sau alta, ar fi vrut ca ea să ştie asta. Per zîmbi. Se părea că aşteptarea lui era pe sfîrşite. În cele din urmă, văzuse scînteia dragostei în ochii ei şi o simţise.

E aproape nostim, medită el. Crezuse că fusese fericit în aceşti ultimi ani. Făcuse munca pe care o iubea şi avea prieteni care îl înconjuraseră cu toată grija lor. Totuşi, recunoscînd faţă de sine sentimentele pentru Erika, ajunsese să îşi dea seama cît de singur fusese de fapt. Avea nevoie de o femeie deosebită care să se bazeze pe el şi să răspundă dorinţei lui arzătoare de a cultiva o relaţie. Erika îl făcea să se simtă din nou întreg, umplea acel gol din viaţa lui. De acum nici unul nu mai trebuia să fie din nou singur.

Dar trebuia să găsească momentul potrivit, pentru a-i spune ce simţea. Un fior îl furnica pe

şira spinării. Cu ani în urmă îi ceruse lui Jodi să se mărite cu el, înainte de a fi fost sigur de sentimentele lui pentru ea. Dar cu Erika trebuia să facă lucrurile mai bine, îşi promise el. Urma să facă mai bine o mulţime de lucruri cu ea.

Fredonînd , aprinse lumina în bucătărie şi privi la ceas. Fir-ar să fie, îşi zise. Nu ştia că se făcuse atît de tîrziu. Avea timp doar pentru o ceaşcă de cafea, şi aia instant, înainte de a pleca la muncă.

– Nu trebuia să mă laşi să dorm atît, o admonestă pe Freya, amuzîndu-se de expresia tristă a cîinelui.

Freya adulmecă în jurul farfuriei ei goale şi se opri să-l privească. El deschise dulapul în care trebuia să fie ness-ul, dar nu era acolo. Căută prin alte dulapuri, o anumită panică strecurîndu-se în mişcările lui. Poate că, îşi zise el, îl pusese într-un loc nepotrivit.

– La dracu'! exclamă, trîntind uşa ultimului dulap. S-a dus tot. Se zisese cu buna lui dispoziţie.

Se mîndrise întotdeauna cu organizarea care domnea în viaţa lui, cu capacitatea lui de a-şi ţine casa în ordine. Cum de putuse să uite să-şi cumpere cafea? De ce nu observase că s-a terminat ultimul borcan?

Înghiţi vitamine cu puţină apă şi începu să se calmeze. Uitase să cumpere cafea, asta era tot! Nu era un dezastru. În plus, putea găsi întotdeauna o cană cu cafea în drum spre cabinet, aşa că putea să şi-o bea acolo. Cît despre micul-dejun, avea să aştepte pînă la prînz.

Cînd se întoarse repede să-şi ia haina, îşi lovi de scară fluierul piciorului.

– Uf, drăcia dracului, icni, ţinîndu-se de picior. Freya, ce se întîmplă cu mine? strigă el spre cîine. Casa asta începe să se ducă de rîpă. Nu am mai pregătit o masă bună pentru mine de săptămîni. Nu mai beau nimic altceva decît ness. Şi acum, nici pe ăsta nu-l am, fiindcă nu am mai fost la cumpărături de un car de vreme. Cum poate o femeie să stîrnească un asemenea prăpăd în viaţa mea? Nici una nu m-a afectat vreodată atît, nici chiar Jodi, după ce a plecat.

Freya scheună încet şi îşi ridică un picior din faţă, cerîndu-şi parcă iertare.

– Ştiu că nu e vina ta, puiule. E a mea şi numai a mea. M-a preocupat atît de mult ca totul să meargă bine cu Erika, încît am uitat de celelalte treburi, dar or să se schimbe lucrurile. În curînd, vom avea grijă de ea în permanenţă şi va fi mai uşor. O să avem timp de cumpărături de la

băcănie, o să trăim din nou normal. În definitiv, nu o putem face fericită, dacă nu îi dăm să mănînce.

Uitîndu-se la ceas, îşi trecu repede mîna prin păr şi se simţi puţin ridicol pentru presimţirile rele care îl încercau. E doar lipsa cafelei, îşi zise el, nimic altceva. O bucătărie fără cafea nu e un avertisment al lucrurilor rele ce aveau să vină. Nu înseamnă altceva, decît că fusese neglijent. Dar euforia dinainte nu îi revenise.

– Ce viaţă! murmură Erika, aruncîndu-şi mapa din piele pe birou. Era cinci şi jumătate, se întuneca afară şi plecaseră toţi. Îşi descălţă pantofii uşori de lac şi se duse la fereastră pentru a privi în parcare. O rafală de vînt făcu ferestrele să zornăie şi ea tremură fără să vrea.

Jos, jeep-ul de întreţinere patrula prin parcare, gata să pună în stare de funcţionare bateriile îngheţate după opt ore de rafale aspre. Jeep-ul era oferit de toate firmele importante din zonă şi Erika îşi aminti cum o scăpase odată de-o noapte petrecută în birou.

Se întoarse de la fereastră şi se îndreptă spre birou, tîrîndu-şi picioarele prin covorul pufos.

Degetele de la picioare tînjesc după nisipul cald al plajei, se gîndi ea. Dacă ar fi fost acum acasă, şi-ar fi făcut alergarea zilnică pe ţărmul oceanului, săpînd în nisip cu picioarele goale şi bălăcindu-se cu surf-ul.

O adîncă melancolie îi provocă un uşor tremur al obrazului. Făcuse tot posibilul să se adapteze, dar oare sudul Californiei va fi adevărata ei casă pentru totdeauna? Avea să se simtă mereu ca o străină aici, în nordul îngheţat? Erika simţea cum sentimentele ei de izolare şi deprimare se amplifică.

Luase slujba asta cu atîta entuziasm! *Data Control* era recunoscută în toată lumea ca o companie de seamă. Totuşi lucrurile păreau să se năruiască atunci cînd a ajuns aici. Sistemul de siguranţă avea scăpări, erau reduceri de buget şi depăşiri de cost. Îşi frecă ochii obosită. De ce o scoteau din pepeni aspectele de zi cu zi ale muncii ei?

Amintirea weekend-ului petrecut cu Per îi aducea puţină mîngîiere în mintea obosită. Un zîmbet dulce-amar îi apăru încet pe buze în vreme ce corpul ei era străbătut de o căldură blîndă. În mod sigur, viaţa ei personală nu era deprimantă, dar intensitatea sentimentelor o

îngrijora. Per părea să îi domine gîndurile, chiar cînd era la birou înglodată în treburi.

Se uită la lucrarea strînsă morman pe birou. Nu se mai simţea în stare să termine nimic astăzi, dar era încurcată în blestematele acelea de întîlniri care au curs una după alta. Cîteva minute cu Per i s-ar fi părut divine.

Ridică teancul de mesaje pe care Lisa i le lăsase pe birou. Trei erau de la Per şi ea se încruntă. Ce trebuia să facă? Se simţea atît de sfîşiată de emoţiile pe care bărbatul acesta le iscase în inima ei! Voia să fie cu el, dar îşi recunoştea în acelaşi timp o slăbiciune în această dorinţă.

Se aşeză şi puse mîna pe telefon. Per răspunse la primul apel.

– Erika?

– Bună, eu sînt. Se pare că ai avut o zi grea. Erika îşi simţi inima încălzindu-se la auzul vocii lui.

– Ziua nu a început prea bine, zise el. Am rămas fără cafea.

– Se mai întîmplă, spuse ea tachinîndu-l.

– Începusem că cred că m-ai abandonat odată cu borcanul de ness, continuă el. Eram gata să ies din casă cînd a sunat telefonul.

– Acum trebuie să mă întorc la treabă. Am

avut o zi îngrozitoare.

– Se pare că simţi nevoia unei înviorări intime, murmură el, şi Erika se luptă pentru a nu ceda propunerii lui tentante.

Trebuie să fii tare, îşi zise ea.

– Mă tem că mă aşteaptă o noapte lungă aici, spuse ea. O să fie coşmarul săptămînii. Altă rafală de vînt zgudui fereastra, făcînd să i se pară biroul rece şi dezolant.

– Cred că asta o să-mi dea timp să cumpăr proviziile necesare. Per nu-şi putea ascunde dezamăgirea din glas.

Se lăsă între ei o tăcere pe care Erika dorea cu orice preţ să o spargă. I-ar fi putut spune că şi uitase de lucrarea care stătea vraf în faţa ei, că voia să îl vadă. Dar nu o făcu şi pierdu momentul.

– Ei, mă cheamă datoria, spuse Erika veselă. Vorbim la sfîrşitul săptămînii.

– Sigur, încuviinţă Per ezitant. Să nu munceşti prea mult.

Îşi spuseră la revedere şi Erika închise telefonul cu inima îndoită de hotărîrea ei de a lăsa lucrurile între ei să se răcească puţin. Îngrijorarea ei reveni şi ieşi pînă la automatul pentru gustări. Spera să fi rămas măcar un sandviş acolo. Îi era

o foame chinuitoare, aproape dureroasă, şi se îndoia că un sandviş i-ar fi potolit-o, dar nu avea altceva de ales pentru seara aceea.

– La naiba! murmură ea. Le-am scăpat în zăpadă? Erika îşi căută frenetic cheile prin buzunarele hainei, schimbîndu-şi sacoşa dintr-o mînă în alta. De ce nu era ziua mai lungă; să poată veni şi ea acasă de la băcănie, pe lumină? Toată săptămîna aceea fusese mizerabilă şi cheile pierdute în zăpadă i-ar fi pus capac.

Se hotărîse să devină mai sociabilă şi joi ieşise să cineze cu cîţiva colegi. Dar asta nu-i făcuse mai uşoară singurătatea şi nici nu o ajutase să-l uite pe Per. Localul era drăguţ, oamenii inteligenţi şi plini de viaţă, şi au discutat despre calculatoare. Ce şi-ar fi putut dori mai mult? Erika nu ştia.

Mîinile ei găsiră, în sfîrşit, cheile. Oftă uşurată, vîrînd una în broască. Un lătrat se auzi de undeva din interiorul clădirii şi, în acelaşi timp, uşa se deschise singură. Erika tresări de spaimă. Sacoşa era gata să-i pice din mînă, însă bărbatul care stătea în uşă o înşfăcă înainte de a se vărsa

ceva.

– Am prins-o, spuse Per în timp ce ea încerca să-şi menţină echilibrul.

– M-ai speriat de moarte, se răsti ea. Ce faci aici?

Toată săptămîna îi fusese dor de el, un dor aproape insuportabil, dar se încăpăţînase să nu-l cheme, dependenţa, nevoia de el, o înspăimînta. Sperase că petrecîndu-şi timpul separat s-ar fi îndepărtat de Per, că focul pe care el i-l aprinsese în inimă şi-ar mai fi pierdut din căldura intensă. Dar m-am înşelat, chiar foarte mult, se gîndi Erika obosită.

– Am trecut doar să văd cum o mai duci, spuse Per îngrijorat.

– Ar fi trebuit să mă suni. Puteam să am treabă.

El închise uşa în urma ei şi duse sacoşa în bucătărie.

– M-am hotărît să trăiesc periculos şi să vin, totuşi, îi strigă el.

Vocea lui îi aduse aminte de mîngîierile lui, de căldura îmbrăţişării lui. Ea se luptă cu impulsul de a alerga în braţele lui şi încercă să-şi scoată ghetele. Dar ele nu se clinteau.

– Stai jos, îi ordonă Per cu blîndeţe.

– Pot să-mi port singură de grijă, insistă Erika cu o voce tremurată în timp ce se aşeza. Simţea că va plînge. Ce era atît de teribil să dorească îmbrăţişarea unui bărbat care, oricum, ţinea la ea?

Per îngenunche în faţa ei şi îi trase o gheată. Mîinile lui puternice începură să-i masese uşor piciorul, apoi glezna şi gamba. În timp ce corpul i se relaxa, Erika oftă, uimită de senzaţiile plăcute. Simplul masaj îi reconforta trupul întreg, eliberînd-o de supărarea şi frustrarea ei.

Săptămîna aceea, în care încercase să se ţină tare fusese un eşec, recunoscu Erika în sinea ei. Nu putea fi fericită departe de el. De ce nu aş lăsa evenimentele să-şi urmeze cursul lor firesc? se întrebă ea.

– Piciorul meu e transpirat, murmură ea timid.

– Piciorul unei zeiţe nu transpiră, îi spuse el, sărutînd-o blînd pe degete. Acea sărutare se transformă într-o flacără de dorinţă care îi cuprinse trupul. Se priviră în tăcere în vreme ce el continua să-i maseze piciorul.

Erika se răsuci pe scaun. Lucrurile devin de nestrunit, se gîndi ea subit.

– Îmi scoţi odată cealaltă gheată? întrebă ea

ţîfnoasă.

– Scuzele mele, doamnă, şopti el. Îi trase şi cealaltă gheată şi repetă masajul pe care-l termină cu acelaşi sărut fugar. Apoi, o ridică în picioare şi o luă în braţe. Ei îi plăcură senzaţia pe care cămaşa lui i-o lăsa pe piept, mirosul proaspăt al pielii cînd se aplecă deasupra ei.

Erika simţi în îmbrăţişare o căldură şi o siguranţă pe care n-ar fi vrut să le piardă niciodată şi îşi strînse braţele în jurul spatelui lui.

– Erika, oh, Erika, suspină el, apoi îşi apăsă buzele pe gîtul ei.

În cele din urmă, mîinile lui o eliberară din strînsoarea lor iubitoare şi începură să se plimbe uşor pe trupul ei. Se furişară sub jacheta ei şi mîngîiară bluza subţire, din mătase. Cît de dulce era senzaţia pe care i-o dădea el, reflectă Erika, şi cît de mult îi simţise lipsa! Trezea în ea nu numai un foc minunat, dar şi sentimentul nespus de plăcut de a fi alături de el, de a împărţi cu el ce avea mai bun în viaţa ei, de a face lucrurile obişnuite să pară deosebite. Acum nu mai e timp de vorbă, se gîndi ea. O să-i spun mai tîrziu.

Ridicîndu-şi gura spre a lui, îl sărută cu pasiune, sorbindu-i puterea şi tandreţea. Trupul ei se mişcă mai aproape de el. Avea nevoie de el şi

dorea să ştie că şi el avea nevoie de ea, că săptămîna care îi ţinuse departe îl chinuise şi pe el. Voia să şi-o şteargă din minte şi să savureze din plin paradisul de pace binecuvîntată pe care îl găseau unul în braţele celuilalt. Nu-i mai păsa de pericolele care o pîndeau.

Epuizată de puterea dorinţei, se trase înapoi şi îşi sprijini capul de pieptul lui.

– De ce nu-ţi dai jos haina asta groasă pînă pregătesc eu cina? îi sugeră el.

Erika zîmbi, jucîndu-se uşor cu nasturele de sus al cămăşii lui.

– Ce o să mîncăm?

– Friptură. Ea îi deschise nasturele şi îi dădu un sărut tandru pe piept.

– Cartofi copţi. Îi dădu alt sărut.

– Fulgi de porumb. El îi ridică faţa şi buzele lor se atinseră uşor, ca şi cum le-ar fi fost teamă de dorinţele pe care le putea trezi un sărut lung.

– Un *beaujolais* bun.

– Hmmm, mormăi ea, sărutîndu-l de două ori pe obraji, recunoscătoare.

– Şi după cină? întrebă încet.

De data aceasta o sărută el.

– E vremea cînd încep adevăratele emoţii, îi

şopti el. Trupul ei fremăta de febra ce i-o stîrnise, de foamea pentru el.

– E King Kong la televizor în seara asta.

Erika stătea în îndoitura braţului lui Per, jucîndu-se cu firele de păr blond de pe pieptul său. Mîngîindu-le în răspăr, le făcu să se ridice ceea ce îi aminti de cîmpia de grîu pe care o văzuse într-o vară, cînd făcuse o excursie în Kansas, în copilărie. Îşi aruncaseră amîndoi hainele deoparte şi îşi lipiseră trupurile sub o pătură mare, pe podea.

Mîna ei se lăsă în jos pentru a-i mîngîia abdomenul. Se simţea aproape imprudent de jucăuşă în timp ce se uita fără interes la televizor, unde o ceată de oameni îl vînau pe bătrînul King Kong prin junglă. Văzuse filmul cu ani în urmă, împreună cu tatăl ei, şi nu prea avea chef să-l urmărească din nou.

– Dumnezeule, voi, bărbaţii, sînteţi cu siguranţă nişte creaturi războinice.

Per se întoarse şi o privi neîncrezător.

– Şi femeile sînt chiar aşa de blînde?

– Nu cred.

– Corect, mormăi el în barbă, şi se uită iarăşi la film.

Ea îi prinse uşor capul şi îl întoarse cu faţa spre ea.

– Da, şuieră ea, lipindu-şi buzele de ale lui. Nu cred.

Buzele lui zăboviră pe ale ei pentru un scurt moment.

– Presupun că ăsta a fost un exemplu de blîndeţe feminină.

– Ba, a fost o doamnă cu nervii încordaţi la maximum, îi zise Erika. Se lăsă pe pieptul lui, aşezîndu-şi capul chiar pe linia privirii lui.

– Tu mă aduci pe mine la extreme chiar acum, drăguţă, spuse el, şi încercă să privească pe deasupra capului ei. Filmul ăsta e unul clasic, nu vrei să-l vezi?

– Nu prea. Nu îmi place violenţa.

Per o sărută apăsat, luîndu-i respiraţia, apoi se rezemă pe spate.

– E un fapt dovedit că femela din toate speciile e mult mai uşor de provocat şi are o capacitate pentru violenţă mai mare decît masculul.

– Gogoşi!

O răsuci într-o parte şi Erika îi simţi degetele mîngîindu-i coapsele.

– Pariez că eu pot să te provoc cel dintîi, spuse el cu un accent uşor seducător pus pe cuvîntul „provoc".

– Eşti pe cale, aprobă Erika.

În linişte, încordaţi, se puseră pe lucru. Fără un cuvînt. Se priveau doar în ochi. Erika îşi plimba degetele pe pieptul lui, dînd apoi tîrcoale buricului şi stîrnindu-i locurile cele mai sensibile. Mîinile lui se ridicară pe coapsele ei, trecură peste coaste, pentru a-i mîngîia sînii cu atingerea lor abilă. Ea îşi simţea dorinţa crescînd. Respiraţia i se acceleră şi foamea ei pentru Per crescu, dar nu se lăsă în voia acesteia.

Pentru Erika, ce se întîmpla acum, devenise ceva mai mult decît o simplă luptă între îndrăgostiţi. Avea brusc şansa de a-şi dovedi că nu era atît de dependentă de el, pe cît i se păruse toată săptămîna. Dar putea ea pretinde că ceea ce o făcea el să simtă nu era esenţa visurilor ei secrete? Se încordă să nu răspundă undelor de extaz care izvorau din degetele lui, să nu ia în seamă impulsul ei de a-şi aduce trupul tot mai aproape de el. Lupta cu nevoia crescîndă de a-i simţi asprimea pieptului apăsîndu-l pe al ei, de a-i gusta foamea devoratoare a buzelor.

Se mîngîiară şi se tulburară unul pe celălalt

timp îndelungat, care li se păru măsurat în ore. Ochii lui Per se încruntaseră şi Erika simţi umezeală la rădăcina părului. Ea avea senzaţia că inima lui îşi accelera bătăile sub degetele ei şi îşi dădea seama că ritmul lui se armoniza cu al ei. Era aproape de prăbuşire, mai putea oare să reziste măcar cîteva clipe? Voia să învingă, dar mai mult îl voia pe Per.

Se simţea tot mai aproape, cercetînd toate părţile încîntătoare ale trupului lui. Cînd stărui cu buzele la încheietura genunchilor lui, el scoase un ţipăt sălbatic. O împinse jos pe covorul gros şi o cuprinse. Ea îi ieşi în întîmpinare şi primi cu bucurie forţa dorinţei lui, ştiind că nu se putea reţine mai mult.

Pasiunea lor explodă şi ei rămaseră cu trupurile împletite, privindu-se cu satisfacţie.

– Erai gata să plesneşti, nu-i aşa? o întrebă Per cînd îşi recăpătă răsuflarea.

Ea rîse gros.

– Nu contează. Tu ai plesnit primul.

El îi înălţă capul fixînd-o cu privirea.

– Ce doreşte victorioasa *valkyrie* de la sclavul ei?

Erika îl privi în ochii de un albastru intens care cu numai cîteva clipe înainte păruseră ca

frămîntaţi de furtună. Furtuna trecuse, dar mai era încă o scînteiere de foc în blîndeţea din adîncul lor. Ce voia? se întrebă ea în timp ce-l privea pe bărbatul de care se îndrăgostise. Totul, se gîndi ea disperată – libertate şi dependenţă, risc şi siguranţă, şi toate posibilităţile incerte care le stăteau în faţă.

– Pe tine, murmură Erika, uimită de ceea ce Per ajunsese să însemne pentru ea. Numai pe tine.

Capitolul nouă

Trăgînd cu coada ochiului drept, Per văzu soarele care începea să se ridice deasupra orizontului. Socoti că trebuiau să ajungă la casa părinţilor lui, în Blackduck, cam într-o oră.

Privi peisajul de dinaintea lui, dezolant, în alb şi negru. Coniferele se închideau la culoare iarna şi dis-de-dimineaţă verdele lor părea negru. Priveliştea îl umplea de emoţii contradictorii, de

melancolie şi bucurie.

Ţinutul ăsta aspru îl găzduise încă de la naştere, se gîndi el, îl hrănise şi îl transformase în bărbatul care era acum, şi avea să-l primească la moarte. Ochii i se întunecară, iar mîinile i se strînseră pe volan. Pămîntul acesta era casa lui şi a patru generaţii de strămoşi. Nu exista un alt loc pe lume unde şi-ar fi dorit să trăiască.

Simţi o foială lîngă el şi întoarse capul să se lămurească ce se întîmplă. Melancolia nu putea să-l prindă azi. Bucuria din el era prea mare.

– Îmi pare rău, mormăi cu un căscat o voce adormită. Nu aveam de gînd să dorm.

El se uită repede la Erika şi apoi îşi întoarse privirea asupra şoselei. Rămase cu imaginea unor pleoape grele şi a unor obraji înroşiţi. Semăna cu o fetiţă abia trezită din somn, fragilă şi inocentă.

– E în regulă, spuse el. N-avem altceva de făcut la noapte.

Se auzi un rîs gutural şi capul ei se sprijini de umărul lui.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea ca să-l necăjească.

Fetiţa dispăruse în pădurea întunecată şi Per zîmbi de parcă ultimele urme ale melancoliei lui ar fi urmat-o.

– Mă refeream la o persoană care are o ocupaţie toată noaptea, la o *vixen.*

– Ce e o *vixen?* întrebă ea. O femeie viking?

– O femeie viking cu pofte devoratoare.

„Hmmm" a fost singurul ei răspuns, însoţit iarăşi de un căscat. Se uită pe geam la peisajul întunecat.

– Per, uite, ăia pun camionul pe foc, strigă ea, răsucindu-se în scaun pentru a se uita în spate la o fermă cu un hambar mare. Lîngă casă era un grup de trei sau patru oameni care se uitau la un foc slab ce ardea sub un camion.

Per chicoti.

– Doar îl încălzesc puţin ca să-l poată porni.

– Nu e riscant? Imaginea se pierdu în spatele unui troian de zăpadă şi ea se întoarse cu faţa spre el.

– Probabil că au lăsat camionul afară noaptea trecută şi, din cauza vîntului rece, lichidul aflat în motor, inclusiv lubrifiantul şi uleiul erau un sloi de gheaţă azi-dimineaţă.

– Deci, camionul nu va porni, spuse ea.

– Şi chiar dacă ar porni motorul, nimic altceva nu ar porni, zise Per. Pe vremea asta poţi rupe arborele cotit ca pe un creion.

– Vai!

El îi zîmbi satisfăcut că reuşise că o convingă să vină cu el la casa părinţilor lui, în weekend. Era nerăbdător ca familia lui să o cunoască şi se bucurase că fraţii şi sora lui erau şi ei acolo în acel weekend. Voia ca fiecare să vadă cît de aparte este Erika, cît de mult înseamnă pentru el. Şi mai dorea să şteargă din amintiri singurătatea săptămînii trecute, avînd-o lîngă el tot timpul. Şi poate găsea momentul potrivit pentru a-i spune exact ce simţea.

– Aceia sînt saci de dormit? Ea se uita în spatele *wagoneer*-ului.

– Da, spuse el.

Ea rîse.

– Ce facem? Campăm aici, afară?

– E doar o măsură de siguranţă. Toată lumea de pe aici ia aşa ceva în călătorii.

Ea nu răspunse, dar Per putea să-i simtă ochii întrebători.

– Dacă se întîmplă ceva cu maşina, ne înfăşurăm în ei şi putem sta aşa zile în şir. Fără ei am putea muri de frig în cîteva ore, mai ales noaptea.

– Aoleu! fu singurul comentariu al Erikăi.

– Natura nu-ţi dă nimic pe degeaba aici, mai zise Per uşor. Te obligă să plăteşti pentru orice.

Cuvintele lui fură întîmpinate cu tăcere. Privea înainte pe şoseaua care şerpuia printre munţii de zăpadă, îngrămădiţi de pluguri la marginile ei. În unele locuri, zăpada troienită crea efectul unui tunel căruia nu-i mai putea zări capătul.

Îndoieli neaşteptate în privinţa aducerii Erikăi acasă începeau să se furişeze în sufletul său, precum palele de zăpadă pe care vîntul le sufla înaintea maşinii. Fusese atît de emoţionat fiindcă se putea mîndri cu ea, dar încetase să se gîndească la reacţia ei în faţa asprimii Minnesotei de Nord. Aici, locuitorii se refereau la oraşele gemene Minneapolis şi St.Paul ca fiind Sudul. Un zîmbet strîmb îi deformă o parte a feţei. Erika avea impresia că o temperatură de minus douăzeci şi cinci de grade era ceva teribil. Ce-ar fi spus atunci de minus cincizeci? se întrebă el. Dacă nici asta nu o mîna înapoi în California însorită, atunci poate că nimic n-ar mai fi dus-o de aici.

Îşi strînse dinţii pentru a evita să se încrunte. Erika nu-i vorbise despre viaţa ei nomadă în ultimul timp şi sperase că nu pomenise de asta pentru că ea găsise în compania lui aceeaşi linişte pe care el o găsise în a ei. Dar aşa era, oare?

Spunîndu-şi că era mai bine să cunoască adevărul, îşi aţinti ochii asupra şoselei. Erau sentimentele ei faţă de el destul de puternice, pentru a accepta orice s-ar fi întîmplat în acest weekend, sau avea să se îndepărteze? Per nu ştia şi era îngrijorat.

Erika privea peisajul îngheţat cu o tulburare crescîndă. E adevărat, era puţină groază în sentimentele ei, dar încercă s-o alunge. Cu Per alături simţea că nu avea de ce să se teamă. Avea o încredere totală în el.

O încercaseră anumite îndoieli în privinţa acestei călătorii de cînd îi pomenise prima oară de ea, nu fiindcă îi era teamă să nu piardă confortul oraşului, ci din cauză că era preocupată să înţeleagă ce ar fi putut însemna pentru relaţia lor. Dar, dacă era să spună adevărul, voia să meargă împreună cu el.

– Aici e vechea fermă Nielsen, anunţă Per cu mîndrie.

Erika realiză că opriseră înaintea unei cabane din bîrne, cu două etaje, cu un acoperiş înalt, înclinat. Adevăraţi munţi de zăpadă înconjurau casa, crestele lor fiind tăiate de curbe graţioase care urmau direcţia vîntului. Două fete pe schiuri le făcură semn cu mîna şi veniră spre maşină,

lunecînd pe zăpadă.

– Una din ele e nepoata mea, Kara, îi zise Per. Cealaltă e o prietenă de-a ei. Nepoţii stau pe aici la grămadă.

Fetele i-au ajuns din urmă cînd Per se dădea jos din maşină. Cît timp el veni să-i deschidă Erikăi, ele şi-au scos schiurile şi au alergat să li se alăture.

– Bună, unchiule Quits, spuse una dintre fete în timp ce îl îmbrăţişa, aruncîndu-se de gîtul lui.

Sprîncenele Erikăi se încruntară în vreme ce cobora din maşină.

– Unchiul Quits?

– O glumă de familie, spuse Per repede, fără a oferi vreo explicaţie. După ce le prezentă Erikăi pe Kara şi pe prietena ei, Anne Marie, se duse în spatele maşinii pentru a scoate lucrurile.

– Să te ajutăm să cari sacoşele în casă, se oferi Kara în timp ce mergeau încet în spatele lui Per. Fetele sînt tinere şi vibrante, încotoşmănate împotriva frigului, dar pline de destulă energie pentru a încălzi lumea, se gîndi Erika.

Nu se putu abţine să nu zîmbească în timp ce trîntea uşa maşinii, dîndu-şi seama chiar în momentul acela că îşi uitase geanta pe scaun. Încercă să deschidă şi îşi îndreptă mîna fără

mănuşă spre portieră.

– Erika, nu! Ţipătul îi plesni urechile şi rămase locului încremenită. Apoi se simţi împinsă la o parte şi se trezi căzută în zăpadă, privind în sus, în ochii albaştri şi serioşi ai Karei.

– Să nu mai faci niciodată aşa, spuse Kara cu hotărîre, privind-o îngrijorată.

– Dar mi-am lăsat geanta în maşină, bîigui Erika.

Per o ajută pe Erika să se ridice în picioare şi îi scuturâ zăpada de pe haină şi pantaloni.

– Să nu atingi niciodată metalul rece cu pielea neprotejată, pe o vreme ca asta, Erika. Vîntul de aici face ca vremea să fie mult mai rece decît în Twin Cities[1].

– Ţi-ar putea îngheţa mîna pe mînerul uşii, adăugă Kara. Poţi să-ţi jupoi pielea încercînd să-ţi tragi mîna înapoi.

Erika tremura, şi nu doar din cauza frigului. Veni mai aproape de Per, cu o uşurare vizibilă. Nu se gîndise ea mai adineauri că locurile acestea aveau ceva tulburător?

– Noi purtăm mănuşi cu cinci degete pe sub cele cu un deget, îi zise Kara, scoţîndu-şi prima

1. Twin cities – „Oraşele gemene" (amer.): Minneapolis şi St. Paul.(n.tr.)

pereche de mănuşi şi mişcîndu-şi degetele multicolore ale mănuşilor din lînă de dedesubt. Astfel îţi poţi scoate mănuşile pentru a ridica lucrurile, dar rămîi protejată. Plus că îţi încălzeşte mai bine mîinile.

Erika dădu din cap aprobator, uitîndu-se la Anne Marie cum îi recupera geanta de pe scaunul maşinii. O luă de la fată, mulţumind tăcută.

– Eşti bine? întrebă Per.

Ea încuviinţă din cap şi zîmbi timid uitîndu-se în ochii lui.

– Sigur că da. Doar puţin jenată.

– N-ai de ce să fii jenată, o asigură el ridicînd geamantanele, în vreme ce fetele cărau nişte sacoşe mai mici. E prima oară cînd vii aici. O să fii atentă, da?

– O să fiu, crede-mă, spuse ea ridicînd mîinile şi simulînd capitularea. Nu o să-mi mai scot vreodată mănuşile, îţi promit.

Kara şi Anne Marie rîdeau, dar Per părea preocupat. Îi părea rău că o adusese aici? Spera că nu. Se străduia să zîmbească şi încercă să fie încrezătoare. Ea nu era o floare de seră care să se ofilească în condiţii neprielnice – Per o învăţase asta. Îi urmă pe ceilalţi, urcînd treptele cabanei.

– Per, ce bine îmi pare că te văd, strigă o

femeie în vîrstă cînd intrară în casă. Şi ea trebuie să fie Erika.

Erika se pomeni strînsă într-o îmbrăţişare caldă şi primitoare.

– Cine, dacă nu ea, mamă? zise Per bine-dispus. Poate am invitat pe altcineva în ultimul moment.

– Ce prostie, pufni mama lui. Ea arată exact ca Erika descrisă de tine.

Rîseră toţi, iar tatăl lui Per le luă hainele şi căciulile, agăţîndu-le într-un dulap, sub scări. Casa era mobilată simplu, cu o mobilă închisă la culoare şi pereţii erau de nuanţe deschise, însă avea un farmec indiscutabil. Erika rămase plăcut impresionată.

– De ce nu duceţi sacoşele sus şi apoi să veniţi aici, pentru o cafea proaspătă şi nişte rozete, spuse mama lui Per.

– Haide, haide, strigă Kara, zorindu-i pe scări. Am aşteptat rozetele toată dimineaţa.

– Eu credeam că adolescentele ţin cură de slăbire, o necăji Per în timp ce o urma.

– Ţin numai cînd sînt acasă la ele.

Erika surîse văzînd dezinvolta afecţiune dintre Per şi nepoata lui şi urcă scările, luînd seama la cele ce o înconjurau. Treptele şi balustrada erau

dintr-un lemn de nuanţă închisă, solid, pentru a rezista parcă veacurilor de viscole şi duzinelor de copii alergînd în sus şi în jos. Şi-i imagină pe Per, pe fraţii şi pe sora lui sărind din pătuţurile lor de copii şi alunecînd pe balustradă pentru a mînca de dimineaţă.

Erika ajunse la capătul scărilor, aşteptîndu-se să urmeaze vocea lui Per şi a Karei în coridorul care ducea spre dormitorul atribuit lor, dar se opri uluită. Se întrebase dacă părinţii lui Per aveau să le dea o singură cameră sau vor dormi împreună, dar nu se aşteptase nici un moment să vadă ceea ce avea în faţa ochilor: întreg etajul doi al casei era o cameră mare, gen dormitor. Cîte un pat dublu era aşezat în fiecare colţ şi lîngă fiecare pat se afla un cuier, precum şi un şir de cîrlige în perete.

– Sîntem norocoşi că am ajuns primii aici. Ce pat alegem? întrebă Per străbătînd camera înspre ea.

– Nu ştiu, zise ea încet, uitîndu-se la el. Pentru cine erau toate paturile acelea? Unde erau celelalte dormitoare? Privi în jur, dar nu văzu decît o mică baie într-un colţ.

– Luaţi-l pe acesta, îi sfătui Kara indicînd patul din colţul cel mai îndepărtat. E singurul care nu

scîrţîie.

– Bună idee, spuse Per rîzînd şi-i făcu Erikăi cu ochiul. Nu vrem să ştie toţi ce facem noi.

Să facă? Ea nu ar fi făcut nimic în camera aceea ca un teatru. Se îndoia chiar că ar fi putut dormi. Nu, dacă toate acele paturi urmau să fie ocupate de fraţii lui Per şi soţiile lor, aşa cum bănuia. Respirînd pentru a-şi regăsi controlul, Erika se aventură să întrebe:

– Părinţii tăi dorm şi ei aici?

Per se hlizi şi o trase spre el într-o îmbrăţişare iubitoare.

– Nu, ei au o cameră jos. Aici e locul unde dorm copiii.

– Aha! Erika îşi lăsă geanta pe pat şi coborî după ceilalţi pe scări. Emoţia îi pălea pe măsură ce îi sporea nervozitatea.

Cafeaua şi rozetele, pateurile fierbinţi, delicioase, pe care doamna Nielsen le rumenise bine şi le presărase cu zahăr pudră, o ajutară pe Erika să treacă peste şoc. De cînd se temea ea de experienţe noi? se întrebă. Camera o luase prin surprindere, asta era tot. După a treia rozetă se simţi prinsă de veselia generală şi, după ce şi-a terminat supa grasă şi fierbinte, cu pîine de casă, se simţea gata pentru orice.

Înainte de a lenevi şi a se face comozi după masă, Per sugeră să meargă să schieze.

Îi plăcuse să încerce asta în rezervaţia forestieră din oraş, dar, în curînd, descoperi că nu văzuse nimic, acolo. Că fusese banal şi sigur, dar de data asta se afla în sălbăticia naturii, unde frigul şi pericolul existau cu adevărat. E minunat, constată Erika, cu obrajii arzînd.

Vîntul sufla printre pinii magnifici în timp ce ei alunecau pe o potecă îngustă. De data aceasta nu mai văzură animale, dar Per îi arătă cîteva urme în zăpadă.

– Lei, tigri sau lupi?

– Ce spui de lupi?

Nu se gîndise la o asemenea posibilitate.

– Lupi?

El rîse doar.

– Nu-ţi fă griji, rar atacă oamenii.

Slabă îmbărbătare, îşi zise ea, şi se uită peste umăr pînă cînd reveniră acasă. Fusese ceva înviorător – mai multe riscuri, mai multă emoţie decît în rezervaţie. Corpul îi era încălzit de efort, dar şi de satisfacţia de a fi cucerit ceva, chiar dacă era o bucată infimă din acest ţinut aspru. Făcu un duş în baia de sus, simţindu-se minunat.

Dormitorul mare era încă gol cînd a ieşit din baie pentru a-i lăsa duşul lui Per, şi ea se plimbă pe podeaua caldă în picioarele goale. Dacă n-ar fi fost rafalele de vînt care se loveau de ferestre, ar fi putut să-şi imagineze că era undeva într-un loc cu o climă caldă. Aici nu erau sobe, doar şeminee largi, prin care intra căldura de la primul etaj, totuşi în dormitor era o atmosferă plăcută. Cu toate acestea, nu poate să rămînă la fel după apusul soarelui, se gîndi ea. Se vor folosi însă de cuverturile pufoase care acopereau paturile.

Se aşeză pe patul ales de ei. Era moale şi confortabil şi îşi închipui cum vor sta împreună ghemuiţi sub cuvertura aceea, ca un nor. Mai că simţea mîinile lui atingînd-o, buzele lui aducînd soarele în sîngele ei. Nu îşi putea imagina cum ar fi putut să treacă prin ultima lună de zile fără Per, care încălzise Minneapolis din toate punctele de vedere şi o făcuse să se simtă acasă.

Se întinse în pat, închizînd ochii şi dîndu-şi la o parte părul ud de pe faţă. E adevărat, îşi dădu ea brusc seama, Los Angeles nu mai e casa ei, ci Minneapolis, deoarece casa ei e acolo unde e Per, îşi sfîrşi ea gîndul. Surîse în sinea ei, amintindu-şi felul în care el devenise important pentru ea: făcînd-o să zîmbească în timp ce-i

zugrăvea în şoaptă tablouri fascinante, în cuvinte pline de visuri, umplînd-o cu iubirea şi căldura care alungau frigul de afară.

Se încruntă şi deschise ochii pentru a privi în sus la tavanul de grinzi. Se gîndise adineauri la dragoste, în sens senzual, dar îşi dădu seama că era mult mai mult decît atît. Atunci cînd a devenit receptivă la prietenia lui Per, ea a oferit ceva mai important. Acum înţelegea că se îndrăgostise de el.

În loc să-şi recunoască fericirea, Erika se simţea temătoare şi trădată, în primul rînd, de inima ei stupidă. Cum de a putut să se întîmple aşa ceva, să se lase descoperită în faţa eventualităţii de a fi din nou rănită? Ce avea să se întîmple acum, cînd cunoştea teribilul adevăr?

Scîrţîitul parchetului o făcu să tresară şi cînd privi în sus întîlni albastrul-cenuşiu al ochilor lui Per. Părul îi era ud de la duş, iar trupul îi strălucea şi-l dorea pe al ei.

Cu toate dilemele ei, Erika nu-şi putu controla dorinţa la vederea lui. O foame adîncă, puse stăpînire pe ea şi mîinile ei îl traseră în jos pe pat, lîngă ea. Halatul îi alunecă imediat şi el fu deasupra ei.

Sărutările lor erau aproape sălbatice şi se

împreunară cu o rapiditate care îi şocă. Erika ştia în acel moment că durerea ei interioară nu mai conta. Era o femeie care iubea şi avea nevoie de împlinire. Mai tîrziu, putea să se gîndească la nebunia ei şi să simtă agonia. Acum, tot ce dorea era Per, mîinile lui care aprindeau focuri, buzele lui care ţeseau o vrajă ameţitoare. El era totul şi îi absorbea întreaga lume.

Rămaseră unul lîngă celălalt după aceea, respirînd greu, incapabili să vorbească. Vîrîţi sub cuvertura groasă, stăteau unul în braţele celuilalt, încolăciţi în iubirea lor. Peste puţin timp, o luară de la început. Mîinile li se mişcau pe trupuri, buzele apucară şi devorară, inimile lor îşi înteţiră bătăile, pînă cînd pofta a fost potolită. Încă o dată au rămas alături în tăcere, aşteptîndu-şi bătăile inimilor să revină la normal, aşteptînd să fie aduşi înapoi pe pămînt.

După cîteva minute de pace binecuvîntată, Erika se ridică într-un cot. Se întrebă dacă dragostea era acolo în ochii ei pentru ca el să o vadă.

– Ar fi mai bine să ne sculăm din pat, Per, zise ea împingînd umărul lui tare ca o piatră.

– Pentru ce? întrebă el clipind.

– Părinţii tăi ar putea urca în orice clipă. Haide

odată, trebuie să ne îmbrăcăm.

El o trase în jos peste pieptul lui şi o sărută lung şi tandru.

– Per! imploră ea. Părinţii tăi or să ne vadă.

– N-or să se uite prea mult, zise el rîzînd. După aproape şaizeci de ani de căsnicie, cunosc destul de bine cele mai multe detalii.

– Per, te rog, hai să ne îmbrăcăm, înainte ca ei să vină aici să ne caute.

– Vino aici, femeie, şi stai aici, unde îţi e locul, îi şopti el răguşit la ureche, şi buzele îi coborîră pe gîtul ei.

Ea îşi strînse braţele în jurul gîtului său, fără să mai vrea altceva decît să stea acolo cu el. Dragostea ei, abia descoperită, o stăpînea, dirijîndu-i mintea din momentul acela.

Dar ar fi murit de ruşine dacă intra cineva în cameră.

– Per, spuse ea, încercînd pentru ultima oară să-şi salveze onoarea. Părinţii tăi...

– A, nu ţi-am spus că le-au luat pe Kara şi pe Anne Marie şi că n-or să vină acasă decît peste cel puţin o oră, de acum încolo?

– Per! strigă ea exasperată, lovindu-i pieptul cu o furie prefăcută.

El o apucă de încheietura mîinilor şi o întoarse

pe spate, acoperindu-i trupul cu al lui, în timp ce buzele sale coborau încă o dată peste ale ei. Mai puteau savura încă puţin extazul.

Capitolul zece

Erika îşi privi în oglindă nasul ars de vînt. La naiba! se gîndi ea. Ar fi trebuit să-l acopere cu ceva cînd au ieşit să schieze în după-amiaza aceea, dar, dacă nu-şi bătuse capul să-şi protejeze sufletul, de ce ar fi aşteptat nasul ei un tratament special?

Încercă să şi-l acopere cu ceva mai mult machiaj şi apoi oftă. Marca *Rudolph* nu o ajuta

prea mult. Putea să-şi rateze Crăciunul, dar avea să păstreze o amintire frumoasă anotimpului!

– Erika? Vocea uşoară a lui Per se auzi odată cu o bătaie înăbuşită în uşa băii.

Ea o deschise.

– Nasul meu e roşu tot.

Rîzînd încet, el îi puse mîna sub bărbie şi îi ridică faţa spre a lui, apoi o sărută uşor pe buze. O tandreţe dureros de dulce o cuprinse.

– E în regulă, dragă, spuse Per. Căldura din ea izbucni într-un surîs plin de iubire. Nouă, nordicilor, ne plac renii.

Buzele lui se lipiră iar de ale ei, înainte ca ea să se poată revanşa, iar după aceea nici nu mai dori să o facă. Braţele ei îl înconjurară strîns şi îl traseră aproape, pentru un scurt moment de beatitudine. Apoi plecară şi coborîră scările pentru a se întîlni cu restul familiei.

– Hei, Quits! E o femeie în urma ta.

– Probabil s-a rătăcit.

Erika zîmbea, dar îşi simţea inima strînsă. De cînd descoperise cît de adînc îl iubea, dispoziţia i se schimbase, trecînd de la dorinţa înfocată la un amestec de bucurie şi deprimare. Îl iubea, ştia asta acum. Dar ce simţea Per pentru ea, dincolo de pasiune? Per nu-i dăduse niciodată un semn

clar că îi împărtăşea sentimentele. Era atent, amabil, şi părea că se dăruia complet cînd făcea dragoste, dar exista oare, ceva mai mult decît atît?

Faptul că era aici cu el îi producea o plăcere dulce-amară. Era fericită să se afle aici, dar îngrozită că s-ar fi putut trăda cumva. Şi apoi, lovitura avea să vină, aşa cum se întîmplase înainte. Fusese greşeala ei că se îndrăgostise.

Mama lui Per veni spre ea, arătînd, îşi zise Erika, precum o profesoară de modă veche. Înaltă şi cu o privire severă, avea în ochi o licărire continuă.

– Vino, Erika, zise ea luîndu-i mîna. Dă-mi voie să te prezint progeniturilor mele.

Ben era cel mai în vîrstă, căsătorit cu Juliana. Apoi erau Carina şi soţul ei, George, şi Lars, al doilea ca vîrstă, cu soţia lui, Anna. Toţi o îmbrăţişară şi încercară să o facă să se simtă binevenită, dar fiorul fricii din inima ei o împiedica să fie mai puţin reţinută faţă de ei.

Doamna Nielsen a anunţat cina şi toţi şi-au ocupat locurile în jurul mesei lungi, cu picioarele tip capră, aflată în bucătărie. S-a servit mai multă mîncare decît văzuse Erika în ultimul timp, şi o mare parte din ea părea să se oprească în

farfuria ei. Dar, se gîndi crispată Erika, ea întotdeauna mînca mult cînd era îngrijorată.

– Nici nu mi-am dat seama ce foame îmi era, spuse ea luînd a doua porţie de morcovi înăbuşiţi şi chifle mici şi uscate.

– Nu ţi-a spus Per că o să schiaţi după-amiază? întrebă Carina. Asta cere cel puţin cinci mii de calorii.

Per rîse.

– Asta trebuie să fie.

Erika îi întîlni privirea şi înţelese că amîndoi îşi aminteau ce urmase după schi. Îşi simţi obrajii calzi şi se uită repede la mîncarea ei.

– Şi cum îţi place Minneapolis? o întrebă Lars.

– Am avut necazuri cu adaptarea la început, răspunse Erika. Dar acum, îmi place foarte mult.

– Asta, în mod sigur, mi se datorează, spuse Per senin.

– Ba se datorează primăverii care vine, îşi corectă Lars fratele. Porcul nu şi-a văzut umbra, şi asta înseamnă o primăvară timpurie.

Per îşi scuturâ capul dezaprobator, în timp ce mai luă o porţie de friptură.

– Zeii Nordului au adus-o pe Erika acasă, Lars. Ea nu-şi face griji dacă vine sau nu primăvara.

– Ei bine, nu ştiu dacă se poate merge aşa departe, spuse ea, şi toţi izbucniră în rîs.

Dar ea înţelegea că era ceva adevăr în cuvintele glumeţe ale lui Per. Starea vremii nu-i mai domina gîndurile, acum cînd ele erau captate de Per.

– De fapt, Per mi-a spus odată că trebuie să mai pun puţină grăsime pe mine pentru a mă încălzi, dar am descoperit că o haină groasă ţine de cald, spuse ea, neputînd rezista să nu-l tachineze.

Fraţii rîseră, iar sora zîmbi.

– Limba de argint al lui Quits loveşte din nou, anunţă unul dintre ei. Începură să rîdă şi mai şi, iar Erika îi aşteptă să se potolească.

– De ce ţineţi toţi să-i spuneţi Quits?

– Cît de bine te cunoaşte ea? îl întrebă Ben pe Per.

– Suficient de bine pentru a mă numi Thor al ei. Sînt încărcat cu fulgere strălucitoare, spuse Per, ochii săi întîlnindu-i pe ai ei.

Se rîse zgomotos.

– Hai, te rog, stărui Erika rîzînd. Spune-mi, ce înseamnă, de fapt.

Fratele lui Per zise rîzînd:

– Eu i-am dat numele ăsta cînd s-a născut.

Stăteam în cameră cu mama, cînd doica l-a adus înăuntru. I-am aruncat o privire şi apoi am zis: Mamă, ăsta e „terminat“[1].

A fost iarăşi un rîs general şi apoi domnul Nielsen continuă:

– Mama era puţin obosită. Nu mai avusese o naştere de ceva timp şi tocmai împlinise patruzeci de ani, ştii. Ea a crezut că Ben i-a pus numele.

Era evident că toţi ceilalţi auziseră povestea de mai multe ori, dar rîsul era încă sincer şi afectuos.

– Puţin mai tîrziu, pastorul i-a spus mamei că Quits nu este un nume prea creştinesc, aşa că, atunci cînd l-am botezat, i-am dat altul.

Hohotiră din nou şi Erika simţi o dorinţă ciudată de a auzi şi alte povestioare despre Per, de a fi aici cu familia lui şi de a înţelege ce făcuse din el bărbatul care era acum. Se simţea mai aproape de el decît fusese vreodată înainte şi mai dornică decît oricînd de a se împărtăşi din viaţa lui.

Ea îşi alungă toate acele gînduri din minte şi începu să o ajute pe mama lui Per să strîngă masa. Anna şi Carina îi spuseră că era musafir şi trebuia să se ducă să se relaxeze cu ceilalţi, dar

1. quits = terminat, dus (engl.amer.) (n.tr.)

doamna Nielsen le goni ca pe nişte păsări. Aceasta e ocazia de a o cunoaşte pe Erika, îşi zise ea.

– Vă mulţumesc că m-aţi invitat în weekend, doamnă Nielsen, spuse Erika în timp ce se îndreptau spre chiuvetă.

– Nu eu te-am invitat, zise femeia zîmbind, şi dădu drumul la apă în chiuvetă. Per a făcut-o. Înainte ca Erika să-i poată răspunde, bătrîna îşi puse mîna pe braţul ei şi adăugă: Şi sînt foarte fericită că a făcut-o.

– Vă mulţumesc, spuse Erika. Ridică un prosop şi începu să şteargă farfuriile.

– Este schimbat, continuă mama lui Per. Şi este evident că tu eşti motivul.

Erika se aplecă deasupra mesei.

– Nu cred că înţeleg.

Bătrîna privea însă în apa plină de spumă de săpun şi părea să nu o fi auzit.

– Per a fost întotdeauna băiatul meu. Nu ar fi spus niciodată cît e de rănit. Se întoarse pentru a o privi pe Erika. El a fost rănit acum cîtva timp, iar tu l-ai vindecat.

Erika nu ştia ce să spună. Ea nu văzuse nici un semn de rănire sau de vindecare. Per fusese mereu Per pentru ea – un bărbat afectuos, sen-

zual, cu o predilecţie bizară pentru zeii nordici.

– Presupun că Per nu ţi-a vorbit despre Jodi, nu?

Erika scutură din cap, un val de nelinişte îngheţînd-o dintr-o dată. Nu dorea să audă ce avea să urmeze.

– Ea a fost o femeie tînără cu care Per s-a însurat acum zece ani. Era din Texas şi aş putea-o descrie ca pe un spirit prea liber. Nu cred că era cu adevărat pregătită pentru o căsnicie, dar ce puteam să spun? Per era îndrăgostit, credea el. O mamă rămîne tăcută în asemenea situaţii şi speră să se înşele

Erika luă un pahar din mîinile doamnei Nielsen. De ce simte teama crescînd în ea? se întrebă. Mai auzise şi înainte poveşti despre dezamăgire în dragoste. Le-a auzit tot timpul de la sora ei, dar niciodată însoţite de o asemenea teroare pătrunzînd în inima ei.

După ce mai spălă cîteva pahare, mama lui Per continuă:

– În orice caz, într-o iarnă, cînd au început ninsorile, a fost mai agitată ca de obicei, aşa că ea şi Per au mers în California într-o vacanţă. Cînd vacanţa s-a terminat, Per s-a întors acasă singur. Jodi rămăsese în Los Angeles.

Erika înghiţi greu, speriată de asemănările dintre ea şi Jodi.

Doamna Nielsen spuse în continuare:

– După cît se pare, ea avea un vis pe care nu-l împărtăşea cu nimeni sau cel puţin nu cu Per. Ea urmăreşte acum să-şi realizeze visul acela. Din cînd în cînd, o văd într-un spectacol de televiziune.

– Cît timp au fost căsătoriţi? întrebă Erika liniştită.

– Cam doi ani. Bătrîna ridică din umeri. Nu o condamn pe Jodi. Pur şi simplu, nu erau făcuţi unul pentru celălalt.

– Asta îl poate încă afecta, spuse Erika.

– Da, îl afectează de mult timp. Unii cred că peste o căsnicie scurtă e uşor de trecut, dar se înşală. Se opri şi privi în jos spre mîinile ei pline de spumă de săpun. Atîtea visuri sînt sfărîmate, se deschid atîtea răni... Per nu a fost niciodată o fiinţă în care să te încrezi cu uşurinţă. Îşi ţine sentimentele atît de adînc ascunse, că nu eşti sigur niciodată că îi pasă de ceva. Dintr-un motiv oarecare, el a fost dintotdeauna aşa, chiar copil fiind, iar ceea ce s-a întîmplat cu Jodi i-a făcut mai rău.

Doamna Nielsen îşi puse mîna pe braţul Erikăi.

– Dar pot să văd în ochii lui că tu l-ai schimbat, pot să-i văd fericirea cînd se uită la tine, dar şi mai bine încă, pot să văd dragostea din ochii tăi atunci cînd îl priveşti. Cu o asemenea dragoste, nu-l vei lăsa niciodată să fie din nou lovit.

Erika ar fi vrut să-i spună că se înşela, să-i explice că era foarte mult asemenea lui Jodi, în preferinţa pentru vremea caldă şi visele unei cariere proprii, dar cuvintele i se opriră în gît. Doamna Nielsen nu ar fi înţeles aşa cum înţelegea ea. Dintr-o dată, totul începu să se lămurească.

Nu cumva asemănarea ei cu Jodi era principalul motiv de atracţie pentru Per? Ar fi putut să se simtă bine cu ea, să facă dragoste cu ea, să-şi petreacă împreună cu ea serile şi weekend-urile, şi, totuşi, să nu fie îndrăgostit de ea. Erika era ca o poliţă de asigurare, o replică a femeii care îl rănise, era o permanentă aducere-aminte a răului întîmplat, aşa încît greşeala să nu se mai repete.

Ceea ce aflase ar fi trebuit să o uşureze. Ar fi trebuit să se bucure că fusese atît de proastă încît să se îndrăgostească fără a i se răspunde cu dragoste şi că avea să sufere durerea de a fi singură cînd totul s-ar fi terminat. Dar nu era bucuroasă. Inima ei tînjea după Per, chiar şi acum cînd capul îi spunea că trebuie să lase lucrurile

aşa cum erau. În memorie i se deschidea rana veche, de cînd tatăl ei o abandonase, dar trupul său tînjea după atingerea lui Per. Brusc, se înseninã la gîndul cã sãptãmîna aceea va pleca pentru o conferinţă. Avea nevoie să se gîndească.

Erika îşi termină de spălat dinţii şi îşi puse periuţa la loc în trusa de călătorie. Era gata de culcare, dar nu făcea nici o mişcare pentru a părăsi baia. Deprimarea îi persistase toată seara, cu toate că încercase în fel şi chip să scape de ea. N-ar fi trebuit să vină aici, se gîndi ea, însă ideea de a fi departe de Per, în tot acel sfîrşit de săptămînă, îi făcea încă şi mai rău. S-ar fi putut ea înşela în privinţa lui, chiar o vedea el ca pe o înlocuitoare a lui Jodi?

– Eşti ridicolă! se adresă ea chipului din oglindă. Dacă nu încetezi odată, nu numai Per va ghici adevărul, ci întreaga lui familie. Ai nevoie doar de un somn bun. Dimineaţă totul va fi mai bine.

Refuzînd să dea curs îndoielilor care-i măcinau mintea, îşi luă lucrurile şi ieşi din baia de la parter,

dar se opri brusc la capătul scărilor, unde Per o aştepta purtînd doar pantalonii de pijama. Nu mă simt pregătită să dau ochii cu acel dormitor comun, se gîndi Erika.

– Mergi tu primul, zise ea.

Pe faţa lui îşi făcu apariţia o privire întrebătoare.

– De ce? Crezi că or să arunce cu pietre?

Nu putea să-i explice exact ce o supăra.

– Nu sînt îmbrăcată.

El o privi încet de sus pînă jos. Ea ştia că făcuse o remarcă prostească. Era îmbrăcată, supraîmbrăcată, de fapt. Avea o nouă pijama, dintr-un flanel minunat, uşor; era în acelaşi timp călduroasă şi strînsă pe corp. Pe deasupra ei purta halatul cel nou, de culoare roşie, cumpărat pentru cazul în care soba s-ar fi stricat; era gros ca un covor. Arăt ca o ursoaică în el, se gîndi Erika.

– Cred că eşti drăguţ îmbrăcată, spuse el cu un zîmbet duios în ochi şi pe buze. Mai ales de cînd ştiu ce se află dedesubtul halatului! Hai să mergem la culcare!

Se aplecă şi o sărută cu blîndeţe, apoi porni sus pe scări. Erika îşi înghiţi panica şi îl urmă cu ochii aţintiţi asupra spatelui său lat şi a umerilor

masivi. Îşi aminti de senzaţia îmbătătoare a pielii lui şi simţi nevoia arzătoare de a-l atinge.

– Hei, Tarzan! strigă cineva. Unde e Jane?

Per se îndepărtă de scări şi cu un zîmbet larg spuse:

– Doamnelor şi domnilor!

Cînd Erika ajunse la capătul scărilor, în cameră se făcu linişte. Se uitau la ea fără să scoată un cuvînt.

– Hello, spuse ea, simţindu-se ridicolă.

– O să-ţi fie destul de cald în chestia aia! zise cineva rîzînd.

Ea îşi simţi obrajii înroşindu-se ca halatul şi se bucură cînd Per o luă pe după umeri.

– Trebuie să fie ceva care să o încălzească, atunci cînd nu sînt în preajmă, preciză el.

Se auziră hohote batjocoritoare şi comentarii care puneau la îndoială faptul că el ar fi capabil să încălzească ceva, în vreme ce se îndreptau repede spre mijlocul camerei aglomerate. Paturile păreau să ocupe mult mai puţin spaţiu după-amiază, cînd erau goale, decît acum, cînd sînt ocupate, îşi zise Erika. Stăteau, practic, unii peste alţii. Dacă ar fi căzut din patul ei, probabil că nu s-ar fi lovit de podea, ci ar fi ajuns în pat cu Lars şi Anna.

Cînd au ajuns lîngă patul lor, ea se întoarse cu faţa către Per. El îi făcu încurajator cu ochiul şi zîmbi înţelegător. Ce se întîmpla cu ea? De ce nu era în stare să se liniştească şi să se bucure de atenţia lui, fără atîta supărare? Cînd se vor întoarce în oraş, vor avea destul timp pentru a înfrunta adevărul. Gemetele vîntului de afară parcă erau un ecou al sentimentelor ei.

– Ce parte vrei? îl întrebă ea încet.

– Pe cea de lîngă tine, murmură el.

Familia lui reacţionă cu vaiete şi Erika îşi simţi din nou obrajii înroşindu-se. Se duse la una din marginile patului. Cu cît mai repede va intra în el, cu atît mai repede familia lui Per va înceta să-i mai privească. Dădu la o parte păturile şi în cameră răsunară rîsete înfundate. Rămase liniştită, ţinînd în mînă colţul cuverturii, în timp ce privea fix la o scîndură lungă, vătuită, aşezată pe mijlocul patului.

– Bine, dar cine e deşteptul? întrebă Per ridicînd obiectul şi rotindu-şi privirile prin cameră.

– Am fost siguri că Erika nu şi-a adus scîndura proprie, aşa că ne-am gîndit să fim buni vecini şi să i-o împrumutăm pe a noastră, glumi Ben.

Erika privi obiectul din mîinile lui Per. Era o scîndură de aproape un metru şi jumătate lun-

gime, acoperită cu un material vătuit, brodat.

– Pentru ce e asta? întrebă ea.

– Pentru a-l ţine în frîu pe Per, spuse Carina chicotind.

– Cum? Erika simţi cum o umflă şi pe ea rîsul. Să-l pocnesc cu ea?

Carina se apropie, luă scîndura din mîinile lui Per şi o aşeză înapoi în pat.

– Asta aduce aminte unde-i locul fiecăruia în pat. E o reminiscenţă din vremurile coloniale, îi explică Per. Casele erau mici pe aici, dar nu puteai refuza un străin care avea nevoie de un loc de dormit. Aşa că scîndura stătea la mijloc, făcînd astfel două paturi dintr-unul. Îndepărtă scîndura şi o sprijini de perete. Ceea ce noi nu vrem să facem cu patul nostru, totuşi. Erikăi îi place să simtă corpul meu viril lîngă al ei.

Roşeaţa ei se intensifică şi ea rîse odată cu ceilalţi.

– Ei, chiar aşa?

El o luă pe după umeri şi o sărută repede pe obraz.

– O să încerc să o las liniştită noaptea asta, ca să nu vă stînjenesc, dar ea devine cam transportată cînd rămîne singură cu mine.

Nici unul nu îl luă prea în serios, mai ales după

ce Erika îl înghionti în coaste.

– Mai bine să stau departe de tine, nu-i aşa?

Îşi agăţă halatul în cîrligul de lîngă capătul patului şi intră sub pături, aşezîndu-se foarte aproape de margine.

– Uf, uf, Per e în încurcătură. O s-o păţească.

– Per n-o s-o păţească. Asta-i problema!

Erika îl simţi intrînd uşor în pat şi încercă din răsputeri să nu rîdă. Ştia că nu ar fi lăsat-o să stea aşa departe de el, dar care ar fi putut fi următoarea lui mişcare? Refuza să privească peste umăr pentru a vedea ce făcea el.

– Copii, n-aţi vrea voi să vă potoliţi şi să stingeţi lumina? strigă de jos tatăl lui Per. Lumina fu stinsă cu mare veselie.

În întuneric, tăcură. Se făcu o linişte incredibilă. Era ca şi cum fiecare şi-ar fi ţinut respiraţia. Apoi scîrţîi patul în care erau Ben şi soţia lui. O rază de lanternă despică întunericul.

– Eşti teafăr, Ben? întrebă Lars.

– De ce, l-a atacat cumva Juliana?

– Închide lumina aia, prostule! îi spuse Ben lui Lars.

– Hei, Juliana! strigă Per. Fii drăguţă cu fratele meu. E un om bătrîn, adu-ţi aminte.

– Cel puţin doamna mea nu stă agăţată de

marginea patului, i-o întoarse Ben.

– Doamna mea nu va mai sta mult, spuse Per.

– Ştiu, zise rîzînd, Ben. Ea poate nu te place, dar patul ăla e teribil de lăsat la mijloc. Ar trebui să fie o capră de munte ca să rămînă la margine.

Mîna lui Per îi înconjură talia şi alunecă uşor pe pieptul ei. Îi mîngîie sfîrcurile sînilor în timp ce o săruta pe ceafă. Erika era mulţumită de întunericul din cameră şi de cuvertura groasă, care o fereau de ochii celorlalţi.

– N-o să fii o capră de munte, nu-i aşa? îi şopti Per la ureche.

Erika se răsuci să-i spună că era foarte mulţumită, acolo unde se găsea, şi se pomeni alunecînd drept în braţele lui. Ben avea dreptate, se gîndi ea, era o blestemată de adîncitură. Totuşi, îşi avea foloasele ei. Cu sau fără adîncitură, se părea că o să doarmă chiar în braţele lui Per, vrînd-nevrînd. Se întinse şi îl sărută blînd pe buze.

– E prea multă linişte aici, spuse Ben, pe neaşteptate. Nu credeţi că l-a omorît Erika, ce ziceţi? Lars, de ce nu verifici?

Buzele Erikăi se îndepărtară de ale lui Per.

– Dacă aprinzi lanterna aia, Lars, o s-o păţeşti, să ştii.

Ameninţarea ei a fost întîmpinată de o lungă

tăcere. Apoi Ben oftă zgomotos.

– Trebuie că i-a făcut-o lui Per şi nu vrea ca noi să-i vedem corpul. Ce păcat, nu era un frate rău.

– Dar nici prea bun, spuse Carina.

– De ce minţi? spuse Lars. A fost un smucit!

– Nu, stai puţin! protestă Per şi toţi se puseră pe rîs. De data asta tăcerea care a urmat era relaxată şi, în scurt timp, toţi adormiră.

Erika îşi lăsă capul pe pieptul lui Per. Simţea o oboseală plăcută şi nu dorea deloc să se lupte cu panta saltelei. Închise ochii şi îşi ascultă bătăile egale ale inimii. Îl iubea – nu exista remediu pentru asta. Poate că el avea să vadă că ea nu era Jodi şi va începe să simtă la fel ca ea, se gîndi în timp ce aluneca în somn...

– Ţi-ai luat tot? întrebă Per cînd îi aşeză valiza în camera de zi a apartamentului ei.

Erika se uită în jur.

– Da. N-am mai uitat nimic în maşină de data asta.

El dădu din cap şi se îndreptă spre uşă.

– Eşti sigură că nu vrei să vii la mine acasă?

Nu e nici opt.

– Nu, dar îţi mulţumesc oricum. Am o mulţime de lucruri de făcut, înainte de a mă duce mîine la muncă. Ea îi deschise uşa. Îţi mulţumesc din nou fiindcă m-ai luat cu tine. M-am simţit grozav. Nu a fost o minciună, se gîndi ea, chiar dacă îşi simţea inima frîntă.

El o sărută, un sărut scurt, afectuos, care avu totuşi puterea de a-i înmuia genunchii şi a-i topi hotărîrea.

– Să nu munceşti prea mult, spuse el, apoi plecă înainte ca ea să-l poată chema înapoi.

Închise uşa în urma lui cu uşurare. Fusese îngrijorată tot timpul drumului de întoarcere la Minneapolis. Ştia că îi venise greu să vorbească şi că avea îndoieli. El întrebase de cîteva ori dacă s-a simţit bine şi dacă e obosită.

De fapt, „îngrozită" ar fi fost cuvîntul mai potrivit. Dragostea nu intrase în planurile ei, nu felul acesta de dragoste care o prinsese în gheare, fără veste. Dragostea asta era ca un val de arşiţă în plină vară. Nu era nici o scăpare, numai o uşurare temporară, dacă rămînea destul de ocupată pentru a nu se mai gîndi la el, dar nu era deloc sigură că acest lucru era posibil...

Merse jos să-şi ia pisoii de la proprietăreasă

şi-apoi despachetă. Pisoii se jucau în valiza deschisă, în căutare de şoricei.

– Chiar că am făcut-o de data asta, zise ea cu voce tare. Sunny prinsese un ciorap şi se juca cu el, iar Warm îşi făcea de lucru, atacîndu-şi sora. Nici unul nu părea interesat de problemele Erikăi.

Luă mormanul de haine murdare şi le duse la baie.

– Ce am eu în comun cu Per, totuşi? Trebuia doar să ne simţim bine. De ce a trebuit să merg şi să stric totul?

Sunny abandonă ciorapul pentru a se întoarce împotriva lui Warm şi Erika îi goni din valiză.

– Poate că nu sînt mai deşteaptă decît sora mea, în definitiv. Dar nu o să las să mi se ruineze viaţa. Începînd de mîine, am să trec peste asta. Nu pot să aştept pînă cînd Per îmi va frînge inima. Auzindu-şi cuvintele, simţi cum îi creşte hotărîrea de a înfrunta realitatea.

Îşi duse valiza în dulapul din faţă, lîngă cutia cu păpuşi. Poate că toată vina era a lor, se gîndi Erika. Dacă Per era încredinţat că zeii lui au adus-o în Minneapolis, atunci poate că ea trebuia să-şi învinuiască păpuşile că i-au adus ghinion.

Scoase cutia din dulap şi o deschise. Scarlett era aşezată deasupra, cu rochia boţită în atîţia ani

cît fusese împachetată. Erika o luă din cutie şi zîmbi strîmb la mulţimea de cusături inegale de pe marginile furoului lui Scarlett.

Aceasta era ultima păpuşă pe care o făcuse. Odată cu plecarea tatălui ei, întîlnirile pentru film, de sîmbătă se răriseră, iar senzaţia că a fost trădată era prea puternică pentru a continua un asemenea proiect sentimental. Păpuşile au fost surghiunite în pod, împreună cu toate visurile din adolescenţă, pe care le ţesea în timp ce le făcea costumele. Îşi jurase atunci că nu va mai lăsa vreun alt om să-i frîngă inima în felul acela. Şi pînă acum, nici unul nu reuşise.

Ea şi Per construiseră o relaţie bazată pe fantezie, pe visuri imposibile, aşa că era condamnată la eşec. Nu avea să aştepte pînă cînd legătura lor ar fi murit, trebuia să-i pună punct acum.

Capitolul unsprezece

– La naiba! Per se uita furios la soluţia salină şi la sticla spartă care căzuseră pe podea.

– Freya, înapoi! se răsti el tăios.

O expresie vinovată apăru pe faţa cîinelui în timp ce se furişa spre patul său, aflat într-un colţ al cabinetului. Îşi lăsă în jos corpul cu un mîrîit, uitîndu-se la el cu o privire jalnică.

– Ştiu că nu e vina ta, spuse el şi oftă. E vina

mea şi o să curăţ podeaua. Nu vreau să vii aici pentru că ai putea să te tai la picioare. Se duse să ia o cîrpă şi un făraş.

Sosise la cabinet devreme pentru a se pregăti de lucru, dar lucrurile nu păreau să meargă aşa cum trebuie. Mai întîi, nu-şi găsise cheia de la dulăpiorul de medicamente, apoi se lovise destul de rău cu un şold de colţul din oţel al unei mese de consultaţie, şi acum, asta. Poate că era mai bine să meargă acasă şi să stea ascuns pînă la sfîrşitul zilei. Arăt de parcă Loki, zeul pagubei, îmi acorda o atenţie specială în ziua asta, se gîndi Per amărît.

După ce termină de curăţat podeaua, Per reveni în cabinet şi se aşeză la birou.

– Aici o să rămîn pînă cînd Patty şi doamna Lindgren vor veni, îi spuse Freyei. În felul ăsta, poate că n-o să mai fac atîtea boacăne.

Freya dădu din coadă de două ori, în semn de aprobare, iar Per se rezemă de scaunul lui, cu picioarele pe birou şi cu mîinile la ceafă.

Avusese un weekend fantastic şi crezuse că i-a plăcut şi Erikăi. Dar, în timp ce a adus-o acasă, s-a convins că nu era în regulă ceva. Ea fusese groaznic de tăcută tot drumul la întoarcere, aşa încît lucrurile nu ar fi putut fi mai clare decît atît.

Jucase şi pierduse. Doar bătălia sau şi războiul? se întrebă el. Mai avea vreo şansă pentru a mai recîştiga terenul pierdut?

Ar fi dorit ca mama lui să nu-i fi spus nimic Erikăi despre Jodi. Ar fi vrut să-i spună chiar el la timpul potrivit, să-i explice că i-a luat mult timp pentru a depăşi situaţia aia, că a fost rănit, dar a lăsat-o pe Jodi în urmă pentru totdeauna, atunci cînd s-a îndrăgostit de Erika.

A ştiut de la bun început că lui Jodi nu-i plăceau Minnesota şi frigul. Fusese cinstită cu el în privinţa asta, exact ca şi Erika, însă el era mult mai naiv pe atunci. Crezuse că dragostea ar fi putut să o schimbe, că, dacă Jodi l-ar fi iubit destul, ar fi rămas, acceptînd situaţia. Nu a fost totuşi o problemă de dragoste, îşi dăduse el seama, ci de fire. Păsările tropicale nu pot trăi în afara tropicelor şi, dacă atunci nu a înţeles acest lucru, acum în mod sigur îl înţelegea.

Per îşi clătină capul încet, dorind să se convingă de faptul că Erika fusese doar obosită de frig, dar nu reuşi. Se întîmplase cel mai rău lucru pe care şi l-ar fi putut imagina: ea şi-a dat seama, pînă la urmă, că nu voia să rămînă aici. Oare se păcălise singur crezînd că ea s-ar fi putut schimba?

Se părea că nimic din tot ce trăiseră împreună

nu o putea reţine în Minnesota. Singura lui şansă era ca ea să se fi îndrăgostit de el. Pe cît fusese de sigur în privinţa asta acum o săptămînă, pe atît era acum plin de îndoieli. Nu a văzut vreun semn în timpul acelui drum lung, tăcut, de ieri, se gîndi el dezolat.

Clinchetele clopoţeilor de la uşa lui îi indicară că intrase cineva în camera de aşteptare. Auzi zgomote de paşi şi murmur de voci feminine, în vreme ce Freya se ridică în picioare, ascultă un moment, şi ieşi din cabinet, dînd prietenoasă din coadă. Asistentele lui, Patty şi doamna Lindgren, sosiseră, dar el rămase aşezat la biroul lui, pînă cînd ele intrară în cameră.

– Bună dimineaţa, spuseră ele la unison.

– Bună dimineaţa, doamnelor, le răspunse el formal.

Doamna Lindgren îşi scoase căciula de blană lăsînd să i se vadă părul creţ şi uşor încărunţit, strîns într-un coc. Patty împlinise de curînd douăzeci şi unu de ani şi, aşa cum îi stătea bine unei tinere îndrăzneţe, purta numai o aparătoare din blană. Ochii ei albaştri, scăpărători, zîmbeau deasupra unei mări de pistrui.

– Nora şi cu mine am luat o hotărîre, doctore, spuse Patty.

– Care e aceea? întrebă Per cu precauţie.

– Am decis să mutăm cabinetul, răspunse Patty cu un zîmbet larg.

Per se uită la doamna Lindgren. Zîmbetul ei nu era atît de larg, dar cu siguranţă era în deplin acord cu entuziasmul lui Patty.

– Unde? întrebă el, deoarece crezuse că, pentru toţi trei, cabinetul era convenabil.

– Oriunde în altă parte, izbucni Patty.

– Hawaii, Phoenix, San Diego, preciză doamna Lindgren.

– Miami, zise Per. Deci, oriunde este o climă fierbinte.

– Măcar cald să fie.

Ce e sporovăiala asta, pe nepusă masă, despre căldură? se întrebă Per încremenit.

Erika nu era de vină pentru că nu-i plăcea frigul, dar astea două nu aveau nici o scuză.

– Despre ce naiba vorbiţi? se răsti Per la ele, cu o furie care îl surprinse chiar şi pe el. Voi sînteţi primele care cereţi să se pornească aerul condiţionat. Apoi, cînd vă trăsneşte, reglaţi temperatura, lăsînd-o mai coborîtă chiar decît este acum afară.

Cele două femei se priveau una pe cealaltă; rămăseseră fără replică.

– Vă interesează cumva starea de prostraţie produsă de caniculă? ţipă el. V-aţi gîndit la asta? V-aţi gîndit ce înseamnă uraganele, furtunile de praf?

– Mă duc să fac cafeaua, zise doamna Lindgren către Patty.

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Eu mă duc să pregătesc cabinetele de consultaţie.

Amîndouă se întoarseră şi ieşiră din birou, în timp ce Per se lăsă iarăşi în scaunul lui. Se întorceau toţi împotriva lui? Mai rămînea ca şi Freya să-i spună că pleacă pentru a lua urma soarelui. Respiră adînc şi ieşi în hol. Luminile erau aprinse în cabinetele de consultaţie pe care Patty le pregătea pentru ziua aceea, iar doamna Lindgren spăla ibricul de cafea.

– Am scăpat o sticlă de soluţie salină, îi spuse Per.

– Atîta timp cît ai curăţat murdăria, nu-i nici o problemă, răspunse doamna Lindgren pe un ton tranşant.

Per se întoarse spre cabinetul lui. Şi ele se plîngeau de frigul de afară, se gîndi el. Poate că li s-ar fi părut mai cald, dacă n-ar fi fost aşa ţîfnoase. Telefonul începu să sune.

– Răspund eu, strigă el voios. Era Erika.

– Trebuie să plec la conferinţa din San Diego cu două zile mai devreme, îi zise ea calmă. Mi-am luat bilete pentru un zbor la sfîrşitul după-amiezei.

El se aşeză pe colţul mesei, privind în gol spre colajul cu tablouri reprezentînd animale de pe zid, cu inima strînsă de o teamă crescîndă. Azi? se gîndi el disperat. În după-amiaza asta? Înainte de a-i fi putut spune ce simţea pentru ea?

Încercă să-şi spună că era doar o călătorie de afaceri normală.

– Vrei să am grijă de pisoi?

– Nu, nu e nevoie.

Teama explodă. Întotdeauna îi lăsase pisoii în grijă. Panica îi făcu vocea să tremure.

– Haide, ştii cît îi place Freyei să-i ţină în spinare.

– Ei bine, zise ea ezitînd, m-am gîndit să ţi-i aduc, dar înţelegi, ei au decis că vor să fie iepuraşi de plajă pentru un timp. De fapt, proprietara casei urma să-i ţină. Nu mai voia să se simtă cîtuşi de puţin legată de Per.

Ea se opri pe neaşteptate, şi el era sigur că bătăile inimii lui erau suficient de tari pentru a se auzi în camera de alături. Îi lua cu ea? Nimeni nu-şi ia pisoii într-o călătorie de serviciu. Doar dacă...

Refuza să ia în considerare acea posibilitate.

– Pot să te duc la aeroport? Acum aproape că o implora. Nu putea să o lase să plece în felul ăsta, fără încă o şansă de a o cîştiga din nou.

– Plec direct de la serviciu, în după-amiaza asta, spuse ea. Avionul meu pleacă atunci cînd tu eşti în toiul orelor de consultaţii.

– Te iau de la aeroport, la înapoiere, spuse el. Cu ce avion te întorci?

– Per, nu e nevoie, îi zise ea. Pot să iau un taxi.

– Nu. Palmele îi erau transpirate, inima îi bătea puternic. Vreau să te aştept. Ştii doar ce obosită eşti după călătoriile astea lungi. Spune-mi doar cînd, şi eu o să fiu acolo.

Ea oftă, dar se dădu bătută.

– O să te sun pe la jumătatea săptămînii. Încă nu mi-am definit exact planurile.

Dumnezeule, asta însemna că ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată? se întrebă el.

– Promite-mi că mă suni.

Dar ea închisese telefonul şi Per se îngrijoră şi mai mult. Freya se uita la el, cu ochii ei mari şi căprui, plini de tristeţe şi îngrijorare.

– Deci, pasărea noastră călătoare o să-şi ia zborul, Freya. Privi mult timp fix, în gol. Credeam că o să cîştigăm, chiar credeam. O iubesc atît de

mult, încît n-am crezut niciodată că s-ar fi putut întîmpla ca ea să nu simtă acelaşi lucru. La naiba, puteam să jur că citisem asta în ochii ei.

Camera se înnegură şi el îşi lăsă capul pe braţe. Freya veni lîngă el, împingîndu-şi nasul sub braţul lui şi scheună încet. El îi ridică botul şi o scărpină după urechi.

– Ştiu, fetiţo. A fost greşeala mea. A ţinut să-mi spună tot timpul că munca ei e pe primul plan, că ea merge mereu mai departe. De ce am fost aşa de prost şi n-am ascultat?

Doamna Lindgren îşi vîrî capul pe uşă.

– Doctore, primul pacient e aici.

– Bine. Se ridică şi zîmbi privind-o pe Freya. Ei, se pare că zeii dorm în timpul ăsta, bătrînico, dar asta nu înseamnă că putem dormi şi noi. Mă apuc de treabă.

Erika îndepărtă pisoii de pe cuvertura cu ciucuri albi, în timp ce aştepta să i se facă legătura telefonică. Aceasta părea că-i ia o veşnicie. Oare Per plecase acasă? Ar fi trebuit să-l sune la cabinet.

– Nielsen.

– Per, sînt Erika. Nu îi dădu timp să răspundă,

ci se grăbi să-şi rostească discursul pe care îl repetase toată după-amiaza. Voiam să ştii că eu rămîn aici pînă sîmbătă, aşa că nu trebuie să mă iei mîine de la aeroport.

– Înţeleg. Vocea lui sunase atît de rece şi de îndepărtată, şi asta nu numai din cauza milelor care îi despărţeau. Deci, ce program ai sîmbătă?

Fii independentă, îşi repetă ea. Trebuie să nu te sprijini pe el.

– Nu sînt prea sigură, spuse ea. Încă n-am făcut aranjamentele finale.

– Anunţă-mă cînd o să le faci.

Ea se ridică în picioare şi păşi în spaţiul îngust dintre patul mamei ei şi măsuţa de toaletă.

– De fapt, nu ai nici un motiv să te deranjezi atît. E posibil să întîrzii şi...

– Erika, ce se întîmplă?

– Nimic, zise ea cu un rîs nervos. Am fost la o conferinţă lungă şi obositoare şi m-am hotărît să mă destind la soare cîteva zile.

– Nu la conferinţă mă referream şi ştii asta. Linia telefonică părea să pocnească din cauza nerăbdării lui. Dintr-odată, ai început să te porţi de parcă nu m-ai putea suferi. Am făcut ceva, am spus ceva ce nu trebuia? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întîmplat, vorbeşte cu mine.

– Nu avem despre ce să vorbim, încercă ea

să-l asigure, simţindu-şi palmele umede, în timp ce se forţa să-şi alunge suferinţa din glas. Sînt doar prinsă de munca mea în perioada asta. Ştii ce înseamnă munca pentru mine.

– Ştiu doar că te ascunzi în spatele ei, spuse el aspru. Şi asta faci şi acum. Dacă e vreo problemă, spune-mi şi o s-o lămurim împreună. Nu mă ţine pe dinafară.

Erika se opri din mersul ei nervos şi privi şirul de fotografii pe care mama ei le aranjase sub sticla mesei de toaletă. Poze de şcoală cu ea şi Kristina, şi din perioadele anterioare, pînă la grădiniţă. Fotografiile de la balurile studenţeşti; portretele de absolvire; tabloul de la nunta părinţilor. Se întoarse, sprijinindu-şi spatele de măsuţă, şi privi prin camera mică.

– Nu e nici o problemă şi nu e nimic de discutat. Acum chiar trebuie să mă duc. Am planuri pentru seara asta şi îi fac pe toţi să aştepte. De ce îi spusese asta?

– Erika!

– O să te sun cînd mă întorc. Ea închise telefonul, înainte ca hotărîrea să i se frîngă, înainte ca nevoia şi căldura din vocea lui să-i topească fermitatea. Ieşi din dormitor şi se alătură mamei ei în bucătărie.

– Gata deja? Mama ei îşi ridică privirea de pe

chiuvetă, unde spăla nişte lăptuci pentru o salată.

– Nu erau multe de spus, zise Erika liniştită, şi începu să taie roşiile.

Mama ei rîse.

– Credeam că-ţi suni prietenul. Cum nu mai era nimic de spus? S-a schimbat dragostea atît de mult de cînd eram fată?

Erika nu se uită la ea.

– Nu sîntem îndrăgostiţi, preciză ea răspicat. Este numai un prieten care s-a oferit să mă ia de la aeroport şi a trebuit să-i spun că mai rămîn cîteva zile.

– Aha!

Mama ei avea aerul că desluşise mai multe în cuvintele fiicei sale decît lăsa să se înţeleagă, dar Erika se hotărî să ignore acest fapt.

– Ţi-am spus că l-am văzut pe Joe la conferinţă? întrebă ea. Am luat masa împreună într-o zi. Lucrează la DST şi m-a prezentat chiar vicepreşedintelui.

– Şi ţi-au făcut o ofertă şi acum te muţi din nou, termină mama în locul ei.

– Ei, nu o ofertă oficială, deocamdată. *Futura* din San Jose a făcut-o. De ce e aşa iritată mama ei? se întrebă Erika. Trebuie să fie mîndră că mă descurc atît de bine.

– Să fiu sinceră, Erika, cîteodată mă minunez

de tine.

Erika puse jos cuţitul şi se uită fix la mama sa. Vehemenţa din vocea acesteia o surprinse.

– Aş fi vrut să existe o cale de a vă amesteca pe tine şi pe Kristina, aşa încît să iasă două fiinţe umane rezonabile.

Erika se încruntă.

– Credeam că am făcut ce era bine pentru mine. Nu multe femei au ajuns în carieră, unde sînt eu la vîrsta mea.

– Nu multe femei se tem atîta de dragoste, ca tine, îi răspunse mama ei repede. Ai putea folosi un pic din pofta Kristinei, iar ea ar putea folosi puţin din precauţia ta. Poate atunci aş avea şi eu două fete fericite în loc de două nefericite.

– Sînt fericită, protestă Erika.

– Şi de asta abia ai stat de vorbă două minute la telefon adineauri? Mama îşi şterse mîinile cu un prosop şi veni lîngă Erika, prinzîndu-i mîinile strîns în ale ei. Dragă, eu sînt mai îngrijorată pentru tine, decît pentru Kris. Ea are o şansă de a fi fericită pentru că vrea să-şi rişte sentimentele. Tu însă te izolezi de oricine şi de orice, în afară de blestematele alea de maşini.

Erika se smulse şi îşi făcu de lucru cu strînsul mesei.

– Maşinile alea blestemate, cum le-ai spus tu,

au făcut mai multe pentru noi, decît ar fi făcut orice bărbat. Au achitat notele de plată şi ne-au făcut viaţa un pic mai confortabilă.

Rîsul mamei ei fu scurt.

– Nimic nu e mai confortabil, decît să ai în preajmă un bărbat care să te iubească.

– Pînă cînd pleacă, asta e, spuse Erika arţăgoasă.

Mama ei oftă şi se aşeză lîngă masa din bucătărie.

– Trebuia să-mi fi închipuit că asta era... Erika, nu ţi-ai iertat niciodată tatăl că a plecat?

– Tu l-ai iertat?

– Ce rost ar avea să porţi ranchiună atîţia ani? întrebă ea simplu. Mi-a dăruit două fete minunate şi şaptesprezece ani de fericire. Şi voi crede întotdeauna că s-ar fi întors la noi, dacă nu ar fi avut atacul de inimă.

Erika nu spuse nimic, dar faţa sa îi reflectă sentimentele. Mama ei îi zîmbi.

– Ştiu, asta e partea romantică din mine, dar mă face să depăşesc mai uşor greutăţile vieţii.

– Poate că eu nu vreau să am ceva ce să depăşesc mai uşor, clarifică Erika. Strînse farfuriile de pe masă. Poate, mai degrabă, nu mi-am încercat norocul.

– Şi, în schimb, te porţi la fel ca omul care te-a rănit?

Erika rămase calmă.

– Ce trebuie să înţeleg din asta? Mama ei o apucă de braţ, trăgîndu-şi scaunul mai aproape.

– Înseamnă că te comporţi exact ca tatăl tău: fugi de oamenii care te iubesc, lăsîndu-i să sufere fiindcă tu nu eşti sigură ce vrei.

Erika scutură din cap.

– Eu nu sînt ca tata, ţipă ea. Eu n-aş provoca nimănui o asemenea suferinţă.

– Nu? Glasul mamei ei era calm, dar parcă împungea. Nu asta îi faci acestui tînăr care te iubeşte?

– Nu mă iubeşte, protestă repede Erika. Nu a rostit niciodată vreun cuvînt despre dragoste. Sîntem doar foarte buni prieteni.

– Înţeleg. Tu ai spus „ Te iubesc " şi el a zis „Hai să fim doar prieteni ". Corect?

Erika uitase cît de încăpăţînată putea fi mama ei şi regretă că nu i-a telefonat lui Per din hotel, înainte de a pleca de acolo. Sau să nu fi luat hotărîrea de a petrece acasă sfîrşitul de săptămînă. Dar, atunci, ar fi trebuit să fie deja în Minneapolis. Nu sînt încă destul de curajoasă pentru a da ochii cu Per, îşi zise ea. În orice caz, nu atunci cînd sufăr de dorul lui.

– Ştii, nu i-am spus, mărturisi ea, conştientă că exista în vocea ei o urmă de supărare. Dar nici

el nu mi-a spus. Dacă aş fi sigură că mă iubeşte...

– Şi dacă ar iscăli o depoziţie sub jurămînt că nu te va părăsi niciodată, nici măcar ca să arunce gunoiul, atunci te-ai simţi în siguranţă.

Se uită spre mama ei.

– Nu fi caraghioasă! Nu-mi place să-mi expun lumii sentimentele. Dacă el nu mă iubeşte? Cerul mi-e martor că am arătat destul de clar de la început; cît de mult îmi iubesc munca, mai mult decît orice altceva pe lume. Durerea îi depăşi subit enervarea. Şi dacă rîde? Sau, mai rău, e amabil şi plin de înţelegere, dar nu simte în felul în care aştept eu?

– Şi dacă el te iubeşte? o întrebă mama. Dacă el e nefericit fără tine şi aşteaptă cel mai mărunt semn din partea ta că îl iubeşti?

Erika îşi trase mîna şi se rezemă de scaun cu un oftat.

– Vai, mamă, tu ai o imaginaţie mai ceva ca Steven Spilberg. Ea dădu din cap. Dacă mă iubea, ar fi arătat-o. Tu nu-l cunoşti pe Per, nu e tocmai tipul sfios.

– Deci, îl cheamă Per. Mama îi zîmbi. Facem progrese, dacă măcar îi pomeneşti numele.

Erika nu era amuzată.

– Nu facem progrese, în afară de cazul în care vorbeşti serios, considerînd o slujbă nouă un

progres.

Mama sa îi înşfăcă mîna.

– Nu poţi înainta, Erika, nu încă. Nu înainte de a lămuri toată treaba cu Per. Pune-ţi întrebarea cum ar fi viaţa ta dacă el te iubeşte.

Erika privi departe. Paradisul, asta ar fi, se gîndi ea, pur şi simplu paradisul.

– Vrei să-ţi iroseşti şansa doar pentru că ţi-e teamă? insistă mama ei.

– Dacă aş şti că e vreo şansă... Îşi muşcă buzele ca să nu-i tremure.

– De unde ştii tu că nu este? o întrebă maică-sa. Tu trebuie să faci primul pas spre el, să-l faci să ştie ce simţi. Poate că vorbăria ta ezitantă l-a speriat. Poate că-şi imaginează că nu există nici o şansă pentru el.

– Poate că nici nu vrea o şansă, se simţi obligată Erika să-i atragă atenţia.

– Poate , încuviinţă mama ei concluzia la care Erika ajunsese. Dar nu vei şti care e adevărul, pînă nu încerci.

Tăcură mult timp. Păsările din curtea din spate ţipau ascuţit şi se auzeau ştirile de seară de la televizorul din apartamentul alăturat.

– E mult mai uşor să trăieşti cu gîndul că ai pierdut dragostea cuiva, decît să te întrebi dacă lucrurile n-ar fi fost diferite în cazul în care tu i-ai fi

întins mîna încă o dată, spuse mama ei liniştită. Cu cîteva zile înainte de a avea atacul de inimă, tatăl tău a sunat aici. Eu eram pe afară şi Krissy a primit mesajul, dar eu nu mi-am bătut capul să îl sun. Voiam să îi arăt că am alte lucruri în viaţa mea, în afară de el. Acum nu o să ştiu niciodată ce voia. Îmi zic uneori că era, probabil, ceva neînsemnat, cum ar fi dacă fetele ar putea sau nu să iasă cu el în weekend, dar rămîne posibil ca el să fi vrut să se întoarcă acasă. Nu o să ştiu niciodată, fiindcă am fost prea mîndră ca să-mi încerc norocul.

Tăcerea părea să se lungească la nesfîrşit. Pe Erika o durea sufletul pentru mama ei şi pentru că ştia că şi ea era mîndră. Nu voia să se păcălească; nu voia să rişte durerea de a fi respinsă. Cînd semnalul de la cuptor sparse tăcerea, mama ei se ridică sprintenă.

– Sper că ţi-e foame, spuse ea. Am făcut mîncare în caserola asta cît să hrănesc o armată.

– Bine, zise Erika mai mult pentru sine. Era bine să mănînce acum, căci avea sentimentul că îi trebuia toată forţa la înapoierea în Minneapolis.

Capitolul doisprezece

Erika îşi cără bagajele în staţia de taxi şi luă unul pentru a o duce acasă la Per. N-are nici un sens să mai amîn, îşi zise ea, încercînd să pară mai curajoasă decît se simţea.

– Ne putem aştepta să izbucnească o furtună, spuse taximetristul.

Ea se uită pe geam, surprinsă să vadă că ningea. Fusese atît de pierdută în propriile gînduri, încît nici nu observase.

– Vă va fi greu să vă întoarceţi la aeroport?

El rîse.

– Doamnă, avînd în vedere prognoza, o să stau acasă, nu mă încumet să rămîn afară pe o vreme ca asta.

A durat mai mult decît se aşteptase pînă a ajuns la Per şi zăpada era deja groasă. Îi plăti şoferului şi îşi duse bagajele pînă la uşă. Luminile erau aprinse în casă, dar în timp ce aşteptă, parcă ore întregi, ca el să răspundă, îi păru rău că nu îi ceruse taximetristului să mai stea. Dacă el nu voia să o vadă? Dacă era cu altcineva?

Era un gînd pe care nu-l luase niciodată în considerare. Îngheţă de frică, dar chiar atunci uşa se deschise. Per stătea acolo, încruntat.

– Bună, spuse ea încet.

– Ce dracu' cauţi aici? întrebă el. De ce nu m-ai sunat?

Vocea lui era, în acelaşi timp, mînioasă şi tristă, dar se dădu la o parte şi o lăsă să intre. Freya o întîmpină bucuroasă şi nu era vreun semn că altcineva se afla pe acolo, observă Erika uşurată.

– Pînă în ultimul moment, n-am ştiut ce avion o să iau, spuse ea. Urmă un moment de tăcere, în timp ce îşi dădu jos haina şi o aşeză pe băncuţă. Nu asta era primirea pe care o sperase. Respiră

o dată adînc. Deci, cum ţi-a mers săptămîna asta? întrebă ea senină.

Expresia feţei lui oscila între încruntare şi asprime.

– Erika, ce vrei?

– Ce vreau? zise ea, strîngîndu-şi şi desfăcîndu-şi mîinile cu nervozitate. Am fost plecată o săptămînă întreagă şi mi-a fost dor de tine. E atît de ciudat că am vrut să mă opresc întîi pe la tine?

– Da.

Întinse mîna spre Per, dar el se îndepărtă şi se duse în living-room, unde ea îl urmă. Cîndva visase să-i mărturisească dragostea, stînd în braţele lui, în faţa unui foc aprins, dar şemineul era rece şi întunecat. În jurul fotoliului său de odihnă erau împrăştiate ziare, iar la televizor era un meci de hochei cu vedetele Nordului. Hotărît lucru, nu e scena pe care mi-o închipuiam eu, se gîndi Erika, simţind cum îi scade curajul.

El se opri în mijlocul camerei şi se întoarse cu faţa spre ea.

– Uite, Erika, eu nu ştiu care e acum jocul tău, dar eu nu joc. Tu mergi pe drumul tău şi eu pe al meu. Fără adio, fără sentimentalisme.

O părăsise. Începu să o cutreiere o teamă teribilă, răpindu-i suflarea, strîngîndu-i şi răsucin-

du-i stomacul.

– Au fost lucruri frumoase care s-au petrecut între noi, spuse ea, încercînd să-l facă să înţeleagă. Vrei să spui că le azvîrli pe toate?

Camera era plină de încurajările de la meciul de hochei şi Per lovi cu mîna butonul pentru a închide televizorul.

– Nu s-au petrecut aşa multe, spuse el cu brutalitate. Să fim cinstiţi. Ne-am simţit bine împreună şi sexul a fost grozav. Altceva nimic.

Erika se uită ţintă la el, durerea era aproape insuportabilă. Trăsăturile lui erau reci şi impenetrabile.

– Înţeleg, spuse ea simplu. Îşi puse în joc toată stăpînirea de sine pentru a nu-i tremura vocea. Trebuia să fie tare măcar de dragul mîndriei ei, dacă nu pentru altceva. Şi atracţia aceea s-a risipit, asta încerci să-mi spui?

El începu să ridice ziarele, ca şi cum nu ar fi suportat nici măcar să o privească.

– Ce importanţă are asta? întrebă el. Tu pleci, nu-i aşa?

– Cine a spus asta?

– Hai, Erika, nu încerca să mă prosteşti, se răsti el. Ştiu al naibii de bine că ai primit o ofertă de serviciu cînd te-ai dus la conferinţa aia. Tu nu

eşti din locul ăsta şi nici n-o să fii. Pentru tine acasă înseamnă o temperatură de patruzeci de grade şi să culegi portocale din curte, mai ţii minte? Nu mă mir că ai folosit prima ocazie pe care ai avut-o pentru a pleca de aici. Nici n-am crezut că o să te ţină atît.

– Ei bine, ăsta-i cu siguranţă momentul decisiv, spuse ea liniştită. Acesta nu era bărbatul pe care şi-l închipuise aşteptînd-o neliniştit ca să-i primească dragostea. Omul acesta era un străin. O furie rece îi aruncă afară cuvintele. Putea să-i plătească dinte pentru dinte.

– Nici nu ştiu de ce m-am mai chinuit atîta să mă gîndesc la lucrurile astea. Trebuia doar să te sun pe tine ca să-mi spui ce decizie să iau.

Ea îi auzea clar respiraţia, cu toate că faţa lui era întoarsă.

– Deci, nu negi nimic?

– Dar ce e de negat? Sperase că atunci cînd ar fi venit timpul să se despartă de el, să fie în stare să-i spună adio într-o manieră demnă, de adult, nu ca o adolescentă care îşi pierde prima iubire. Dar era prea rănită şi prea furioasă ca să-şi mai poată ascunde sentimentele. Da, am primit o ofertă de serviciu. Două, de fapt. Pot să aleg între San Jose şi Los Angeles. Am ales totuşi să rămîn

acasă. A aşteptat puţin, sperînd ceea ce era de nesperat – ca el să înţeleagă ce îi spusese, ce înseamnă pentru ea acum, „acasă".

Dar el nu a înţeles.

– Deci, Los Angeles te cheamă înapoi. Dar, atunci, nici nu cred că ai plecat vreodată cu adevărat de acolo.

– Nu, cred că nu. Se întoarse şi se pomeni uitîndu-se lung la şemineu, care-i rechema prea multe amintiri dureroase ale dragostei, patimii şi îndoielilor. Îşi feri privirea, clipind pentru a-şi reţine lacrimile, venite pe neaşteptate. Per nu mă cunoaşte, se gîndi ea cu tristeţe. Nu mă cunoaşte deloc. Nu poate să-şi dea seama că pentru ea casa însemna locul unde era el, că dragostea ei pentru el transformase vremea rece şi aspră din Minneapolis într-un loc cald, plin de iubire şi de fericire.

Se întoarse iar spre el.

– E din cauza lui Jodi, nu-i aşa? îl întrebă ea cu amărăciune în glas. Tu crezi că eu nu pot suporta frigul doar pentru că ea nu a fost în stare.

– Ce are a face Jodi cu asta? întrebă el aspru.

– Are. Tu crezi că eu te voi părăsi, că voi pleca, doar fiindcă aşa a făcut ea.

– Jodi a fost soţia mea, spuse el sec. Ne-am făcut unul altuia promisiuni de care nu-mi amin-

tesc să ni le fi făcut noi doi. Am avut anumite speranţe de la relaţia aceea, pe care nu le-am avut de la a noastră.

Liniştea care urmă îi sfîşie Erikăi inima. Dacă mai nutrise vreo speranţă ascunsă, acum se spulberase. El nu şi-ar fi putut exprima sentimentele mai clar decît atît.

– Cred că nu mai e, practic, nimic de spus, nu? întrebă ea liniştită. A fost plăcut cît a ţinut, dar e timpul să mergem mai departe fiecare pe drumul său.

Cînd Per vorbi, vocea lui era şi ea calmă. Furia părea consumată.

– Cînd pleci?

– Nu am stabilit încă toate detaliile. Poate chiar trebuie să-mi reconsidere hotărîrea, se gîndi Erika. Încă nu dăduse nimănui un răspuns definitiv, chiar dacă ea se hotărîse. Oare nu i-ar fi amintit Minneapolis de prea multe lucruri dureroase? N-ar fi fost mai bine să o ia din loc?

– Dacă nu te superi, aş vrea să chem un taxi să mă ducă acasă. Era extenuată şi voia să rămînă singură.

– Pot să te duc eu.

Nu vedea ce ar fi putut avea împotrivă. În plus, îşi zise ea, cine ştie cît i-ar fi luat pînă găsea un

taxi pe vremea asta?

Au cărat lucrurile în *wagoneer*-ul lui şi au pornit. Ningea straşnic, iar străzile erau alunecoase şi nesigure, acoperite cu cel puţin doisprezece centimetri de zăpadă.

– La naiba! mormăi Per în timp ce o maşină care se apropia derapă spre ei, trecînd cu puţin pe lîngă botul furgonetei.

Ea răsuflă uşurată cînd maşina se îndepărtă încet de ei. N-ar fi trebuit să-l las să mă conducă, se gîndi Erika. Ba n-ar fi trebuit nici măcar să treacă pe la el. Asta era o noapte să stai înăuntru şi în siguranţă, nu să hoinăreşti pe străzi.

– Ţine-te! strigă Per brusc.

Ajunseră într-o curbă, unde zăpada proaspătă ascundea un strat de gheaţă. Cu cît Per încerca să ţină linia drumului, cu atît pierdea maşina de sub control, cu cît lupta să recapete controlul, cu atît îl pierdea mai mult. Derapară de-a curmezişul străzii, evitînd cu greu un hidrant, înainte de a se opri în rigolă. Oprirea bruscă a maşinii o azvîrli înainte şi ea întinse un braţ pentru a se propti. Bagajele din spate alunecară peste tot, prăbuşindu-se pe podea. Apoi domni liniştea.

– Eşti bine? întrebă Per.

– Da, numai puţin zgîlţîită. Cum e cu tine?

– E bine. Orice emoţie pierise din glasul lui şi părea bătrîn şi obosit. Cred că am avut prea multă încredere în mine şi am luat curba mai repede decît trebuia. Îmi pare rău.

– E în regulă. Ea privi afară pe geam în întunericul care îi înconjura. Nu se vedea nici o altă maşină, nici luminile caselor nu se vedeau. Ce facem acum?

El nu răspunse, dar coborî din furgonetă şi îi dădu roată încet. Cînd se întoarse înăuntru, ea îi aştepta verdictul.

– Va fi nevoie de un camion să ne remorcheze. Putem să aşteptăm sperînd că va trece cineva sau să ne întoarcem pe jos la mine acasă.

– Cît e de departe?

– Cinci, şase cvartale.

– Bine. Lasă-mă doar să-mi scot cîteva lucruri de primă necesitate. Au ieşit din furgonetă şi s-au dus în spate, unde ea îşi împachetă ce avea nevoie pentru noaptea aceea, într-o sacoşă mică. Per scoase o lanternă dintr-o lădiţă cu scule şi îi luă sacoşa.

Vîntul era tăios şi ningea încă din plin. Începură să meargă pe mijlocul străzii, pe urmele maşinilor care erau repede acoperite de zăpadă. Erika refuză să mai ia în seamă cît de îngheţate şi

de ude îi erau picioarele şi se concentră doar să urmărească prin întuneric spatele lat al lui Per.

E absolut ridicol, îşi zise Erika în timp ce-şi punea cămaşa de noapte din bumbac, cu dantelă, total nepotrivită pentru o noapte de iarnă în Minnesota. N-ar fi trebuit să o bag în seamă pe mama, se gîndi ea cu tristeţe. Per era la fel de îndrăgostit de ea, pe cît era de probabil ca vremea să se îmblînzească peste o oră sau ca acel copac din curtea lui să facă portocale peste noapte.

Îi părea rău numai de faptul că fusese blocată aici, în casa lui, pînă dimineaţa. Prefera să fi fost acasă la ea, cu Sunny şi Warm, şi în pijamaua de lînă. Nimic nu era mai deprimant decît să se afle în apartamentul lui Per şi să rămînă aşa toată noaptea. Ar fi dorit ca el să o lase pe sofaua din camera de lucru. Măcar nu i s-ar fi părut aşa de personală, de intimă şi de plină de amintiri ca dormitorul.

Se plimbă prin cameră în picioarele goale, pe care şi le dezvăţase să mai simtă nisipul şi surf-ul cald, pentru a prefera covoarele groase şi moi, ori să se încălzească în faţa unui foc aprins. Sau să

alunece peste picioarele dezgolite ale lui Per.

Se încruntă în vreme ce intră în patul lui mare. Gîndurile de felul ăsta n-or să o ajute să treacă noaptea. Trebuia să se sugestioneze că era într-un hotel. Într-o cameră de hotel searbădă, impersonală, pe care nu o mai văzuse şi nu avea s-o mai vadă vreodată. Dumnezeu îi era martor că văzuse destul de multe pentru a fi capabilă să-şi imagineze sentimentul.

Încercă să nu se mai gîndească şi stinse lumina. Era extenuată şi ar fi adormit cît ai clipi.

Se culcă pe partea dreaptă şi se uită la ceasul electronic luminat cum îşi schimba cifrele: 11:00, 11:15, 11:30. Se întoarse pe partea cealaltă.

Lumina palidă din cameră licărea de cîte ori se schimbau cifrele.

Închise ochii. Camera mirosea a Per, patul părea incredibil de gol şi ea se simţea mai singură ca niciodată.

Înainte să o podidească lacrimile, se ridică şi aprinse lumina. Era evident că somnul se afla încă la mile distanţă, aşa că se hotărî să găsească un mod de a-şi petrece timpul, înainte de a începe să plîngă de-a binelea. Per ar fi fost mai mult decît surprins dacă lacrimile ei îi inundau casa.

Zîmbi şi privi în jur. Nu prea avea chef de

muzică, aşa că nu băgă în seamă radioul. Dar erau cîteva cărţi pe rafturile de deasupra patului, aşa că se ridică în genunchi şi le inspectă. Majoritatea erau poveşti de groază – în mod clar nu se potriveau cu ideea ei despre o lectură de seară.

Mai era o carte pe un alt raft şi o ridică: „Un ABC pentru a înţelege computerele." De ce Dumnezeu avea Per aşa ceva? se întrebă ea. Exceptînd cazul în care Freya avea şi ea permis, el trebuie să o fi împrumutat de la bibliotecă. Dar de ce?

Curioasă, deschise prima copertă. Trebuia restituită săptămîna viitoare, deci Per o luase cu cîteva săptămîni mai înainte. Dacă îl interesau calculatoarele, de ce nu o întrebase pe ea? Întotdeauna a pretins că puţin îi pasă de ele! Exista doar o singură posibilitate, după mintea ei: nu îi păsa de computere, ci de cineva care era pasionat de ele. Era o idee ridicolă, pe care nu şi-o putea tolera. Mai ales după runda din seara aceea.

Răsfoi cartea pentru a-şi abate atenţia, însă acea idee nu o părăsea. Dacă îi păsa de ea, de ce i-a spus toate lucrurile pe care i le-a spus? De ce a susţinut că nu-i pasă?

Dar şi ea susţinuse la fel, îşi aminti înconjurîndu-şi genunchii cu braţele. Nu-i spusese nimic care să exprime adevăratele ei sentimente. De

fapt îl lăsase să creadă că părăsea oraşul pentru a se muta pe păşuni mai verzi sau, cel puţin, mai calde. Ea minţise; şi el ar fi putut face la fel.

Ideea era prea tentantă pentru a o crede, însă voia foarte mult să o creadă. Avea nevoie de cîteva răspunsuri sincere din partea lui. Voi sta afară pe o creangă pentru a le primi? se întrebă Erika.

Gura ei se arcui într-un zîmbet răutăcios, în timp ce un plan i se năştea în minte. Dacă nici asta nu-l lămurea pe Per că Minneapolis era acum casa ei, atunci nimic nu îl putea lămuri.

Cînd Per se trezi, camera era încinsă de căldură. Visase că Erika a plecat şi că el a zburat cu avionul la Los Angeles să o găsească, dar era sigur că avea să moară de cald înainte de a o găsi. Era bucuros că se trezise şi că mai era încă în casa lui, cu soba arzînd nebuneşte.

Era puţin trecut de şapte şi mijea de ziuă. Ninsoarea părea să se fi oprit şi, de la fereastra dormitorului, peisajul era nemişcat şi alb. Nu putea spune dacă trecuse vreun plug, dar nu văzu nici o maşină mergînd. Mai e puţin timp pînă la plecarea Erikăi, se gîndi el, dintr-o dată. Reveni ceva

din panica visului său, lovindu-l greu, ca un pumn în plexul solar. Părea să-l fi părăsit suflarea şi viaţa. Se hotărî să afle de ce casa era ca un cuptor.

Îmbrăcat numai în pantalonii de pijama se duse în camera de zi şi verifică termometrul. Dumnezeule, se gîndi, e pus la patruzeci şi cinci de grade! Coborî temperatura la cincisprezece grade şi putea să jure că soba s-a oprit cu un suspin de uşurare. Apoi se uită împrejur. Casa era calmă şi tăcută.

Altă dată i-ar fi pregătit Erikăi un mic-dejun fantastic, servit la pat, bineînţeles. Şi poate, după ce l-ar fi terminat, ar fi găsit altă activitate care să-i ţină ocupaţi în dormitor.

Oftă. Numai dacă ar fi putut să o facă să înţeleagă cît de importantă era pentru el. Dar dacă ea încă nu ştia asta, ce îi mai putea dovedi în cîteva ore? Simţind că se afla într-o situaţie fără speranţă, urcă scările în linişte, ca să vadă dacă ea s-a trezit. Precauţia paşilor lui nu era necesară. Patul era gol.

– Erika? strigă el temător, grăbindu-se spre baie. Uşa era deschisă şi el aprinse lumina. Încăperea era goală, iar ochii lui speriaţi se reflectau în oglindă.

Fugi în jos pe scări.

– Erika? strigă din nou gonind prin casă. Nici

un răspuns, dar un ibric cu cafea era pe aragaz, cald încă. Oriunde ar fi dispărut, nu putea fi departe.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea, sperînd să-l învioreze şi să-i limpezească mintea. O fi chemat un taxi şi s-a dus afară să-l aştepte? se întrebă el. Dar unde era Freya? Şi ea lipsea.

Tocmai era gata să urce sus şi să se îmbrace pentru a pleca în căutarea lor, cînd auzi un lătrat în curtea din spate. Dădu la o parte perdeaua de deasupra chiuvetei şi o văzu pe Freya zbenguindu-se prin zăpadă. Îşi făcuse atîtea griji şi ele erau în curtea din spate.

Zîmbi uşurat şi îşi termină ceaşca de cafea, apoi îşi turnă alta. O putea vedea încă pe Freya, dar îşi dădu brusc seama că nu o vedea pe Erika. Nu fusese decît o presupunere că ea era acolo, afară. Imagini îngrozitoare îi veniră în minte. Ea zăcea afară, rănită, aşteptîndu-l să vină să o caute. Dumnezeule, ar fi putut să moară de frig pînă acum! se gîndi înnebunit.

Fără să mai risipească secunde preţioase cu îmbrăcatul, îşi aruncă pe el o haină veche, care era agăţată în spălător, şi-şi vîrî picioarele goale într-o pereche de bocanci grei, de lucru. Pe cap, îşi trase un fes marinăresc, ponosit, smuci uşa şi alergă afară în curte. Freya încetă să se joace, uitîndu-se surprinsă la el, apoi alergă în întîmpinarea lui, practic doborîndu-l.

– Freya? Vocea Erikăi se auzi dintr-un loc unde privirea lui nu ajungea. Unde te duci?

Cel puţin poate încă să vorbească, se gîndi Per, şi dădu repede colţul, neluînd în seamă încercările Freyei de a se juca. Se opri încremenit. Erika, în pantaloni, tenişi roz şi în puloverul lui pescăresc, era cocoţată primejdios pe o creangă, la jumătatea înălţimii stejarului de lîngă casă şi lega portocale de ramurile lui goale.

– Ce naiba faci?

Ea se întoarse şi se uită fix la el.

– Nu vrei să intri în casă? O să faci pneumonie dacă stai afară în halul ăsta. Se uita în jos la gleznele goale care ieşeau de sub vechiul lui impermeabil verde şi la bocancii lui uzaţi. Nu e mare lucru de văzut, îşi zise el, dar meritam, desigur, o primire mai politicoasă. Totuşi, nici pneumonia, nici politeţea nu erau problemele momentului. Bănuia că problema era sănătatea ei mentală.

– De ce legi portocale de copacul ăla? Ai băut din coniac?

Ea termină de făcut un nod şi se mută mai departe pe ramură. Aceasta se clătină sub greutatea ei şi el şi-o imagină căzînd. Stratul de zăpadă de sub ea era gros, dar nu suficient pentru a amortiza o cădere. Se mută sub copac în dreptul ei.

– Ce are a face coniacul? strigă ea. Există vreun studiu despre relaţia dintre coniac şi portocale?

O portocală, înfăşurată în sfori şi fixată cu o panglică, spînzura chiar deasupra capului său. Ce caraghioslîc, se gîndi el. În plus, era posibil să-i cadă în cap.

– Erika, nu ştiu ce faci, dar ştiu că nu eşti în siguranţă. Nu vrei să cobori naibii de acolo pînă nu cazi?

Ea îi făcu semn cu două portocale în mînă.

– În curînd, foarte curînd.

Se căţără pe partea cealaltă a copacului şi el o urmări. Legă tacticoasă de o ramură una din portocalele rămase. El îşi ţinea respiraţia la fiecare mişcare pe care ea o făcea, aşteptîndu-se să alunece de pe ramura acoperită cu gheaţă şi zăpadă.

– Erika, este ridicol! Dacă nu băuse coniac, ce putea să fie? Poate frigul a dat-o gata, se gîndi el.

– Nu trebuia să te trezeşti aşa devreme. Dacă ai fi dormit pînă la o oră rezonabilă, totul ar fi fost terminat.

– Ce-ar fi fost terminat?

– Culesul.

Nu avea nici un sens, dar asta nu îl îngrijora aşa de mult precum degetele lui de la picioare, aproape degerate, pentru a nu mai vorbi de alte

părţi mai sensibile ale corpului său. Spera ca dinţii lui să nu înceapă să clănţăne şi să o sperie, iar ea să cadă din copac. Sau să-şi trezească vecinii. Spera ca aceştia să nu se uite pe geam în momentul acela.

După ce legă ultima portocală, Erika lunecă jos, pe pămînt. Per se holba pur şi simplu la ea, cum se îndrepta spre el, surîzînd fericită.

– M-am gîndit toată noaptea, spuse ea punîndu-şi mîna uşor pe braţul lui. El observă că avea mănuşi, aşa că, spre deosebire de el, nu era în pericol de a-şi pierde cîteva degete degerate. Îşi îndesă adînc mîinile în buzunare, dar asta nu ajuta prea mult.

– În sfîrşit, mi-am dat seama unde e adevărata problemă, continuă ea.

– Ce adevărată problemă? întrebă el suspicios. Ea îi dădu drumul şi îşi arcui braţul spre copac, care arăta straniu în lumina zorilor.

– Iată, portocalul meu din curte!

– Ăsta nu e portocal.

– Poate fi, dacă vreau eu teribil de mult să fie. Ea se întoarse din nou cu faţa spre el, respiraţia ei transformîndu-se într-un norişor, în aerul rece. Asta-i problema ta, să ştii. Nu ai deloc imaginaţie. Ai o cale bună şi o cale greşită pentru tot, şi nu poţi face compromisuri. E ori cald, ori rece. Ori

Los Angeles, ori Minneapolis.

– Ce înseamnă toate astea, Erika?

– E principiul problemei, preciză ea.

Nu e timpul de discutat principii, se gîndi ea. E în pericol de a-şi pierde părţi din corpul lui, pe care le considera vechi prietene: degetele, pe care putuse întotdeauna să conteze, picioarele, care niciodată nu îl făcuseră să-şi piardă stăpînirea de sine.

– Crezi că ai putea vorbi englezeşte?

Ea zîmbi.

– Nu sînt sigură că ajută, din moment ce tu ai probleme cu înţelegerea unor cuvinte de bază. Cum ar fi „acasă", de exemplu. Pentru mine, acasă este locul de care aparţine o persoană, unde se simte fericită. Aparenţele nu sînt deloc atît de importante pentru mine, dar se pare că tu crezi că sînt. Ea arătă cu mîna spre copac. Deci, iată portocalul nostru şi casa de patruzeci şi cinci de grade.

Lujeri calzi de speranţă începură să încolţească în inima lui Per, îndepărtînd ceva din amorţeala trupului său.

– Ce vrei să spui exact?

Ea repiră adînc.

– Uite! Recunosc că iarna a fost un şoc pentru mine, dar am trecut cu adevărat peste el. Chiar

am găsit aici ceva care, pentru mine, a început să însemne mai mult decît orice alt lucru de altundeva. Ea se opri, apoi continuă: Pe tine. Ceea ce avem împreună. Necazul a fost că tu n-ai prea văzut că pentru mine lucrurile s-au schimbat, şi că eu n-am ştiut să-ţi spun. Faţa ei se lumină dintr-o dată, ca a unui copil în ziua de Crăciun. Pînă cînd m-am gîndit la copac, astă-noapte.

El încă voia să fie sigur că auzise bine.

– Deci, nu pleci?

– Sînt deja acasă, aşa că n-am unde să plec. În ciuda zîmbetului ei maliţios, buzele Erikăi tremurau. Acum crezi că putem intra? Eu sînt bine adaptată la frig, dar să nu întindem coarda prea tare.

Per o luă în braţe, cu sufletul plin de fericire. În cele din urmă, ea nu pleca! Se opri la jumătatea drumului spre uşă şi se încruntă.

– Acum, ce înseamnă asta, efectiv, pentru noi? întrebă el.

Trecuse prin iad în ultima săptămînă şi nu era deloc nerăbdător să-l viziteze iar. Era timpul să ia lucrurile de-a dreptul. O lăsă jos şi îi zise:

– Uite, eu ştiu ce înseamnă pentru tine munca ta. Dumnezeu ştie că ai vorbit despre ea destul, dar nu cred că ştiu prea bine unde mă încadrezi pe mine.

Erika veni mai aproape de el şi îi înconjură

mijlocul cu braţele. Îl ajută să-şi învingă tremuratul, se gîndi ea, însă el dorea să o audă rostind cuvintele.

– Te iubesc, Per, mai mult decît orice şi oricine, şopti ea.

El îndrăzni o privire scurtă. Ochii ei ar fi putut topi calote de gheaţă polară.

– Eşti sigură? întrebă el.

– Da, spuse ea dulce, apoi rîse plină de bucurie. E un sunet care poate topi zăpada, se gîndi Per, o adiere de primăvară în aerul îngheţat.

– N-am mai fost în viaţa mea aşa de speriată ca noaptea trecută. Chiar cînd a plecat tatăl meu, ştiam, în adîncul sufletului, că voi supravieţui cumva. Astă-noapte, totuşi, nu ştiam ce m-aş face fără tine. Te iubesc aşa de mult încît se sperie dracii din mine.

– Bine, spuse el rîzînd. Fiindcă ideea de a-mi trăi viaţa fără tine sperie dracii din mine.

– Sună ca şi cum ne-am potrivi bine. Ea rîse şi îşi frecă mîinile.

– Acum, că ţi-am făgăduit iubire veşnică, pot să te rog să intrăm?

El o luă din nou în braţe.

– Ce-ai zice de un mic dejun în pat?

– Grozav! Buzele ei îi găsiră urechea şi aprinseră un foc destul de fierbinte pentru a topi

zăpada din jurul degetelor lui de la picioare. Dar, de fapt, nu îmi e foarte foame. Nu crezi că am putea sări peste micul dejun?

Cîteva ore mai tîrziu, Erika scoase din valiză cadoul pe care îl luase pentru Per. El se uită lung la creatura maro, din puf.

– Mă dau bătut, zise el, în final. Ce e asta?

– Este King Kong, strigă ea şi i-l luă din mînă, întorcîndu-l aşa cum trebuia. De fapt, ştia că asta nu îl ajuta prea mult. Ai fost aşa de interesat de colecţia mea de păpuşi, că m-am gîndit să-ţi fac şi ţie una.

Rîzînd, el o aşeză pe genunchii lui şi o sărută zgomotos. Braţele ei se arcuiră în jurul spatelui său şi buzele ei răspunseră cu blîndeţe forţei lui. Se sprijini de el, odihnindu-şi capul pe pieptul lui, ca şi cum acela era singurul loc unde s-ar fi putut afla.

– Asta înseamnă că îţi reînvii vechea colecţie? întrebă el.

Ea îşi scutură capul.

– Evident, tu n-ai privit niciodată cu adevărat costumele alea. Croitorească extraordinară nu sînt, le-am început numai pentru a-i face plăcere

tatei. Ea îl ridică pe acel groaznic King Kong. Acesta, trebuie să ştii, e unul dintre cele mai bune rezultate ale mele în materie de păpuşi.

El oftă şi o trase mai aproape.

– Atunci, norocul tău că te pricepi la calculatoare.

– Cine ştie? Poate într-o bună zi vom avea o fetiţă căreia or să-i placă păpuşile. Putem păstra colecţia pentru ea.

Faţa lui deveni serioasă.

– Asta înseamnă că o să te măriţi cu mine?

– În ciuda faptului că nu m-ai întrebat niciodată, da.

Ea îl sărută, împărtăşind uimirea şi fericirea pe care le vedea în ochii lui. Se simţea vibrantă şi bucuroasă, ca şi cum primăvara ar fi venit pe neaşteptate şi lumea s-ar fi reînnoit. Mireasma florilor şi moliciunea unei blînde adieri erau în atingerea lui, căldura soarelui, în zîmbetul lui. Erika ştia că, în braţele lui, nu va mai simţi niciodată iarni.

Sfîrşit